

စွန့်ပန်းစေ့စေ့စာပေ

မင်းမြတ်မင်း

မင်းမြတ်မင်း

လှိုင်စုစိစိအိသစ်

ပန်းမြတ်မင်း

အလှမ်းလွင့်ရေစီး

နန်းစိစိစိစိစိစိ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - (၅၀၀၅၃၆၀၅၁၁)
- ဖျက်နှိမ်ခွင့်ပြုချက်အမှတ် - (၅၀၀၅၉၅၀၅၁၁)
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁ခု၊ ဩဂုတ်လ
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးခင်မောင်မြင့်
 ငွန်ပန်းမွှေးမွှေးစာပေ
 အမှတ်-၅၃၊ (၄)လမ်း၊(၃)ရပ်ကွက်၊
 တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဖုန်း - ၀၉ - ၇၃၀၇၉၃၄၄
- ဖျက်နှိမ်ခွင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ခေါ်ခန်းပွင့်ဖြူ (ပြ-၁၈၀၀) ငွန်ပန်းပုံနှိပ်တိုက်
 အမှတ် (၁၅၂) ယောက်ကော်လမ်း၊ တိုးချဲ့
 စက်မှုဇုန်(၃)၊ တောင်ခုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အုပ်ချုပ်ရေး - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - -

ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ် ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

၈၉၅·၈၃

ပန်းပြတ်ဟေသီ

အလွမ်းလွင့်ရေစီး / ပန်းပြတ်ဟေသီ ။ -ရန်ကုန်၊
 ငွန်ပန်းမွှေးမွှေးစာပေ၊ ၂၀၁၁။
 ၂၅၅ -စာ၊ စင်တီ။
 (၁) အလွမ်းလွင့်ရေစီး

ရန်ပန်းမွှေးမွှေးစာပေ

ဝန်းပြတ်ဟေသီ အလွမ်းလွင့်ရေစီး

မိုးပေါ်ကအပ်တစ်စင်းနဲ့ လူ့ပြည်ကအပ်တစ်စင်းတို့
တွေ့ဆုံထိစပ်ဖို့ လွယ်ကူပေမယ့် လူ့ဘဝရဖို့က ခဲယဉ်းသတဲ့။
ကံကောင်းထောက်မလို့ရလာတဲ့ လူ့ဘဝသက်တမ်းတိုတိုလေးမှာ
ဘဝကိုအဓိပ္ပာယ်ရှိစွာနဲ့ပဲ ဖြတ်သန်းသွားချင်တယ်။

ဒါ... ငါ့ရဲ့အပြင်းပြဆုံးဆန္ဒတစ်ခုပဲ။

ဇမ္ဗူထွန်း

အလွမ်းလွင့်ရေစီး
ထင်ခဲ့မိတယ်။

ဒီအထင်ကတော့ မင်းနဲ့မတွေ့ခင်အချိန်လေးတွေ
အထိပဲပေါ့ သပြေမြရိပ်ရယ်။
မင်းနဲ့တွေ့တော့မှပဲ.....

ငါဆိုတဲ့ဇမ္ဗူထွန်းရဲ့ဘဝမှာ မိဘကလွဲပြီး တန်ဖိုးထား
စရာဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှမရှိခဲ့ပါဘူး။ ဥစ္စာမနနဲ့ ဂုဏ်ပကာသန
တွေကိုလည်း ဇမ္ဗူထွန်းဆိုတဲ့သူက စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါဘူး။

စိတ်ဝင်စားတာဆိုလို့ စာပေမြတ်နိုးခြင်းဆိုတာတစ်ခုပဲ
ရှိခဲ့တယ်။ ဝါသနာကတော့ ကိုယ်တတ်ထားတဲ့ပညာနဲ့ သူတစ်ပါး
အပေါ် ဆရာလုပ်ခြင်းပဲပေါ့။

ဒါကြောင့်လည်း ကျူရှင်ဆရာဘဝကို နှစ်သက်စွာခံယူ
ခဲ့ခြင်းပါပဲ။ ကျူရှင်ဆရာပေမယ့် ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ရဲ့
စိတ်ဓာတ်နဲ့တူအောင် ငွေနောက်မလိုက်မိစေဖို့ ကိုယ်ကျင့်တရား
မပျက်စီးစေဖို့ တပည့်တွေအပေါ် စေတနာထားဖို့နဲ့ ဆရာတို့
ဂုဏ်ဖြစ်တဲ့ နာသုံးနာကိုပဲ စိတ်ထဲထာဝရထားခဲ့တယ်။

ငါ့ရဲ့ဘဝမှာ မိဘရယ်၊ မြတ်နိုးရတဲ့စာတွေရယ်၊ ချစ်ရ
တဲ့တပည့်တွေရယ်နဲ့ပဲ ဘဝတစ်ခုကို ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ဖြတ်ကျော်
လာခဲ့တယ်။ ဒီသုံးခုသာ ငါ့ဘဝရဲ့ တစ်သက်တာလမ်းများလို့

အခန်း - ၁ -

ကားပါကင်တွင် ကားထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် သူ့အကြည့် တို့က ဝရန်တာဆီသို့ ရွေ့ခနဲရောက်သွားသည်။

ဝရန်တာတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြသူတို့လည်း သူ့ကို မြင် သွားကြသည်။ စောဦးဝေက မြန်မြန်လာဆိုသည့်အမူအရာလုပ် ပြသည်။ သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းလာခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ်မတက်ခင် အောက်ထပ်စာသင်ခန်းထဲ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ အပေါ်ထပ်သို့တက်သောလှေကား၏ ညာဘက်အခန်းရှည်တွင် ပထဝီဆရာ မြို့လှစာသင်နေပြီး လှေကား၏ဘယ်ဘက်အခန်းရှည်တွင်တော့ မြန်မာစာဆရာ ချစ်နုစာသင်နေသည်။

ချစ်နုသည် ချောင်းကြည့်နေသော ဇေယျထွန်းကိုမြင် လိုက်၍ စာသင်နေသောစတိတ်စင်ပေါ်မှ လှမ်းပြုံးပြသည်။ ချစ်နုကို ဇေယျထွန်းပြန်ပြုံးပြပြီး အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့သည်။

“ဇေယျ နောက်ကျတယ်နော်”

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် သင်းဇံက လက်ဖက်ပန်းကန်နှိုက် နေရာမှ လှမ်းပြောသည်။

“အေးကွာ . . . ဦးခင်သာ ဒေးစပယ်ရှယ်မှာစာသင်ပြီး ပြန်ထွက်ခါနီးမှာ ဦးခင်သာနဲ့တွေ့လို့ စကားနည်းနည်းကောင်း နေတာနဲ့ ဒီအရောက်နောက်ကျသွားတာ”

ပြန်ဖြေရင်း သင်းဇံနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆက်တီတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ကအထဲမှာမထိုင်ဘဲနဲ့ ဘာလို့အပြင်ထွက် ထိုင်နေရတာလဲ”

သူ့အမေးကြောင့် သင်းဇံနှင့်စောဦးဝေတို့ တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟ - ငါမေးတာမဖြေဘဲနဲ့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ဘာကြည့်လုပ်တာလဲ . . . ဘာလဲ - နှမနဲ့ပေးစား ဖို့ ယောက်ဖမျက်နှာရွေးနေတာလား”

သူ့စကားကြောင့် သင်းဇံနှင့်စောဦးဝေတို့ရယ်လိုက်ကြ သည်။ စောဦးဝေက ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းရင်း

“မင်းလာတာတွေ့ရအောင်လို့ အပြင်မှာထွက်ထိုင်နေ တာပေါ့ကွ”

“ဟုတ်တယ် ဇေယျ”

သင်းဇံကပါ ဟုတ်ကြောင်းသက်သေခံသည်။

“အဟား - ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါကွာ . . . မင်းတို့နှစ် ယောက်အကြောင်းမသိရင် ခက်မယ် . . . ဘာလဲ - အပေါ်ထပ်

ကနေပြီး လမ်းပေါ်ကကောင်မလေးတွေကို မျက်စိအစာကျွေး
နေတာမဟုတ်လား”

“အဟဲ ဟဲ”

“မင်းတို့ကတော့ ဒါပဲကွာ”

စိတ်ပျက်သည့်အမူအရာနှင့် ညည်းလိုက်သောဇမ္ဗူ
ထွန်းကိုကြည့်ပြီး စောဦးဝေနှင့်သင်းဝံတို့ရယ်လိုက်ကြသည်။

“ဒါကြည့်တာဘာဖြစ်သလဲ ဇမ္ဗူရယ်... အလှအပ
လေးတွေကိုကြည့်နေမြင်နေရတော့ လူလည်းလန်းဆန်းနေတာ
ပေါ့ကွ”

“ငါ့ကျတော့ကော... မိန်းကလေးတွေကို ထိုင်မကြည့်
ဘဲနဲ့ ဘာလို့လန်းဆန်းနေလဲ”

ဇမ္ဗူထွန်း၏ပြန်လည်မေးခွန်းကြောင့် စောဦးဝေပခုံး
တွန်းလိုက်သည်။

“မင်းကိုတော့ တကယ်အံ့ဩတယ်ကွာ... ခုချိန်ထိ
တစ်ကိုယ်တည်းနေနိုင်ခဲ့တာကိုလေ”

“တစ်ကိုယ်တည်းမနေပါဘူးကွာ... ဖေဖေတို့၊ မေမေ
တို့နဲ့နေတာပါ”

ဇမ္ဗူထွန်းက ပြုံးပြီးပြန်ဖြေသည်။

“မင်းအဘ - အဲဒါကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး... ငါတို့လို
မျိုး သားနဲ့မယားနဲ့နေတာကိုပြောတာ... ငါတို့ကိုကြည့်...
မိုးလင်းတာနဲ့ သွားတိုက်ဆေးထည့်ထားတဲ့သွားတိုက်တံက
အဆင်သင့်... မျက်နှာသစ်ပြီးတော့လည်း ကိုယ်တိုင်သုတ်စရာ

အလွမ်းလွင့်ရေစီး
မလို... ပြီးတော့... ”

“ဟာ - ကိုယ့်မှာ ခြေလက်အကောင်းတွေရှိနေမှ သူ
များအလုပ်ကိုစောင့်နေရဦးမလား... သူများလုပ်ပေးတာလည်း
ငါမကြိုက်ပါဘူး”

“ဒါကြောင့် ဒီကောင်လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာကို...
တော်ကြာ ငှက်ပျောတုံးဖက်နေရဦးမယ်နော့”

စောဦးဝေစကားကြောင့် ဇမ္ဗူထွန်းရယ်သည်။

“ငှက်ပျောတုံးဖက်ရလည်း ဘာဖြစ်လဲ... ငှက်ပျော
တုံးပဲဖက်တော့မယ်... ငှက်ပျောတုံးက ကိုယ့်ကိုပြန်မပြော
ဘူး... ပုံမှန်ပိုက်ဆံမအပ်နိုင်လည်း ကိုယ့်ကိုရန်မတွေ့ဘူး...
ပြီးတော့ မိန်းမတွေ၊ ကလေးတွေလိုလည်း မဆူမဆောင့်ဘူး”

“တော်ပါတော့ဗျာ... တော်ပါတော့... သူပြော
လိုက်ရင် သူများကိုပြန်ဆော်တာချည်းပဲ”

“အမှန်တရားကိုပဲပြောတာပါဗျာ”

လက်ဖက်တစ်ဖွန်းခပ်စားရင်း ပြုံးထေ့ထေ့မျက်နှာ
ထားဖြင့် ဖြေလိုက်သည်။ ကိုယ့်ဘာသာတစ်ကိုယ်တည်းနေ
လည်း လူတွေကလိုက်ပူနေကြတာပါလားဟုတွေးမိပြီး ခေါင်းခါ
လိုက်မိသည်။

“ဇမ္ဗူ”

“ဘာလဲကွာ”

“မင်းကိုတစ်ခုမေးမယ်”

“မေး”

စောဦးဝေက ရေနွေးတစ်ခွက်သောက်လိုက်ပြီး

“မင်းနဲ့ငါပေါင်းလာတာ အတော်ကြာပြီ... ဒါပေမဲ့ မင်းကို အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခါမှမတွေ့မိဘူး... မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘာရှိလဲ... တကယ်ပဲ အဲဒီစိတ်တွေမရှိတာလား... ပြီးတော့ ချစ်သူစုံတွဲတွေ၊ သာယာတဲ့အိမ်ထောင်စုတွေကိုမြင်ရင် တော အားမကျမိဘူးလား”

ဇမ္ဗူထွန်းပြုံးသည်။ သူ့အဖြေအား စောဦးဝေနှင့်သင်းဇံတို့ စိတ်ဝင်စားစွာလင့်နေကြသည်။

“ဘာလဲ - မင်းတို့က ငါ့ကိုရတာမလို၊ လိုတာမရလို့ လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာလို့ ထင်နေလို့လား”

“အဲသည်လိုတော့မထင်ပါဘူးကွာ... ဒါပေမဲ့...”
သင်းဇံက ဆက်ပြောသင့်၊ မပြောသင့်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ”
ဇမ္ဗူထွန်းစကားထောက်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းမှာ ဆုံစည်းခွင့်မရနိုင်တော့တဲ့အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးများရှိခဲ့မလားလို့”

သင်းဇံစကားကြောင့် ဇမ္ဗူထွန်း တဟားဟားအော်ရယ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“မင်းစကားကိုသဘောကျလို့ သင်းဇံရေ... မင်းတို့ကလဲကွာ... မေးပဲမေးတတ်တယ်... ငါ့မှာ ဇာတ်လမ်းရှိခဲ့ရင်

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

လည်း မင်းတို့ကိုမပြောဘဲနေပါ့မလားကွာ... မင်းတို့နဲ့ ငါပေါင်းလာတာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး... ငါ တကယ်ခံစားခဲ့ရရင် မင်းတို့ကိုဖွင့်ပြောမှာပေါ့ကွာ”

“မင်းမှာဇာတ်လမ်းမရှိခဲ့ဘူးဆိုတာ တကယ်ပဲလား”
စောဦးဝေက သေချာစေရန်ထပ်မေးသည်။

“လိမ်စရာမဟုတ်တာ လိမ်ပြောပါ့မလား”

“မင်းကွာ... ဦးတို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ကကော မင်းကို မိန်းမမပေးစားကြဘူးလား”

ဇမ္ဗူထွန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟေ့အေး... အဲ - ငါ့အသက်နှစ်ဆယ်ရှစ်လောက် တုန်းကတော့ မေမေနဲ့မေမေ တစ်ခါပြောဖူးတယ်... သားတဲ့... အသက်ကလည်း မငယ်တော့ဘူးတဲ့... အိမ်ထောင်ပြုသင့်တဲ့အရွယ်ရောက်ပြီတဲ့... သားနှစ်သက်တဲ့သူရှိရင် အိမ်ထောင်ပြုတော့တဲ့... မေမေတို့သဘောကျစီစဉ်ပေးဆိုရင်လည်း မေမေတို့စီစဉ်ပေးမယ်တဲ့”

“အဲဒီတော့...”

သင်းဇံက စိတ်ဝင်တစားဝင်မေးသည်။

“ဘာပြောရမလဲ... သားစိတ်မဝင်စားဘူးလို့ပဲပြောလိုက်တယ်... အဲဒီနောက်ပိုင်း မေမေတို့လည်း ငါ့ကိုဘာတစ်ခွန်းမှထပ်မပြောတော့ဘူး”

“မင်းကွာ - တကယ်နေနိုင်တယ်... မင်းမိဘတွေက တကယ်ပဲ ထပ်မတိုက်တွန်းတော့တာလား”

စောဦးဝေ ဝင်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ဟုတ်တယ်... ဖေဖေတို့ မေမေတို့က ငါအိမ်ထောင်မပြုလေ ပိုသဘောကျလေပဲ... နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ် တုန်းက ခွင့်ပေးတယ်ဆိုတာက ငါ့ဆန္ဒရှိရင် စီစဉ်ပေးဖို့ပဲ... ငါစိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတော့ သူတို့သဘောကျမှကျ... ငါ့ကို ကလေးလို့ပဲထင်နေကြတုန်း”

“အသက်သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်ကိုများ ကလေးလို့ပဲထင်နေ ကြတုန်းတဲ့... ကလေး... အဘားဘား - ကလေးကြီး... မိန်းမယူရင်ပဲ ကလေးသုံးယောက်လောက်ရနေပြီ”

“ဒါပဲပြောလို့မပြီးတော့ဘူး... ကဲ - စကားများမနေ နဲ့တော့... သင်းဇံ - မင်းကျူရှင်ကူးရဦးမယ်မဟုတ်လား... သွားတော့... ဟေ့ကောင် စောဦးဝေ... မင်းလည်း အောက် ထပ်မှာကျူရှင်ဝင်ရဦးမယ်လေ... ချစ်နုအတန်းပြီးရင် မင်း ဝင်ရမယ်... ငါလည်း စိုးငြိမ်းပြီးရင် အတန်းဝင်ရမယ်... လာ - အောက်ထပ်ဆင်းမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်သည်။

“လူပျိုကြီးကတော့ စံပဲ... တကယ်အံ့တယ်... ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းမှာလည်း ကိုယ်တိုင်သင်တဲ့အပြင် ဆရာတွေ ကိုလည်း အခန်းငှားစားသေးတယ်... ပြီးတော့ ဟိုဒေးကခေါ် လည်း လက်ခံ... ဒီဝိုင်းကခေါ်လည်း လက်ခံ... ဟိုဘော်ဒါ ကခေါ်လည်း လက်ခံတာပဲ... ပေးစားစရာမိန်းမလည်းမရှိဘဲ နဲ့ ရှာလိုက်တဲ့ငွေ... လူတောင် အနားမပေးဘူး”

သင်းဇံအသံက နောက်ပါးမှကပ်လိုက်လာသည်။

“လူပျိုကြီးလည်း လူပဲ... နှစ်သက်တဲ့စိတ်တော့ရှိတာ ပေါ့... လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုးဆိုသလို လူပျိုကြီးလည်း သူ့ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့စာတွေထဲ နှစ်မြုပ်နေတာ ဘာဖြစ်သလဲ ဟေ့”

ဟု ပြန်အော်ပြောပြီး အောက်ထပ်စာသင်ခန်းရှိရာသို့ ဆင်းခဲ့တော့သည်။

အခန်း - ၂-

“ဟင့်အင်း - မရဘူး... အဲဒီနေရာပဲလိုချင်တယ်”
“နေရာမရှိတော့လို့ပါ ညီမရယ်... ဒီသုံးတန်းမြောက် မှာပဲ နေရာရှိတယ်လေ... ဒီနေရာလေးလည်း ကောင်းတာပဲ”

“အို - မရဘူး... ကျွန်မတို့အုပ်စုကို ဒီရှေ့တန်းမှာ ရအောင်လုပ်ပေးပါ”

ဇွတ်တရွတ်နိုင်လှသောမိန်းကလေးကိုကြည့်ပြီး စာရေး လေးစံရွှေ စိတ်ညစ်သွားရသည်။

မိန်းကလေးမှာ သူဘယ်လိုတောင်းပန်၊ တောင်းပန် အလျှော့ပေးမည်ပုံမပေါ်။ မိန်းကလေးနှင့်ပါလာသော အခြား မိန်းကလေးများမှာ မိန်းကလေး၏စကားကို နာခံရပုံထောက် သည်။

ဘာတစ်ခွန်းမှဝင်မပြောကြဘဲ လက်ပိုက်ပြီးဆိတ်ဆိတ် နေနေကြသည်။ မိန်းကလေးမှာ နေရာပြစာရွက်ကြီးကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ရှေ့ဆုံးတန်းနေရာကိုသာ သူမ၏လက်ချောင်း

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

သွယ်သွယ်လေးများဖြင့် ဖိတောက်ထားသည်။

“ညီမရယ် - ဒီရှေ့တန်းနေရာက သူများယူပြီးသွားလို့ ပါနော်”

“မရဘူး... အဲသည် ရှေ့တန်းပဲယူမယ်... ယူပြီး သားသူတွေကို သုံးတန်းမြောက်နေရာပြောင်းပေးလိုက်”

စံရွှေ ခေါင်းတဖြင်းဖြင်းကုတ်မိတော့သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ... ဆူညံနေတာပဲ”

အောက်ထပ်မှ အသံဆူညံညံကြောင့် အပေါ်ထပ်တွင် နားနေသော ဇမ္ဗူထွန်းဆင်းလာသည်။

“ဟာ - ဆရာ”

ဇမ္ဗူထွန်းကိုမြင်တော့ စံရွှေဝမ်းသာသွားသည်။

“ဆရာ-ဒီမှာလုပ်ပါဦး... ရှေ့တန်းမှာ နေရာမရှိတော့ ပါဘူးဆို ရှေ့တန်းပဲယူမယ်ပြောနေတယ်”

မိန်းကလေးသုံးယောက်ကို ဇမ္ဗူထွန်းကြည့်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးသုံးယောက်က ခပ်တည်တည်။

“ဘယ်လိုလဲ - ကျွန်မတို့ကို ရှေ့တန်းမှာပေးမှာလား”

“ကဲ - စံရွှေ... ဈေးထဲက ကော်သေနတ်တွေဝယ်ပြီး ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ စစ်တိုက်တမ်းဆော့နေတဲ့ကလေးတွေဆီ ခေါ်သွားပေးလိုက်”

ရှေ့ခုံတန်းတွင်မထိုင်ရလျှင် သေမတတ်ဖြစ်နေတာမို့ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်ပြောလိုက်သည်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူ သော မိန်းကလေး၏နှုတ်ခမ်းနှစ်ဖွာ ကွေးခနဲဖြစ်သွားသည်။

အခန်း - ၃ -

“မင်္ဂလာပါ တပည့်တို့ရေ... ဒီနေ့သင်မယ့်သင်ခန်းစာကို မစခင်မှာ တပည့်တို့အတွက် အစီအစဉ်လေးတစ်ခုလုပ်ထားတယ်... ဒီအစီအစဉ်လေးကတော့ ဆရာ့ရဲ့အစဉ်အလာလေးတစ်ခုလို့လည်းပြောလို့ရတယ်... ဒါကလည်း တပည့်တို့အတွက်ပါ...”

အင်္ဂလိပ်စာဆိုတာ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ရဲ့စာမဟုတ်ပေမယ့် နိုင်ငံတကာအသိအမှတ်ပြု ဘာသာစကား၊ စာပေတစ်ရပ်ဖြစ်တာမို့ သင်တန်းခဏတတ်တာမျိုးမဖြစ်စေဘဲ အမြဲတမ်းသိရှိနားလည်နေရမယ့် ဘာသာရပ်ပဲကွယ့်... ဒါကြောင့် တပည့်တို့ အင်္ဂလိပ်စာကို ဘယ်လောက်စိတ်ဝင်စားမှုရှိသလဲဆိုတာ သိရအောင် သင်ခန်းစာမစခင် အချိန်နည်းနည်းလေးကိုယူပြီး ဆရာဖတ်ခိုင်းတဲ့ပုံပြင်လေးတွေကို တပည့်တို့က တစ်ပိုဒ်စီဖတ်ပြပြီး နားလည်သလိုဘာသာပြန်ပြပေးရမယ်... အချိန်ပေါ်မူတည်ပြီး သင်တန်းချိန်တစ်ချိန်မှာ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

လောက်ဆီက တလှည့်စီပြောသွားကြရမယ်...

ဆရာဒီလိုလုပ်တာ တပည့်တို့ကိုတတ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒ၊ အင်္ဂလိပ်စာကို ရဲဝံ့စွာအသံထွက်ရဲစေချင်တဲ့ဆန္ဒ၊ စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒကြောင့်ပဲ... မင်းတို့ဖတ်ပြီးရင် ဆရာက သေချာဘာသာပြန်ပြပေးသွားမှာပါ...

ကဲ - စံရွှေရေ... ဟိုရှစ်တန်းမြောက်ခုံတန်းက အင်္ဂလိပ်အစိမ်းလေးနဲ့ ကျောင်းသားလေးကို ဒီနေ့ဖတ်ပြရမယ့်ပုံပြင် စာရွက်လေးကိုပေးလိုက်ပါ”

တပည့်များကိုပြောပြီး ကျောင်းစာရေးစံရွှေကိုပါ တစ်ဆက်တည်းပြောလိုက်သည်။ စံရွှေပေးသောစာရွက်လေးကို ယူပြီး ကောင်လေးမတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

“သားရေ - ပထမစာပိုဒ်ကိုဖတ်ပြပေးပါဦး”

ကောင်လေးက အသံတုန်တုန်ယင်ယင်လေးဖြင့် စဖတ်ရှာသည်။

“Once upon a time... တစ်ခါတုန်းက... there was a king... ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးရှိတယ်... He had... သူ့မှာ a grown up daughter... အဲ - သူ့မှာ... သူ့မှာ ကတုံးအပ်နေတဲ့သမီးရှိတယ်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

grownup ဆိုသည့်အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်၍ထင်။ သူတတ်သလို ဘာသာပြန်လိုက်သည့်အတွက် အတန်းသားများ အားလုံးရယ်လိုက်မိကြသည်။ ကောင်လေးသည်လည်း ရှက်ကိုး

ရှက်ကန်းအမှုအရာလေးဖြင့် ရယ်နေရှာသည်။

“ကဲ - သား... ထိုင်လို့ရပါပြီ... သားဖက်သွားတာကို ဆရာရှင်းပြမယ်... grownup ဂရုန်းမိအပ်လို့အသံထွက်ရတယ် သားရဲ့... ကတုံးအပ်လို့အသံထွက်ရင် မသိတဲ့သူတွေက ဘယ်ကကတုံးကိုလာအပ်ခိုင်းတာလဲလို့ ထင်နေဦးမယ်”

သူ့အရွှန်းဖောက်စကားတို့ကြောင့် သူ့အတန်းသားများ အားလုံးသဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ကြပြန်သည်။

“grownup ဆိုသည်အဓိပ္ပာယ်က... ”

ရှင်းပြရန်အလုပ်တွင်

“အရွယ်ရောက်သောလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်”

“အဲ”

ထွက်ပေါ်လာသောဖြေသံစူးစူးကြောင့် သူ့စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့်ဖြစ်သွားရသည်။

မမေးဘဲနှင့်ဖြေလိုက်သည့်အတွက်လည်း ဇမ္ဗူထွန်းစိတ်ထဲ ခုချင်သလိုဖြစ်သွားရသည်။ ဖြေသံက သာမန်လိုမျိုးမဟုတ်။ မကျေမနပ်သံများ ရောထွေးပါဝင်နေသော ခပ်ဆောင့်ဆောင့်အသံ။

“မမေးဘဲနဲ့ ဘယ်သူဖြေတာလဲ... ဆရာရှင်းပြနေတယ်လေ... ဘယ်လိုလဲ... ရှင်းပြစရာမလိုတော့ဘူးလား”

ဇမ္ဗူထွန်းမှာ သူ့စာသင်နေသည့်အခါ စကားပြောတာမကြိုက်။

“ဘယ်သူဖြေတာလဲလို့မေးနေတယ်”

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

“ကျွန်မပါဆရာ”

ဖြေလံနှင့်အတူ သုံးတန်းမြောက်ခုံတန်းမှ ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဩ”

ဤမိန်းကလေးကို ဇမ္ဗူထွန်းသိလိုက်ပါပြီ။ ဤမိန်းကလေးသည် သူမတို့အုပ်စုအား ရှေ့ဆုံးတန်းမှာနေရာမပေး၍ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတဲ့မိန်းကလေး။

“မင်းလား... ရှေ့ဆုံးတန်းမှာမထိုင်ရလို့ မကျေမနပ်ဖြစ်တုန်းပဲလား”

“မဖြစ်ပါဘူး”

ပြန်ဖြေသံက မကျေနပ်ကြောင်းပေါ်လွင်အောင် ဖော်ပြနေသလို။

“ဘယ်လိုလဲ... ထိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်... ကဲ - ဆရာ... စကားပဲပြောနေတော့မှာလား”

သူမ၏မာဆတ်ဆတ်မေးသံကြောင့် သူ့စိတ်တိုသွားရသည်။ သူ့ကျွမ်းကျင်ပြခဲ့သည့်သက်တန်းတစ်လျှောက်လုံး သည်လိုပြန်ဖြေတာ၊ မကျေမနပ်ကြည့်တာ မခံရဘူး။ ဒီကောင်မလေးနှင့်ကျမှ။ အပြုံးတင်ထားသောသူ့မျက်နှာ တည်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဆရာမှားတယ်ပဲထားလိုက်ပါတော့... ကဲ - မင်းကသိပ်တတ်နေတယ်ဆိုတော့ ဟိုကလေးထစ်

သွားတဲ့နေရာက ဆက်ဖတ်စမ်း”

ကျူရှင်ဆရာမို့လို့ ဒီလိုအပြောခံရတာဟုတွေးမိပြီး ရင်ထဲမကောင်းဖြစ်ရသည်။ မိန်းကလေးမျက်နှာလေးကို သေချာလှမ်းကြည့်မိတော့ အပြစ်ကင်းသည့်မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း လေးနှင့်ငေးကြည့်နေသည်။

“ကဲ - ဆက်ဖတ်လေ”

“မြရိပ်မဖတ်တတ်ဘူး ဆရာ”

“ဟ - ဆယ်တန်းကျောင်းသူဖြစ်နေပြီပဲ... အင်္ဂလိပ် စာလောက်ကတော့ အဓိပ္ပာယ်မသိလည်း မြင်ရင်ဖတ်တတ်ရ မှာပေါ့... ကဲ - ဖတ်လေ... စာကိုမကြောက်နဲ့... ရဲရဲသာ ဖတ်”

“ဟို - အသံထွက်မှားရင် ဝိုင်းရယ်ကြမှာပေါ့”

မြရိပ်ဆိုသည့်မိန်းကလေးက စောဒကတက်နေပြန် သည်။ ကျောင်းဆရာသာဆိုပါက တပည့်များဤကဲ့သို့လုပ်ရဲ လိမ့်မည်မဟုတ်။ ငွေးပေး၍ပညာယူရသော ကျူရှင်ဆရာကို တော့ သူတို့လေးတွေ သိပ်မလေးစားချင်ကြ။

ကလန်ကဆန်လုပ်ချင်သည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးပင်စွာချမိသည်။

“ကဲ - ဘယ်သူမှမရယ်ကြဘူး... သမီးလိမ္မာပါတယ် ကွာ... ကဲ - ဆက်ဖတ်ပါဦး”

မိန်းကလေးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“He had a grownup daughter... သူ့မှာ အရွယ်

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

ရောက်နေတဲ့ သမီးတော်တစ်ပါးရှိတယ်... One day... တစ်နေ့မှာ... he told her... သူက သူမကိုပြောတယ်”

ပီသသော၊ အသံထွက်ကောင်းမွန်သော ဘာသာပြန်မှု ကြောင့် ဇမ္ဗူထွန်းအံ့ဩသွားရသည်။ မြရိပ်ဆိုသည့်မိန်းကလေး ကတော့ စာပိုဒ်ဆက်ဖတ်နေပြန်သည်။

“he wished to see her married to a good men

... သမီးတော်လေးနဲ့ထိုက်တန်တဲ့ သတို့သားနဲ့လက်ထပ်တာကို မြင်ချင်သတဲ့... She said to him... မင်းသမီးလေးက ဖခင် ဘုရင်ကြီးကိုပြန်ပြောသတဲ့... "Father, I will if you wish me to, ခမည်းတော်ဘုရား - ခမည်းတော်ဘုရားလက်ထပ်စေ ချင်ရင် သမီးတော်လေးလက်ထပ်ပါ့မယ်... but... ဒါပေမဲ့...”

ရှင်းပြချက်များမှာ ဆရာတစ်ယောက်ပမာ ကောင်းမွန် လှသည်။ အံ့ဩစွာဖြင့် မြရိပ်ရှင်းပြချက်များကို ဆက်နားထောင် မိသည်။

“do allow me... ရွေးချယ်ခွင့်ပြုပါ... my

husband... ခင်ပွန်းကို... from among the unmarried men in your kingdom... ခမည်းတော်ရဲ့တိုင်းပြည်အတွင်း မှာရှိတဲ့ လူပျိုတွေကြားမှ ခင်ပွန်းလောင်းကို... in my own way... ကိုယ့်နည်းကိုယ်ဟန်နဲ့ ရွေးချယ်ခွင့်ပြုပါလို့ ပြန်ပြော သတဲ့”

“ကဲ - ရပြီ... သမီးထိုင်တော့... သမီးတော်တယ်”

မြရိပ်ဆိုသည့်မိန်းကလေးက မချိုမချင်မျက်နှာထားဖြင့် သူ့ကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ထိုင်သွားသည်။

“ကဲ - ကြားကြတယ်မဟုတ်လား... ရှေ့က တစ်ယောက်ဖတ်သွားတာ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ... သူ့လို ကြီးစားကြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ကဲ - ဆရာဆက်ရှင်းပြမယ်”

ဗဟုသုတအတွက် ပုံပြင်အစီအစဉ်ကိုရှင်းပြပြီးနောက် ထိုနေ့အတွက် အင်္ဂလိပ်စာသင်ရိုးညွှန်းဖတ်စာအုပ်ထဲမှ ကျောင်း သင်ခန်းစာများကို တပည့်များအားစာဆက်သင်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲတွင်တော့ မြရိပ်ဆိုသည့် ဂျစ်ကန်ကန်မိန်းကလေးကို ကြိုတ်ချိုးကျူးနေမိသည်။

သူ့အချိန်သင်ပြီးတော့ အပေါ်ထပ်မှာတက်နားနေမိ သည်။ သူ့ခန့်ထားသောကျောင်းစောင့်ကောင်လေး အေးကို ရောက်လာသည်။

“ဆရာလေး - ဘာစားမလဲ”

“ကော်ဖီမစ်တစ်ခွက်နဲ့ ပူတင်းပေါင်မုန့်တစ်လုံးလောက် ဆို ရပြီ အေးကို”

“ကျွန်တော်လုပ်ပေးမယ် ဆရာ”

မကြာမီ အေးကိုပြန်ရောက်လာသည်။ အေးကိုကိုင်လာ သောပန်းထဲတွင် ကော်ဖီ၊ ပူတင်းပေါင်မုန့်သာမက စမူဆာ ပန်းကန်ပါလာသည်။

“ဟ - စမူဆာတွေကောင်းလှချည်လား”

“ဆရာလေးအတွက် ကျွန်တော်ဝယ်ထားတာ... စား

- ဆရာလေး”

စမူဆာတစ်ခုကောက်ဝါးလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်ကွာ... အေးကို - ထိုင်လေ”

သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် အေးကိုဝင်ထိုင်သည်။

“ဆရာလေး ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“အေး - ဦးခင်သာဒေးကအပြန် လမ်းမှာတွေ့တဲ့ဆိုင် မှာ ဝင်စားခဲ့တယ်”

“ဆရာလေးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်သနားတယ်”

“ဟေ”

သာမန်ကျောင်းစောင့်ကလေးတစ်ယောက်က သူ့လို ငွေကြေးပြည့်စုံသောသူ့ကို သနားသည်ဟုဆိုလာတော့ သူ ‘ဟေ’ ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ငါ့ကိုသနားတယ်”

ကိုကိုလက်စစမူဆာကို ပန်းကန်ထဲပြန်ထည့်ပြီး သိချင် စိတ်နှင့်မေးလိုက်သည်။ အေးကို မဝံ့မရဲပြုံးသည်။

“သာမန်ကျောင်းစောင့်လေးက ဆရာလေးလိုလူကို သနားတယ်လို့ပြောတော့ ဆရာလေးအံ့ဩချင်အံ့ဩမှာပေါ့”

ဇမ္ဗူထွန်းခေါင်းမညိတ်၊ ခေါင်းမခါ။ အေးကိုစကား ဆက်သည်။

“ကျွန်တော်သနားတယ်ဆိုတာ ဆရာလေးနဲ့မတန်တဲ့

ဘဝဖြတ်သန်းမှုကိုပါ”

အေးကိုစကားကြောင့် သူ့သဘောကျစွာပြုံးမိသည်။

“ကဲ - ဆက်စမ်းပါဦး”

“ဆရာလေးမိဘတွေက စီးပွားရေးတောင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်သိနေတယ်... သူတို့လုပ်ငန်းမှာ ဆရာလေးဝင်လုပ်ရင် သက်တောင့်သက်သာနေရမှာ...”

ခုတော့ ဆရာလေးက ကျူရှင်ဆရာလုပ်တယ်... ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းမှာလည်း သင်တဲ့အပြင် ဆရာလေးကိုငှားတဲ့ ကျူရှင်ကျောင်းတွေ၊ ဝိုင်းတွေ၊ ဒေးတွေမှာလည်း လိုက်သင်တယ်... အဲလိုလိုက်သင်တာနဲ့ ဆရာလေးမှာ ကိုယ်ပိုင်အချိန်တောင် သိပ်မရှိဘူး...

မိုးလင်းတာနဲ့ ကျူရှင်သင်ရပြီ... စားတော့လည်း ဖြစ်သလိုနဲ့... ပြီးတော့ ဆရာလေးမှာကြင်သူလည်း...”

အေးကိုကိုလက်ကာပြပြီး ဇမ္ဗူထွန်းရယ်သည်။

“တော်တော့ အေးကို... မင်းတို့တွေကလေ စကားပြောရင် ဒါပဲခလုတ်တိုက်တိုက်နေတယ်... မင်းဆရာလေးအပူအပင်ကင်းကင်းနေနေတာကို ကြည့်မရတော့လို့လား”

“ဒီလိုတော့မဟုတ်ရပါဘူး ဆရာလေးရယ်... သီးချိန်တန်ပွင့်... ပွင့်ချိန်တန်သီး”

“မင်းအဘ - သီးချိန်တန်ပွင့်၊ ပွင့်ချိန်တန်သီးရမှာလဲ... သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်လို့ပြောရမှာ... ဆရာလည်းလုပ်ချင်တယ်... ပြောတော့တလဲ့”

“အဟဲ - မှားတဲ့အခါလည်း မှားပေမပေါ့ ဆရာလေးရယ်... ဆရာလေး”

“ဘာလဲကွာ”

ပလုတ်ပလောင်းအသံနှင့် ထူးလိုက်သည်။

“အခုလိုမျိုးနေရတာ ဆရာလေးမပျင်းဘူးလား”

ဇမ္ဗူထွန်းရယ်သည်။

“ဒါပျင်းစရာလား... ငါတော့ ပျင်းစရာကောင်းတယ်လို့ တစ်ခါမှမစဉ်းစားမိဘူး... ငါ့ဘာသာငါ နေလို့ပျော်နေတာပဲ”

“ဆရာလေး”

“ဘာလဲ”

“ရည်းစားထားကြည့်ပါလား”

“ဟား ဟား ဟား... အေးကိုရယ်... စိတ်ရှုပ်စရာတွေဖြစ်အောင် လုပ်ခိုင်းနေတာလား... မင်းဆရာလေး အေးအေးနေတာကိုကြည့်မရတော့ဘူးနဲ့တူတယ်”

အေးကိုပခုံးပုတ်ရင်း သူရင်းနှီးစွာပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဘေးကလူတွေကတော့ ဆရာလေးကို သိပ်သနားတယ်... ဆရာလေးဘဝကို ခံစားလို့မရဘူး”

“ဪ - လူလည်း သူတို့နဲ့ကျမှ သနားစရာသတ္တဝါကို ဖြစ်လို့... ဒီမယ် - အေးကို... မင်းတို့က ကိုယ့်အပူကိုယ်ရှာနေကြတဲ့သူတွေ... ”

သာမန်အပူနဲ့တွေ့ချိန်မှာ ထွက်လာတဲ့အငွေ့နည်းနည်း

ကိုကြည့်ရင်း အငွေကြောင့် လူလည်းနွေးသွားတယ်ဆိုပြီး အငွေကြားမှာပျော်တယ်... အပူလာလို့ ပျော်ကျသွားမှာတော့ မတွေးမိဘူးနော် ဟင်း...

ငါ့ဘဝကို မင်းတို့မခံစားဖူးလို့ပါ...

ငါ့ဘဝလိုမျိုးလည်း တော်ရုံလူ ခံစားလို့ရမှာမဟုတ်ပါဘူးလေ... ကုသိုလ်ထူးလွန်းမှ ခံစားလို့ရမှာ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ... ဟုတ်ပါပြီ”

အေးကိုမှာ သူ့စကားကိုသဘောကျစွာနားထောင်နေသည်။ ဇမ္ဗူထွန်းစကားဆက်ပြန်သည်။

“မင်းတို့တွေကိုကြည့်... လူပျိုပေါက်ရောက်တာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်အပေါ် နှစ်သက်တဲ့စိတ်ကဝင်... ရတာမလို၊ လိုတာမရလို့ ရင်ပူနဲ့... အို - ကြည့်လိုက်တာနဲ့ အပူသည်ရုပ်ပေါက်နေရော...”

ငါ့ဆိုကြည့်ပါလား... အဲဒီစိတ်တွေမရှိတော့ လူက ဘယ်လောက်သွက်လက်နေလဲ... ဘာအပူအပင်မှကို မရှိဘူး... အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ ဝိုက်ခေါက်ဆွဲလိမ်မယ်လူလည်း မရှိဘူး... အပြင်ကထမင်းစားလာလို့ အိမ်မှာထမင်းစားမဝင်လည်း မသင်္ကာတဲ့မျက်လုံးနဲ့ကြည့်မယ့်လူလည်း မရှိဘူး”

သူ့စကားကြောင့် အေးကိုရယ်သည်။

“ဆရာရယ် - ဝိုက်ခေါက်လိမ်မခံရတာနဲ့ မသင်္ကာတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ အကြည့်မခံရတာနဲ့ ဘဝဟာပြီးပြည့်စုံစွာ ပျော်စရာကောင်းသွားသတဲ့လား”

“အံ့မယ် - မင်းက စကားအလှတွေသုံးတတ်နေပါလား”

“အချစ်နဲ့ထိတွေ့ဖူးတဲ့လူတိုင်းဟာ လှပတဲ့စကားလုံးတွေကို ဖန်တီးတတ်လာကြသတဲ့... ဆရာလေးလည်း အချစ်နဲ့မတွေ့ဖူးလို့ပါ... အချစ်က ဆရာပြောသလိုပူလောင်တယ်ဆိုတာမှန်ပေမယ့် ချစ်ခြင်းရဲ့ပူလောင်ခြင်းအောက်မှာ လူတွေဟာ ဘဝရဲ့လှပခြင်းနေ့တွေကို မျှော်လင့်စွာခရီးဆက်နေကြတာပါ... အချစ်ဟာ ရသစုံကိုပေးစွမ်းနိုင်သတဲ့ ဆရာလေးရဲ့...”

ရသစုံဆိုတာကော ဆရာလေးသိရဲ့လား”

ဆရာကြီးစတိုင်လ်ပြောနေသော အေးကိုကိုကြည့်ပြီး ဇမ္ဗူထွန်းရယ်သည်။

“ဟကောင်ရယ်... ငါ ဒီလောက်တော့သိပါတယ်... မင်းပြောတဲ့ရသစုံဆိုတာ အပျော်၊ အလွမ်း၊ အဆွေး၊ အမုန်း၊ အချစ်တွေကို ဆိုလိုတာမဟုတ်လား”

အေးကို ခေါင်းသွက်သွက်ညိတ်သည်။

“မှန်လိုက်လေ ဆရာလေးရယ်... ဘဝမှာ အချစ်၊ အမုန်း၊ အပြုံး၊ အပျော်၊ အလွမ်း၊ အဆွေးတွေပေါင်းစပ်မှ ဘဝရဲ့ ဖြစ်တည်မှုအရသာကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိခံစားရမှာပေါ့ ဆရာလေးရဲ့...”

ဆရာလေးလိုသာမန်ဘဝကြီးနဲ့တော့ ဘဝရဲ့အဓိပ္ပာယ် မပြည့်စုံသလိုပဲ”

“ဘာလဲ - အချစ်နဲ့ထိတွေ့မှ ဘဝရဲ့အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံမယ်လို့ မင်းကဆိုလိုတာလား”

“အတိအကျတော့မဆိုလိုပါဘူး... သုံးပုံနှစ်ပုံလောက်တော့ ဟုတ်တယ်လို့ဝန်ခံရမှာပေါ့ ဆရာ”

“အေးကို... အေးကို... မင်းကို ဒီလောက်ထိစကား တတ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူး”

“အချစ်ကသင်ပေးတာပါ ဆရာ”

အေးကို စပ်ဖြဖြမျက်နှာဖြင့်ဖြေသည်။

“ရည်းစားဘဝမှာသင်ပေးတဲ့ အချစ်ရဲ့သင်ခန်းစာတွေကတော့ အချစ်နဲ့ပဲထုံမွမ်းနေလို့ လက်တွေ့ကျမှာမဟုတ်ဘူးပေါ့... အိမ်ထောင်သည်ဘဝလည်းရောက်ရော ရည်းစားဘဝက နှုတ်ကမချတမ်းပြောခဲ့ကြတဲ့ ချစ်စကားတွေလည်း အဝေးထွက်ပြေးပြီး... ဟဲ့ - ယောက်ျား... မိန်းမကျတော့ ယူတတ်တယ်... ပိုက်ဆံကျတော့ မရှာချင်ဘူး... တော် ဒီနေ့အိမ်ပြန်နောက်ကျလှချည်လား... ဘယ်မယားငယ်နဲ့ အလေသွားလိုက်နေတာလဲ... ကဲဟာ... ကဲဟာဆိုပြီး ဝိုက်ခေါက်လိမ်ဆွဲနဲ့... တစ်ချိန်လုံး စိတ်ညစ်စရာစကားတွေပဲ ကြားနေရမှာ”

ဇမ္ဗူထွန်းစကားကြောင့် အေးကိုခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

“ဆရာလေးက လောကသဘာဝက ပုံစံချပေးတဲ့ အတိုင်းမဝင်ဘဲ ဘေးထွက်နေတော့ ဒါတွေဘယ်ခံစားလို့ရပါ့မလဲ...”

မိန်းမရဲ့ဝိုက်ခေါက်လိမ်ဆွဲမှု အဆူအဆောင့်ပြောမှုတွေဟာ အပေါ်ယံကြည့်ရင်တော့ စိတ်ညစ်စရာလို့ထင်ရပေမယ့်

ခံရတဲ့သူတွေအတွက်တော့ ဒါအရသာပဲ... မနက်ဖြန်အတွက် ခရီးဆက်ဖို့အားပေးနေတဲ့ ဘဝခေါင်းလောင်းထိုးသံတွေပဲ”

“အမလေး - အဲဒီ ဘဝခေါင်းလောင်းထိုးသံတွေကို နေ့တိုင်းမပြောနဲ့... တစ်ပတ်မှာ လေးရက်လောက်သာကြားရရင်လည်း ငါတော့နားကွဲရင်ကွဲ... မကွဲရင် စိတ်ညစ်ပြီးသေမှာပဲ”

“လူပျိုကြီးတွေဟာ ဒီအတိုင်းပဲ... အချစ်နဲ့မတွေ့ခင်တုန်းကတော့ အချစ်ဟာပူလောင်သလေး... စိတ်ညစ်စရာကောင်းသလေးနဲ့... အကောင်းကိုမမြင်ဘူး... မမျှော်လင့်ဘဲ အချစ်ကိုခလုတ်တိုက်တွေ့မိတာနဲ့ အချစ်နောက်ကိုမျောပါပြီး ဆယ်မရဖြစ်ကရော... ဘေးကလူတွေတောင် လိုက်ထိန်းလို့ မရတတ်ဘူး... အဟင်း - ဆရာလေးလည်း ဒီလိုဖြစ်နေဦးမယ်နော်”

ဇမ္ဗူထွန်း ခေါင်းခါရမ်းသည်။

“မဖြစ်ရေးချ မဖြစ်ထဲကပဲ... ဖြစ်ချင်လို့ကတော့ ဇမ္ဗူထွန်းတို့ ဒီအချိန်လောက်ဆို ကလေးသုံးယောက်တောင်ရနေပြီ... သဘောပေါက်”

“လူပျိုကြီးတွေက သူတို့ကိုပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ... အာသဝေါကုန်သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ အချစ်နဲ့တွေ့ရော... ဟွန့် - မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“မပြောချင်မပြောနဲ့... ငါလည်း ပြောဖို့အချိန်မရတော့ဘူး... စာသင်ရဦးမယ်... သွားပြီဟေ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်သည်။

“လူပျိုကြီးကတော့ ကြင်ဖော်မရှိတိုင်း စာပဲစွတ်သင် နေတော့တာပဲ”

အေးကိုစကားက နောက်ပါးမှကပ်လိုက်လာသည်။

“ခွေးကောင်”

ဟုဆဲပြီး အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့တော့သည်။

အခန်း - ၄ -

“ဟော - သားပြန်လာပြီ”
ဇေယျထွန်းကိုမြင်သည်နှင့် ဒေါ်မြင့်ဦးခင်ပြေးထွက်လာသည်။

“သား - မောလာပြီလား”
ဇေယျထွန်းလက်ထဲမှအိတ်ကိုဆွဲယူရင်း ပြုံးရွှင်စွာမေးသည်။ မိခင်ဖြစ်သူကို ဇေယျထွန်းလှမ်းဖက်လိုက်သည်။

“မမောပါဘူး မေမေရယ်... သားဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ပဲဟာ... ဒါနဲ့ ဖေဖေကော”

“သားဖေဖေလား... စာကြည့်ခန်းထဲမှာလေ... အဲဒါနဲ့ သားထမင်းစားပြီးပြီလား... မေမေ သားအတွက် ဟင်းနွေးထားတယ်”

“ဟား - ဒါကြောင့် မေမေ့ကိုချစ်ရတာ... သားဗိုက်ဆာနေပြီ မေမေ... သားကို ထမင်းထည့်ကျွေးတော့... ညနေငါးနာရီလောက်စားထားတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ ဘယ်နား

ရောက်သွားလဲမသိတော့ဘူး... ခု သားသိပ်ဆာနေပြီ”
 ဝမ်းဗိုက်ကိုလက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ရင်း ကလေးသဖွယ် ချွဲနဲ့
 စွာပြောနေသော သားဖြစ်သူကို ဒေါ်မြင့်ဦးခင်သဘောကျစွာ
 ကြည့်ပြီး ရယ်မိသည်။
 “သနားစရာ မေ့သားလေးပဲ... သားရယ် - မနက်နဲ့
 ညနေထမင်းစားချိန်တွေမှာ အိမ်ခဏပြန်စားပါလားကွယ်...
 မေမေမှာတော့ သားကြိုက်တတ်တာလေးတွေချက်ထားပြီး သား
 များပြန်လာစားမလားဆိုပြီး မျှော်မိသေးတာ”
 “အဟဲ - သားလည်းပြန်စားချင်တာပေါ့ မေမေရာ
 ... ဒါပေမဲ့ ကျူရှင်က တစ်ခုပြီးတစ်ခုကူးနေရလို့ အိမ်ပြန်ဖို့
 အချိန်မရဘူးလေ...”
 အဲဒါနဲ့ သားလည်းမနက်စာကို ဖြစ်သလိုကြုံရာစား
 ... နေ့လယ်လောက်ဆို အေးကိုကျွေးတဲ့ ကော်ဖီတို့၊ မုန့်တို့
 စားနဲ့... ဖြစ်သလိုစားရတော့တာပဲ”
 “မေ့သားလေး ပင်ပန်းပါတယ်ကွယ်... ဒီပြင်ကျူရှင်
 ကျောင်းမှာမသင်ဘဲ ကိုယ့်ကျောင်းမှာပဲကိုယ်သင်ပါလား သား
 ရယ်”
 သားဖြစ်သူဆံနွယ်စများကိုပွတ်သပ်ရင်း ပြောမိသည်။
 “သားတပည့်တွေက သားကိုသိပ်အားကိုးကြတယ်
 မေမေရဲ့... သားစကားလည်း နားထောင်ကြတယ်...
 ခုလိုက်သင်တဲ့ကျောင်းတွေကလည်း သားကိုအားကိုး
 ကြတယ်လေ... သားလည်း သားတတ်ထားတဲ့ပညာလေးနဲ့

တပည့်တွေကို ပညာဖြန့်ဖြူးပေးချင်တဲ့ဆန္ဒကြောင့် အချိန်ပြည့်
 စာသင်ပေးနေတာပါ မေမေရယ်”
 “ကဲ - လာ သားလေး... ထမင်းစားလိုက်ဦး”
 ထမင်းကို ကိုယ်တိုင်ခူးခပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။
 “ဘာဟင်းလဲ မေမေ”
 “ဝက်သားဟင်းလေ သားရဲ့... ရော့ - စား”
 ဝက်သားတုံးကို ကိုယ်တိုင်ထည့်ပေးသည်။
 “ရော့ - ဒါကသရက်ချဉ်သုပ်”
 “ဟား - ကောင်းလိုက်တာ မေမေရယ်... အချက်
 အပြုတ်တော်တဲ့ မေမေထမင်းဟင်းတွေကို တစ်နေ့လုံးမှာမှ
 တစ်ခါတည်းစားရတာ နာတယ်ဗျာ”
 သားဖြစ်သူစကားကြောင့် ဒေါ်မြင့်ဦးခင်သဘောကျ
 စွာရယ်မိသည်။
 “အေးကိုကတော့ ဆရာလေးအတွက် ထမင်းဟင်းချက်
 ပေးမယ်လို့တော့ ပြောပါတယ်... သားလည်းအားနာတာနဲ့
 ချက်ခိုင်းမနေတော့ဘူး... ကြုံရင်ကြုံသလိုပဲ စားတော့တယ်”
 “သူများကိုဒုက္ခပေးတာပဲ ကောင်းပါတယ် သားရယ်
 ... ဒီလိုလုပ်ပါလား သားရဲ့... သားထမင်းချိုင့်ယူသွားမလား
 ... မေမေထည့်ပေးလိုက်မယ်လေ”
 ထမင်းကို ပလုတ်ပလောင်းဝါးရင်း ဇမ္ဗူထွန်းခေါင်း
 ဒါယမ်းသည်။
 “သားက မနက်ခြောက်နာရီမခွဲခင် ကျူရှင်သွားရတာ

... သားကို ထမင်းချိုင့်ထည့်ပေးရင် မေမေအတွက် ဒုက္ခများပါ တယ် မေမေရာ... ရပါတယ်... ကြုံရာစားတဲ့အကျင့် သား မှာရှိနေပါပြီ မေမေရဲ့”

“မေမေ”
“ဘာလဲ သား”

သားဖြစ်သူအတွက်ရေခပ်ထည့်ပြီး လှမ်းပေးသည်။ မိခင်လက်ထဲမှ ရေဖန်ခွက်လှမ်းယူပြီး မော့သောက်လိုက်သည်။

“သားသူငယ်ချင်း စောဦးဝေနဲ့ သင်းဇံကိုသိလား”
ဒေါ်မြင့်ဦးခင် တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“အင်း - သိတယ်... ဓာတုဆရာလေးနဲ့ ရူပဆရာ လေးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မေမေ... သူတို့ကော အေးကိုပါ သားကို ပြောကြတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

သားဖြစ်သူမျက်နှာကိုပြုံးကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“သူတို့က သားကိုသနားသတဲ့”

“မေ့သားကို”

“အင်းဗျ - သားဘဝက လူပျိုကြီးမို့ အထီးကျန်ဆန် သတဲ့... သူတို့ခံစားလို့မရဘူးတဲ့ဗျာ”

“အမလေး... မေ့သားကိုများ ပြောလိုက်ကြတာ ... မေ့သားက ဘာမှပြန်မပြောလိုက်ဘူးလား”

“ပြောလိုက်တာပေါ့ဗျ”

“ပြောစမ်းပါဦး... ပြောစမ်းပါဦး... ဘယ်လိုပြန်ပြော လိုက်လဲ”

သိချင်စိတ်ဖြင့် အလျင်စလိုမေးမိသည်။

“ငါ့ဘဝက အပူအပင်ကင်းတယ်လို့... ငါ့ဘဝမျိုးကို လည်း တော်ရုံလူ ခံစားလို့ရမှာမဟုတ်ဘူးလို့... ကုသိုလ်ထူး လွန်းမှခံစားလို့ရမှာလို့... မင်းတို့တွေဆို လူပျိုပေါက်ရောက် တာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်အပေါ် နှစ်သက်တဲ့စိတ်ကဝင်... ရတာ မလို့... လိုတာမရလို့ ရင်ပူနဲ့... အို - ကြည့်လိုက်တာနဲ့ အပူ သည်ရုပ်ပေါက်နေရောလို့... ငါ့ကိုကြည့်ပါလား... အဲဒီစိတ် တွေမရှိတော့ လူကဘယ်လောက်သွက်လက်နေလဲလို့ ပြောပစ် လိုက်တယ်”

“ဒါမှ မေ့သားကွ”

ဒေါ်မြင့်ဦးခင်မှာ ခုမှပင် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ရယ် နိုင်တော့သည်။

“ကျန်သေးတယ် မေမေရဲ့”

“ပြောစမ်းပါဦး”

သားဖြစ်သူ ပန်းကန်ထဲထမင်းထပ်ထည့်ပေးရင်း မေး လိုက်သည်။

“ငါ့ဆို အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ ဗိုက်ခေါက်လိမ်ဆွဲမယ့် လူလည်းမရှိဘူး... အပြင်ကထမင်းစားလာလို့ အိမ်မှာထမင်း စားမဝင်ရင်လည်း မသင်္ကာတဲ့မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်မယ့်လူလည်း မရှိဘူးလို့ပြောလိုက်တာပေါ့”

“ပြန်သာပြောပစ်... ဟွန့် - ငါ့သားဘာသာ အပူ အပင်ကင်းကင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတာကိုပဲ မနာလိုဖြစ် နေကြတယ်... ”

ငါ့သားက ဘာမှအထီးအကျန်ပါဘူးနော်... ဖေဖေ တို့၊ မေမေတို့ရှိနေတာပဲဟာ”

“ဟုတ်တာပေါ့ မေမေရဲ့... ဝက်သားရှိသေးလား - . . ဟဲ ဟဲ... စားကောင်းလို့”

“ရှိပါတော်... နောက်နေ့အတွက်ဖယ်ထားတဲ့ဟာထဲ က ထည့်ပေးမယ်”

ကြောင်အိမ်ထဲမှဟင်းအိုးကိုထုတ်ယူခဲ့ပြီး သားဖြစ်သူ ပန်းကန်ထဲသို့ ဝက်သားတုံးများကိုထည့်ပေးလိုက်သည်။

“မေမေက ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်... နောက်နေ့တွေ လည်း သားအတွက် ဟင်းများများချန်ထားနော်”

သားဖြစ်သူမျက်နှာကို ချစ်စနိုးပြုံးကြည့်ရင်း

“ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင်... ကောင်းပါပြီတဲ့”

ဟုဖြေလိုက်သည်။

“မေမေ”

“ဘာလဲ သား”

ဇေယျထွန်းမှာ မိခင်နှင့်ညဘက်ထမင်းစားချိန်မှသာ တွေ့ရတာမို့ စကားများနေမိခြင်းပါ။

“သားကိုလေ သူများတွေကလူပျိုကြီးတဲ့”

“အမလေး - မေမေ့သားက ခုမှအသက်သုံးဆယ့်နှစ်

နှစ်ပဲရှိသေးတာ... သူတို့ကများ လူပျိုကြီးလို့ပြောရသေး”

“သားကတော့ ဂရုမစိုက်ပါဘူး”

ထမင်းလုတ်များကို တစ်လုတ်ပြီးတစ်လုတ်စားရင်း ပါးစပ်က စကားများပြောနေသည်။

“ဂရုမစိုက်နဲ့... ကိုယ်မလိုချင်လို့ လူပျိုကြီးလုပ်နေ တာပဲ... ကိုယ်လိုချင်ရင် ခုချက်ချင်းကောက်ယူမယ်ဆိုရင် တောင် ရသေးတာပဲ”

“သားကမယူချင်ပေါင်... မေမေဆိုနဲ့ပဲနေမှာ”

“သားလိမ္မာလေး... ဪ - သား... ထမင်းစားပြီး ခဏနားပြီးရင်အိပ်တော့နော်... အကြာကြီးနေမနေနဲ့တော့ ... မေ့သားလေး တစ်နေကုန်ပင်ပန်းနေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ... သား ဖေဖေနဲ့စကားခဏသွား ပြောဦးမယ်... နို့မဟုတ်ရင် သားအဖနှစ်ယောက်တစ်အိမ်ထဲ နေပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာမှ တစ်ယောက်မမြင်ရရင် မဟုတ် သေးပါဘူး”

ပါးစပ်သုတ်ရင်းပြောသည်။

“ကဲ - ဒါဆိုလည်း ခဏပဲစကားပြောနော်... ညဉ့် မနက်စေ့နဲ့... ခုပဲ ဆယ်နာရီခွဲပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ... မေမေ သားပန်းကန် မလှကို ပဲဆေးခိုင်းလိုက်တော့နော်... သား ဖေဖေနဲ့စကားသွားပြော လိုက်ဦးမယ်”

“မလှအိပ်နေပြီ... မေမေပဲ ဆေးလိုက်ပါတော့မယ်

...ကဲ - သွား သွား”

မေမေအား မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့
ဇမ္ဗူထွန်းပြေးတက်ခဲ့တော့သည်။

အခန်း -၅-

ဦးခင်သာဒေးတွင်စာသင်ပြီးသည်နှင့် အောင်ဇမ္ဗူ
ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းသို့ ဇမ္ဗူထွန်းပြန်ရောက်လာသည်။ မိမိအတန်း
ဝင်ဖို့ နာရီဝက်လိုသေးသည့်အတွက် ဖေဖေစာဖတ်ခန်းမှယူခဲ့
သော ဆရာနန္ဒာသိန်းဇံ၏ 'မနက်ဖြန်များကိုဖြတ်သန်းနေသော
စိတ်ကူးများ' အမည်ရှိစာအုပ်လေးကို ဖတ်နေမိသည်။

“ဆရာလေး”

အေးကိုအသံကြား၍ ဇမ္ဗူထွန်းခေါင်းထောင်ကြည့်
လိုက်သည်။

“ကိုစံရွှေက ဆရာကိုပြောစရာရှိလို့တဲ့”

“ပြောစရာရှိရင် လာပြောလေ”

အေးကို စံရွှေကိုခေါ်လာခဲ့သည်။

“ဘာလဲ စံရွှေ... ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“Section (B) မဖွင့်ခင်က (B) တန်းရဲ့ရှေ့ဆုံးတန်း
ခုံကိုမှ လိုချင်တယ်လို့ အတင်းမရမကထားခိုင်းတဲ့ကောင်မလေး

တို့ ဆရာမှတ်မိလား”

ဇမ္ဗူထွန်းသိပါသည်။ သူမကိုယ်သူမ မြရိပ်ဟုနာမ်စား သုံးပြောတတ်သောမိန်းမငယ်။ အတန်းထဲတွင် စာဖတ်နိုင်၊ ဘာသာပြန်နိုင်သော မိန်းမငယ်ပဲ။ တပည့်ပေါင်းမြောက်များစွာ ကို စာသင်ဖူးသော်လည်း တပည့်အလွန်များ၍ တစ်ယောက်ချင်း သေချာမမှတ်မိ၊ သတိမထားမိသော်လည်း ဂျစ်ကန်ကန် အမှုအရာနှင့်မိန်းမငယ်ကိုတော့ သူ့သတိထားမိနေပါသည်။

“အင်း - မှတ်မိတယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူတို့အုပ်စု အောက်မှာရောက်နေတယ် ဆရာ”

“ဟ - ဒီအချိန်က Section (B) အချိန်မှမဟုတ်ဘဲ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ... သူတို့က သူတို့နားမလည်တဲ့

စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ် ဆရာ့ကိုရှင်းပြခိုင်းချင်လို့တဲ့”

ဇမ္ဗူထွန်းမျက်ခုံးအစုံ တွန့်ကွေးသွားရသည်။ သူ့စာသင် ခဲ့သမျှကာလပတ်လုံး သူ့သင်တာနားမလည်တဲ့ကျောင်းသားဟူ၍ မရှိခဲ့။ ဒီမိန်းကလေးကျမှ။

“သူတစ်ယောက်တည်းလား... အုပ်စုလိုက်လား”

“အုပ်စု ဆရာ... သုံးယောက်လေ”

“အေး - ခေါ်ခဲ့... နာရီဝက်ပဲအချိန်ရမယ်လို့ ပြော

လိုက်”

“ဟုတ်တဲ့ ဆရာ”

စံရွှေပြန်ဆင်းသွားသည်။

အေးကို အနားကပ်လာသည်။

“ဆရာ”

“ဘာလဲကွာ... ဒီစာအုပ်ဖတ်မပြီးသေးလို့ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ”

“ဒီကျူရှင်ကျောင်းစဖွင့်ကတည်းက ဒီနေ့အထိ ဒီကျောင်းကို ကျွန်တော်စောင့်လာတာ”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

စိတ်မရှည်သံနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးမိသည်။ ထိုအခါ အေးကိုသည် နားလည်ရန်ခက်ခဲသောအပြုံးအား မျက်စိနှစ်ဖက်ကို တမင်မေးစင်းပြီးပြုံးသည်။

“ရုပ်ကိုက... ”

အေးကိုအား အမြင်ကတ်စွာကြည့်ပြီး ပြောမိသည်။

“ဟဲ ဟဲ... ဆရာ”

“ဘာလဲ... ဘာလဲ... တစ်ဆရာတည်း ဆရာနေပါလား... ပြောစရာရှိ ပြော”

“ကျူရှင်ကျောင်းစဖွင့်ကတည်းက ဒီအပေါ်ထပ်ကို ဘယ်မိန်းကလေးမှမတက်ဖူးဘူးနော်... ခုတော့ ဆရာလေးက မိန်းကလေးသုံးယောက်ကို အပေါ်ထပ်လာခိုင်းနေပါလား”

“ဟာ - ဟေ့ကောင်”

ဇမ္ဗူထွန်းမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဧကန္တတော့”

အေးကို၏ စပ်ဖြဖြမျက်နှာကို ဇမ္ဗူထွန်းကြည့်မရချင်တော့။

“ဟေ့ကောင် - ပေါက်ကရပြောမနေနဲ့... အဲဒီမိန်းကလေးသုံးယောက်က သူတို့နားမလည်တဲ့စာ မေးမလို့တဲ့”
 အေးကိုမျက်နှာ ပိုဖြိုးသွားသည်။
 “ဆရာလေးတော့ ကံဇာတာစန်းတက်လာပြီ”
 “ဘာတွေပြောနေတာလဲ... ငါ နားမလည်ဘူး”
 “ဆရာလေး.. ဆရာလေး ဒါတွေကြောင့် လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာ”

“လာပြန်ပြီ... ဒါပဲခလုတ်တိုက်နေတော့တာပဲ... သွား သွား... ကိုယ့်ဘာသာလုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ပေတော့”
 အေးကိုကို နှင်လွှတ်သော်လည်း မသွားသေး။

“ဆရာလေးပဲစဉ်းစားကြည့်ပါဦး... ဆရာလေးစာသင်တဲ့နှစ်တွေ မနည်းတော့ဘူး... ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ကာလတွေမှာ ဆရာလေးသင်တဲ့စာ နားမလည်လို့ ဆရာလေးနားချိန်မှာ တကူးတကလာမေးတဲ့သူရှိလို့လား”

“အေးကို - မင်းဟာလေ... ကြံကြံဖန်ဖန်တွေးတတ်တယ်... သူတို့ တကယ်နားမလည်လို့မေးတာလားမှ မသိတာကွာ... သူများသိက္ခာကျစေမယ့်အတွေးမျိုး မတွေးစမ်းပါနဲ့”
 အေးကိုကို ဖိဟောက်ပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့ထဲကတစ်ယောက်က ဆရာလေးကိုစိတ်ဝင်စားလို့ အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာပြီးလာတယ်လို့ထင်တာပဲ”

“ဟာ - ဟေ့ကောင်... မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားတော့

...ဟိုမှာ တပည့်တွေလာပြီ... ကြားလို့မသင့်တဲ့စကားတွေ ကြားသွားရင်မကောင်းဘူး”

စံရွှေနှင့်ကောင်မလေးသုံးယောက်ကို အပေါက်ဝတွင် မြင်လိုက်၍ အေးကိုအားအမြန်ပါးစပ်ပိတ်ခိုင်းလိုက်ရသည်။

“ဟာ - ဆရာလေး... ကောင်မလေးတွေက ချောတယ်နော်”

ဟူသောစကားကို အေးကိုပြောဖြစ်အောင်ပြောသွားသေးသည်။

“ဆရာ - စာမေးမယ်ဆိုတာ သူတို့ပဲ”

“ဩ - မြရိပ်တို့ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ... ဆရာနားချိန်ကို လာနှောင့်ယှက်သလိုဖြစ်နေပြီနော်”

မြရိပ်နှင့်အဖော်ပါလာသူမိန်းမငယ်က သွက်လက်စွာပြောသည်။ အဖော်နှစ်ယောက်က သူ့အားနှစ်လိုစွာပြုံးပြသော်လည်း မြရိပ်ဆိုသည့်မိန်းကလေးကတော့ မပြုံးချင်ပြုံးချင်ပုံစံနှင့်။

“ကဲ - ထိုင်ကြလေ... ဘာမေးမှာလဲ ပြော”

လိုရင်းကို တိုက်ရိုက်မေးလိုက်သည်။ မိန်းကလေးသုံးယောက်က သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆက်တီတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဆရာ - ကျွန်တော်သွားတော့မယ်နော်”

“အေး... အေး”

စံရွှေနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ဆင်းသွားသည်။

“ကဲ - သမီးတို့က ဘာမေးကြမှာလဲ”
တပည့်မများမို့ သမီးဟုပင်သူခေါ်မိသည်။ သူ သမီးဟု
ခေါ်လိုက်တာကို မြရိပ်ဆိုသည့်မိန်းမငယ်က မနှစ်မြို့သည့်ပုံဖြင့်
နှာခေါင်းတွန့်သွားတာကို သူသတိထားမိသွားသည်။

“စာမေးမှာမဟုတ်ဘူး ဆရာ... ဆရာ့ကို သိချင်တာ
လေးမေးစရာရှိလို့”

“ဟေ”

မြရိပ်၏ညာဘက်တွင်ထိုင်နေသောမိန်းမပျိုလေးစကား
ကြောင့် သူ ‘ဟေ’ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်သည်
လည်း တွန့်ကွေးသွားသည်။

တံခါးအကွယ်တွင် သူ့အားစပ်ဖြိုးဖြိုးမျက်နှာထားဖြင့်
ချောင်းကြည့်နေသော အေးကိုကိုတွေ့လိုက်ရ၍ သူ့အံ့ကြိတ်ပြ
လိုက်သည်။

“ဆရာ”

“ဟေ”

“မေးမယ်နော်”

“ဘာမေးမှာလဲ”

“ဇမ္ဗူထွန်းဆိုတာ ဆရာနာမည်အရင်းလား”

“ဟုတ်တယ်လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုလေ...”

မိန်းမပျိုက ပြောသင့်မပြောသင့်စဉ်းစားနေသည်။

“ဟေ့ - ပြောလေ”

“ဟို သမီးစကားကို ဆရာစိတ်မဆိုးရဘူးနော်”

“ဟေ - ဘာစကားမို့လဲ”

စိတ်ဝင်စားစွာမေးမိသည်။

“သမီးတို့သင်္ချာတက်တဲ့ဝိုင်းမှာ ဆရာ့သတင်းတစ်ခု
ကြားလာတယ်... ဟုတ်လား၊ မဟုတ်လားတော့မသိဘူး ဆရာ”

“ဘာများပါလိမ့်”

သိချင်စိတ်တို့စိုးမိုးလာရသည်။ မိန်းမပျိုကပြောသင့်၊
မပြောသင့်စဉ်းစားနေပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ခပ်တည်တည်
ထိုင်နေသော မြရိပ်၏စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“မို့နီ - ပြောစရာရှိတာ ပြောလိုက်လေ... ဪ -
ဆရာ... ဆရာ့ကိုမပြောခင် အရင်တောင်းပန်ထားမယ်နော်
... ခုပြောမယ့်စကားက မြရိပ်တို့ပြောတဲ့စကားမဟုတ်ဘူးနော်
... တစ်ဆင့်ကြားပြီး ပြန်ပြောပြတာပါ... ”

ပြန်ပြောတယ်ဆိုတာက ကိုယ့်ဆရာအကြောင်းတွေကို
ဟုတ်တာကော၊ မဟုတ်တာတွေပါ လျှောက်ပြောနေတာကြား
တော့ မခံနိုင်လို့ပြန်ပြောရတာပါ”

ဟ - ဘာတွေပါလိမ့်။

ဘယ်သူကများ သူ့အကြောင်းမဟုတ်တာပြောလိုက်ပါ
လိမ့်။ သိချင်စိတ်တို့ ပြင်းပြလာရသည်။

“ကြားခဲ့တာကိုသာ ပြောပါ... သမီးတို့ကို ဆရာစိတ်
မဆိုးပါဘူး”

“အဲ - သမီးတို့ကြားခဲ့တဲ့စကား ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘူး

ဆိုတာကို အမှန်အတိုင်းဆရာပြောပြရမယ်နော်”

မြရိပ်ဘယ်ဘက်ကကောင်မလေးစကားကို သူခေါင်းညိတ်အဖြေပေးလိုက်သည်။

“ဆရာအကြောင်းကြားရတာက အများကြီးဆရာရဲ့ . . . ပထမတစ်ခုကိုပဲ အရင်ပြောမယ်”

“အင်း - ပြော”

“ဟို - ဆရာစိတ်မဆိုးရဘူးနော်”

မြရိပ်ဘယ်ဘက်ရှိမိန်းကလေးမှာ သူမပြောမည့်စကားအား သူစိတ်ဆိုးသွားမှာကို စိုးရိမ်နေပုံရသည်။

“ဪ - ပြောမှာသာပြောပါ. . . ဆရာစိတ်မဆိုးပါဘူး”

မိန်းကလေးမှာ ပြောစရာရှိတာကိုမပြောသေးဘဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ

“အဟင်း - ဆရာဇမ္ဗူထွန်းက သိပ်မာနကြီးပြီး သိပ်မာန်တက်နေတယ်တဲ့. . . ပြီးတော့ မိန်းကလေးတွေကို သူနဲ့မတန်ဘူးလို့ထင်နေသတဲ့”

“ဟောဗျာ”

မိန်းကလေးကြားခဲ့သည့်စကားများက ဇမ္ဗူထွန်း၏ မျက်လုံးများအား အပြင်သို့ပြူးထွက်တတ်မတတ်အံ့ဩစေသည်။

“အဲဒါဟုတ်သလား ဆရာ”

မြရိပ်၏တရားသူကြီးလေးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဇမ္ဗူထွန်းခေါင်းသွက်သွက်ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟာ - ပေါက်ကရ. . . ကောလဟလတွေ. . . ဆရာမာနလည်းမကြီးဘူး. . . မာန်လည်းမတက်ဘူး. . . ဆရာနေဗတ်သလိုပဲ ဆရာနေတာ. . . ပြီးတော့ လူလူချင်းအတူတူပဲ ဟာကို ဘာမာနကြီးစရာလိုလဲ. . . ဘာမာန်တက်စရာလိုလဲ . . . သမီးတို့ကြားခဲ့တာ သတင်းမှားဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

မဟုတ်တဲ့သတင်းတွေ ဘယ်သူကများလွင့်ပါလိမ့်ဟု တွေးမိပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“မိုနိုတို့လည်း ဆရာမာနမကြီးဘူး. . . မာန်မတက်ဘူးလို့တော့ ထင်ပြီးသားပါ. . . ဒါပေမဲ့ ကြားခဲ့တိုင်းအဲဒါပဲမို့လို့ ဆရာကိုမေးကြည့်တာပါ. . .

ဆရာမာနမရှိတာကိုတော့ မိုနိုတို့ကိုယ်တွေ့မို့ ယုံပါတယ် ဆရာ. . . ဟိုမိန်းကလေးတွေကို ဆရာနဲ့မတန်ဘူးလို့ ထင်တာကျတော့ကော”

မိုနိုမေးခွန်းတစ်ခု စလာပြန်သည်။

“ဒါလည်း ကောလဟလပဲ. . . မိန်းကလေးတွေလည်း သူ့ဘာသာသူနေကြတယ်. . . ဆရာလည်း ဆရာဘာသာနေတယ်. . . အိမ်ထောင်သားမွေးလုပ်ရမှာ စိတ်မပါသေးလို့ လူပျိုကြီးလုပ်နေတာ. . .

ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ငါနဲ့တန်တယ်. . . ဘယ်မိန်းကလေးကတော့ ငါနဲ့မတန်ဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူး. . .

ဆရာဘာသာ မိန်းမမလိုချင်သေးလို့ လူပျိုကြီးလုပ်နေတာပါ”

“ဒါအဖြေမှန်ပဲလား ဆရာ”

မြရိပ်အမေးကို သူခေါင်းညိတ်အဖြေပေးလိုက်သည်။

“ဆရာစကားက အဖြေမှန်ဆိုတော့ ဆရာကိုချီးကျူးရမှာပေါ့ ဆရာ... မြရိပ်တို့ကြားလာတာက ဆရာက မိန်းမတွေကိုအထင်သေးပြီး လက်မထပ်တာတဲ့”

“ဟာ - မဟုတ်ရပါဘူး... မြရိပ်တို့ရယ်... ဆရာဘာသာအပူမရှာချင်လို့ အေးအေးနေတာပါ... ဒုက္ခပါပဲ... ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးနေလည်း မကောင်းသတင်းအပြောခံရခြင်းကမလွတ်ပါလား”

အေးကိုမှာ မိန်းကလေးသုံးယောက်နှင့် သူ့ဆရာအား တံခါးအကွယ်မှချောင်းကြည့်ပြီး အသံတိတ်ရယ်နေသည်။

“နောက် ကြားခဲ့တာတစ်ခုရှိသေးတယ် ဆရာ”

“ဟေ - ဘာတွေများပါလိမ့်... ပြောစမ်းပါဦး”

ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် အလျင်စလိုမေးမိသည်။

“ပြောမှာပေါ့ ဆရာရယ်... စိတ်မလောပါနဲ့”

“ပြော... ပြော”

“ဆရာက...”

မိန်းကလေးအသံဆက်မထွက်လာတော့။ သူ့အား အားနာမျက်ဝန်းများဖြင့်ကြည့်နေသည်။ သူမပြောလိုက်သော စကားက သူ့သိက္ခာကိုထိခိုက်သလိုဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေမှန်း ဇမ္ဗူထွန်းသတိထားလိုက်မိသည်။

“ကြားတာပြောပါဦး”

ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စကားလမ်းကြောင်းပေးလိုက်သည်။

“ဟို - ဖြိုး... ဖြိုးက ကြားခဲ့တဲ့အတိုင်းပြောမှာနော်”
“အင်းပါ”

နှုတ်က အင်းပါဟုပြောလိုက်သော်လည်း ဖြိုးဆိုသည့် မိန်းကလေး၏အမူအရာကို အကဲခတ်ပြီး ကောင်းသောသတင်းမဟုတ်မှန်း ဇမ္ဗူထွန်းသိလိုက်သည်။

“ဆရာက... ဆရာက...”

ဖြိုးမှာ ဆက်ပြောချင်သော်လည်း မပြောဝံ့သည့် အလား တုံ့နှေးတုံ့နှေးလုပ်နေသည်။ ဘုရား ဘုရား - ဘာမကောင်းသတင်းပါလိမ့်ဟုတွေးမိပြီး ရင်အခုန်မြန်လာရသည်။

“ပြောလေ - ကြားတာသာ ပြော”

မချိုမချဉ်မျက်နှာထားဖမ်းထားသော မြရိပ်ထံ အကြည့်မရောက်စေအောင်သတိထားပြီး ဖြိုးကိုသာအလျင်စလိုမေးမိသည်။

“ဆရာက အိမ်ထောင်သာမပြုတာတဲ့... တိတ်တိတ်ပုန်း မိန်းမနှစ်ယောက်တောင်ရှိတယ်တဲ့”

“ဘာ”

ဇမ္ဗူထွန်းမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားရသည်။

သူ့အော်သံကြောင့် မိန်းကလေးသုံးယောက်သည်လည်း တွန့်ခနဲဖြစ်သွားကြသည်။ တံခါးအကွယ်တွင်ချောင်းကြည့်နေသော အေးကိုလည်း သူတို့ရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာရောက်ရှိလာ

သည်။

“ဟာ - ဒါ ဆရာလေးကို သက်သက်စော်ကားလိုက်တဲ့ စကားတွေပဲ”

အေးကိုအသံမှာ အနည်းငယ်မာထန်နေသည်။

“ဟို - ဖြိုးတို့က ကြားခဲ့တဲ့အတိုင်းပြန်ပြောတာနော် . . . ဖြိုးတို့ကတော့ ဖြိုးတို့ဆရာက ဒီလိုလူစားမျိုးမဟုတ်ဆိုတာ သိပြီးသားပါ”

“တောက်! တော်တော်မိုက်ရိုင်းတဲ့သူတွေ. . . ကျွန်တော့်ဆရာလောက် မိန်းမနဲ့ကင်းတဲ့၊ ရှင်းတဲ့လူ ဒီလောကမှာ ကျွန်တော်မတွေ့ဖူးသေးဘူး. . .

ကျွန်တော် ဆရာနဲ့နေလာတာ ရှစ်နှစ်ကျော်ပြီ. . . ကျွန်တော့်ဆရာအကြောင်း ကျွန်တော်အသိဆုံးပါဗျာ”

အေးကိုအသံမှာ ဆရာဖြစ်သူအတွက် မခံချင်စိတ်ကြောင့် တုန်ခါနေသည်။

ဇမ္ဗူထွန်းကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမျှဝင်မပြော။ နီရဲနေသောမျက်နှာအား တစ်ဖက်လွဲထားသည်။ သူ့ဆရာ အလွန်ရှက်နေမှန်း အေးကိုသိလိုက်၍ ဆရာ့အတွက်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

စိတ်မကောင်းခြင်း၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းတို့ဖြင့် ထိခိုက်ခံစားနေရသော ဆရာ့မျက်နှာကို အေးကိုမကြည့်ရက်တော့။

ထိုမဟုတ်မှန်းသိသောစကားလုံးများသည် ဆရာ့

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

သိက္ခာကို အဆုံးစွန်ထိစော်ကားပစ်လိုက်ကြပြီ။

“ဆရာလေး”

ဆရာလေး ဆက်တီရှေ့တွင် ခူးတုပ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဆရာလေးလက်ဖဝါးလေးအား အေးကိုကြင်နာစွာဆုပ်နယ်မိသည်။

ဇမ္ဗူထွန်းမှာ ခေါင်းမော့မလာတော့။

“ဆရာလေး - ဘာမှစိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ဆရာလေးရယ်. . . ဒီမိန်းကလေးတွေကြားခဲ့သလိုမှ မဟုတ်တာပဲ ဆရာလေးရယ်. . .

ဆရာလေးရဲ့စိတ်ကို ဆရာလေးရဲ့မိတ်ဆွေရင်း၊ မိတ်ဆွေကောင်းတွေသိဖို့ ယုံကြည်ဖို့ကအဓိကမဟုတ်လား”

“ဒီပြင်မကောင်းသတင်းဆိုရင် ငါဒီလောက်တုန်လှုပ်မိမှာ၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမိမှာမဟုတ်ဘူး အေးကို. . . ခုတော့ အိမ်ထောင်မပြုဘဲနဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းမိန်းမယူထားတယ်ဆိုတာကတော့ ငါ့အကျင့်သိက္ခာ၊ သမာဓိတွေကို ရေဆိုးရေညစ်တွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ မြောင်းထဲတွန်းချလိုက်တာနဲ့အတူတူပဲ. . . ပြီးတော့ တိတ်တိတ်ယူထားတဲ့မိန်းမက တစ်ယောက်တောင်မဟုတ်ဘူး. . . နှစ်ယောက်တောင်တဲ့ဗျ. . . အဲလိုဆိုတော့ ငါက ကလိမ်ကကျစ် နှာသမားကြီးဖြစ်မသွားဘူးလား”

မချီတင်ကဲရေရွက်နေသည့်ဇမ္ဗူထွန်းအား မိန်းကလေး သုံးယောက်မှာ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသောမျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

“ဆရာ - ဆရာ့အကျင့်သိက္ခာကို မြရိပ်တို့ယုံကြည်ပါ
တယ် ဆရာ... ဒီတစ်ခါ ဆရာမကောင်းသတင်းပြောတဲ့သူ
တွေကို မြရိပ်တို့ပြန်လည်တုံ့ပြန်ဖြေရှင်းပေးပါမယ် ဆရာ”

“လုပ်ပေးစမ်းပါ မိန်းကလေးတို့ရယ်... ကျွန်တော့်
ဆရာ နေရင်းထိုင်ရင်း သိက္ခာကျလွန်းလို့ပါ”

အေးကိုက ဇမ္ဗူထွန်းအစားဝင်ပြောသည်။

“ဪ - ဆရာ့အကြောင်း ခုလိုပြန်ပြောတာကို ကျေး
ဇူးတင်ပါတယ်ကွာ... မင်းတို့နဲ့ဆရာ စကားပြောချင်ပါသေး
တယ်... ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ဆရာအတန်းဝင်ချိန်ရောက်ပြီမို့”

“ဪ - ဟုတ်ကဲ့... ဒီလိုဆို ပြီးတို့ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်
ဆရာ”

“ကောင်းပါပြီ”

“ဪ - မပြန်ခင်... မိနိုတို့နာမည်တွေကို ဆရာသိ
အောင်ပြောခဲ့ပါမယ်”

ဇမ္ဗူထွန်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မိနိုနာမည်က မိနိုနို... ပြီးရဲ့နာမည်ရင်းက လှလှဖြိုး
တဲ့... သူကတော့ မြရိပ်... အဲ - နာမည်ရင်းကတော့ သပြေ
မြရိပ်တဲ့ ဆရာ... မှတ်ထားဦးနော်”

“ဆရာမှတ်ထားပါမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် သမီးတို့ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် ဆရာ”

မိန်းကလေးသုံးယောက်မှာ သူ့အားနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်
ခွာသွားကြသည်။

သူနှင့်အေးကိုမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းမောရှည်ရှည်တစ်ချက်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာ
ပြိုင်တူမှုတ်ထုတ်လိုက်ကြတော့သည်။

အခန်း -၆-

“ဆရာ. . ဆရာ”

မီးစိမ်းကိုစောင့်နေချိန်တွင် နံဘေးမှာ ရုတ်တရက်ခေါ်သံကြောင့် စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ သပြေမြရိပ်တို့အုပ်စုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကားမောင်းသူဆရာတွင် သပြေမြရိပ်ထိုင်နေပြီး မြရိပ်ဘေးတွင်တော့ လှလှဖြိုးနှင့်မိနီနီတို့ကျပ်သပ်စွာထိုင်နေကြသည်။ သူ့ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်သည်က မိနီနီ။

“ဪ”

သူ တစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်ပြီး မျက်နှာကိုရှေ့ဘက်ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“ဆရာ”

ခေါ်သံကိုကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“အခု ဆရာဘယ်သွားမလို့လဲ”

“စမ်းချောင်းမှာ ဝိုင်းသွားသင်မလို့”

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

သူပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ဘယ်အချိန်လဲ ဆရာ”

မေးခွန်းက ထပ်လာပြန်သည်။

“လေးနာရီ”

ဖြေပြီး မျက်နှာကိုရှေ့ပြန်ထားလိုက်သည်။ ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“ဆရာ”

“ဘာလဲ”

ခဏခဏခေါ်နေသဖြင့် သူစိတ်မရှည်ချင်တော့။

“ခုမှ သုံးနာရီခွဲပဲရှိသေးတယ်. . . သမီးတို့နဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်လိုက်ထိုင်ပါလား. . . သမီးတို့ကျွေးပါမယ် ဆရာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်. . . ဒါပေမဲ့ ဆရာက. . .”

သပြေမြရိပ်ဖြတ်ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် သူပြောလက်စစကားတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်တန့်သွားရသည်။

“နင်တို့ကလဲ. . . မလိုက်ချင်ရင်လည်း အတင်းခေါ်မနေနဲ့. . . မာနထားပြီး ငြင်းတဲ့လူကငြင်းနေမှတော့ ခေါ်တဲ့လူအတွက် သိပ်အောက်တယ်”

“ဟာ - မြရိပ်. . . ဆရာပြောတာ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး”

“ဆရာမှာ မာနမရှိဘူးဆိုရင် မြရိပ်တို့တောင်းဆိုတာကို လက်ခံပါ”

တောင်းပန်တဲ့စကားက ခပ်မာမာ။ မျက်နှာက အနည်းငယ်တည်နေသည်။

“အင်း - ဒါဆိုလည်း လက်ခံရတာပေါ့... အဲ - ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့မလုပ်နဲ့တော့ ဟုတ်လား... ဆရာမှာ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

“ရပါတယ်... ဆရာလက်ခံရင် ပြီးတာပဲ”

မီးစိမ်းပြီဖြစ်သဖြင့် မိန်းကလေးသုံးယောက်ကို မနှုတ်ဆက်တော့ဘဲ တချိုးတည်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

ဇမ္ဗူထွန်းဘဝတွင် သူစိမ်းမိန်းကလေးများ၏ဖိတ်ခေါ်မှုကို ဘယ်တုန်းကမှလက်မခံခဲ့ဖူး။ မိန်းကလေးများနှင့်လည်း ရောရောနှောနှောမနေခဲ့ဖူး။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ မဖြစ်ခဲ့ဖူး။ မိန်းကလေးများအား ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေများကဲ့သို့သာ သဘောထားသည်။ သူလူပျိုကြီးလုပ်ခြင်းမှာ တခြားလူပျိုကြီးများကဲ့သို့ နှလုံးသားဒဏ်ရာရဖူး၍မဟုတ်။ မိန်းမများကို စိတ်နာ၍မဟုတ်။

ယူမယ့်လူမရှိ၍ လူပျိုကြီးဖြစ်ရခြင်းလည်းမဟုတ်။

ဇမ္ဗူထွန်းလူပျိုကြီးဖြစ်ရခြင်းမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးတွင် စိတ်မဝင်စား၍သာ။

ပြီးတော့ သူ့တွင်ခံယူချက်တစ်ခုရှိသေးသည်။ ထိုခံယူချက်မှာ အချစ်ရှိမှု၊ မိန်းမရှိမှု ဘဝဟာပြည့်စုံတာမဟုတ်။ နေတတ်ရင်တော့ ဘယ်ဘဝမှာမဆို ပြည့်စုံတာပဲဟုပင်။

သူ့ဘဝတွင် မိန်းမများ၏အရေးပေးမှု၊ ရေလာမြောင်းပေးမှုများကိုခံရဖူးသော်လည်း တစ်ကြိမ်မှစိတ်မတိမ်းညွတ်ခဲ့။

ရင်ခုန်လှုပ်ရှားခြင်းမဖြစ်ခဲ့။

ဒီမိန်းကလေးသုံးယောက်နှင့်ကျမှ သူ့ချွေးပြန်ရတော့သည်။ ချွေးပြန်ရခြင်းမှာ မိန်းကလေးတို့၏အလှတွင် ယစ်မူး၍မဟုတ်။ မိန်းကလေးတို့ကိုစိတ်ဝင်စား၍မဟုတ်။

မိန်းကလေးတို့သယ်ဆောင်ခဲ့သော မဟုတ်သတင်းများကို ကြောက်လန့်၍ချွေးပြန်ခြင်းပင်။

မိန်းကလေးသုံးယောက်မှာ သူမဟုတ်သတင်းများကို ဘယ်ကအနံ့ရလာသည်မသိ။ ပြန်ပြောသည့်ပုံစံက အတိအကျ။ သူတို့ပြောမှပင် သူ့မှာနေရင်းထိုင်ရင်း တိတ်တိတ်ပုန်းမိန်းမရနေသည်။

မိန်းကလေးသုံးယောက်ပြောခဲ့သောစကားများအား သင်းခံနှင့်စောဦးဝေကိုပြန်ပြောမိသည်။

သင်းခံနှင့်စောဦးဝေသည် သူ့စကားကိုသေချာစူးစိုက်စွာနားထောင်ပြီး တဟားဟားအော်ရယ်ကြတော့သည်။ သူတစ်ပါးစိတ်ညစ်နေတာကို အားပေးဖော်မရဘဲ အားပါးတရအော်ရယ်နေကြသော သင်းခံနှင့်စောဦးဝေကို ဇမ္ဗူထွန်းကြည့်မရတော့။

“ဒါရယ်စရာလား... ဒါရယ်စရာလား... သူများအကြောင်း မကောင်းပြောတာ ရယ်စရာလား”

မျက်နှာနီနီဖြင့်ပြောမှပင် သင်းခံတို့ အရယ်ရပ်သွားသော်လည်း မျက်နှာများကတော့ စပ်ဖြိုးဖြိုး။

“လူပျိုကြီးရယ် - မိန်းမမလိုချင်လို့ လူပျိုကြီးလုပ်ပါ

တယ်ဆိုမှ မိန်းမက ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ... သူတို့ပြော
သလို တကယ်ဟုတ်နေလားမှမသိတာ”

သင်းခံပြောတော့ စောဦးဝေထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်ချင်ဟုတ်နိုင်တယ်ကွ... ဇမ္ဗူ - မင်းမိန်းမတွေ
ကို ဘယ်မှာထားထားလဲ... ငါတို့နဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးပါဦး”

“ခွေးကောင်တွေ... ခွေးကောင်တွေ... သူများက
မဟုတ်တာပြောတဲ့ဟာတွေကို ကူငြင်းပေးမယ်မစဉ်းစားဘူး...
သူတို့ကပါ ထပ်ပြောချင်ကြတယ်”

မျက်နှာနီနီဖြင့်စိတ်ဆိုးနေသော ဇမ္ဗူထွန်း၏ပုံစံမှာ ခင်
စရာ၊ ရယ်စရာကောင်းလွန်းလှတာမို့ သင်းခံနှင့်စောဦးဝေမှာ
ရယ်ချင်စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်ဘဲ အားပါးတရရယ်ချလိုက်ကြသည်။

“ရယ်... ရယ်... ခွေးကောင်တွေ... သေအောင်ရယ်
နော်... မင်းတို့က ငါ့တပည့်မသုံးယောက်လောက်မှ အားမကိုး
ရဘူး...”

ငါ့တပည့်မတွေဆို ကြားခဲ့တဲ့သတင်းကိုမယုံလို့ ငါ့ကို
ပြန်ပြောကြတာ... မင်းတို့ကတော့ကွာ... ဟွန်း”

ဇမ္ဗူထွန်းမှာ စိတ်ဆိုးဟန်ဖြင့် မျက်နှာကိုတစ်ဖက်လှည့်
လိုက်သည်။

“ဇမ္ဗူ”

“ဘာလဲ”

မျက်နှာပြန်မလှည့်ဘဲ ထူးသည်။

“မင်းမကောင်းသတင်းသယ်လာတာက ကောင်မလေး

အလွမ်းလွင့်ရေစီး
သုံးယောက်နော်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်အရွယ်လောက်ရှိလဲ”

“ဟကောင် - ငါ့တပည့်တွေကို မင်းဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ

... ဟွန်း ဟွန်း”

စောဦးဝေအမေးကိုမဖြေဘဲ ဇမ္ဗူထွန်းပြန်ခနဲလိုက်
သည်။

“ဟာကွာ... ငါ့အကောင်းမေးနေတာ... ဖြေ”

“မင်း သမီးထက်တော့ကြီးမှာပေါ့ကွ”

“အတိအကျဖြေကွာ... ငါ့သမီးက ခုမှဆယ်နှစ်ပဲရှိ
သေးတာ”

“အင်း”

ဇမ္ဗူထွန်းစဉ်းစားသလိုလုပ်နေသည်။

“မှန်းပြောကြည့်ကွာ”

“အင်း - နှစ်ဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်လောက်တော့ ရှိကြ
မယ်ကွ”

“ချောလား”

“ကြည့်လို့ကောင်းကောင်းတွေပဲ... ဒါပေမဲ့ ငါ့သေချာ
မကြည့်မိဘူး”

စောဦးဝေခနဲသင်းခံတို့တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ကြပြီး မျက်မှောင်တွန့်လိုက်ကြသည်။

ဇမ္ဗူထွန်းမှာတော့ သင်းခံကိုတစ်လှည့်၊ စောဦးဝေကို

တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း ဘာမှနားမလည်။
 “မင်းကွာ... လူပျိုကြီးလို့မပြောရဘူး... အကဲခတ်
 ကတော့ ညံ့ပါ”
 “ဟ - ဘာကိုလဲ ဖောဦးဝေရဲ့”
 ဖောဦးဝေစကားအား ဉာဏ်မီသရွေ့စဉ်းစားမိသည်။
 ဘာမှစဉ်းစား၍ မရ။
 “ဇမ္ဗူ - ငါပြောတာကို သေချာနားထောင်”
 ဇမ္ဗူထွန်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “မင်းကျူရှင်ပြသက် ရှစ်နှစ်တာကာလမှာ အပြင်မှာ
 မင်းမကောင်းသတင်းကြားလို့လာပြောတဲ့လူ ဘယ်နှဦးရှိခဲ့သလဲ
 ... စဉ်းစားစမ်း”
 ဇမ္ဗူထွန်းစဉ်းစားသည်။
 “ဟင့်အင်း... ဘယ်သူမှမပြောဖူးဘူး”
 ဖောဦးဝေလက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်သည်။
 “ဟုတ်ပြီ”
 “ဘာဟုတ်တာလဲ”
 “မင်းမသိရင်အသာနေစမ်း ဇမ္ဗူ... သင်းခံ - ငါမေး
 တာစဉ်းစားပြီးဖြေနော်”
 သင်းခံခေါင်းညိတ်သည်။
 “ဇမ္ဗူ ကိုလာပြောတဲ့စကားမျိုးကို ယောက်ျားတပည့်နဲ့
 မိန်းကလေးတပည့် ဘယ်တပည့်ကလာပြောသင့်လဲ”
 “ဟ - အဲဒီစကားမျိုးကို ယောက်ျားလေးတပည့်ကပဲ

အလွမ်းလွင့်ရေစီး
 လာပြောသင့်တာပေါ့... သတင်းမှန်... တကယ်ကြားခဲ့တဲ့
 သတင်းဆိုရင်ပေါ့...
 မိန်းကလေးနဲ့က ဘာမှမဆိုင်ဘူး...
 သူတကယ်ကြားခဲ့တယ်ဆိုစေဦးတော့ ဒီသတင်းမျိုးကို
 မင်းကို သူတို့ကိုယ်တိုင်တိုက်ရိုက်မပြောသင့်ဘူး”
 “ဟ - ဘာဖြစ်လို့လဲ... သူတို့က သူတို့ဆရာမကောင်း
 သတင်းအပြောခံရတာကို မခံနိုင်လို့ ငါ့လာအသိပေးတာပဲ...
 သူတို့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”
 ဇမ္ဗူထွန်းစကားကြောင့် သင်းခံနှင့်ဖောဦးဝေတို့ တစ်
 ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ကြသည်။
 “မင်းတို့နှစ်ယောက်ပဲ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်
 ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးကြပေတော့... ငါ့ကိုတော့ ဘာမှမပြော
 ကြနဲ့... ဟုတ်ပြီလား”
 • စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့အော်ပြောလိုက်ပြီး မျက်နှာကိုတစ်ဖက်
 လှည့်လိုက်သည်။ သူ့ပခုံးကို ဖောဦးဝေလှမ်းဖက်လိုက်သည်။
 “ပြောမှာပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်... စိတ်မဆိုးပါနဲ့...
 မင်း အဲဒီမိန်းကလေးသုံးယောက်ကို သံသယမဖြစ်မိဘူးလား”
 သူစဉ်းစားကြည့်သည်။
 မိန်းကလေးသုံးယောက်၏ပုံရိပ်နှင့် စကားသံများကို
 ပြန်လည်ကြားယောင်မိသည်။
 သံသယဖြစ်စရာဘာရှိလဲဟု သေချာစဉ်းစားကြည့်
 သည်။ မတွေ့။

“ဟင့်အင်း”

“ဇမ္ဗူ - ဇမ္ဗူ - မင်းဟာလေ... တကယ့်လူပျိုကြီး စစ်စစ်ပဲ”

“ဟ - လူပျိုကြီးအတု၊ အစစ်ရှိသေးလို့လား”

“ရှိတာပေါ့ ဇမ္ဗူရဲ့”

စောဦးဝေအစား သင်းဇံဝင်ဖြေသည်။

“ရှိရင်ပြောကြပါဦးကွာ... ငါသိချင်လို့... မင်းတို့နဲ့ စကားပြောကြည့်မှပဲ ငါမသိတာတွေအများကြီးရှိတယ်ဆိုတာ သိရတော့တယ်”

သူ့စကားကြောင့် သူ့အားသနားစရာသတ္တဝါ တစ်ကောင်လို ဝိုင်းကြည့်ခြင်းကိုခံလိုက်ရသည်။

“အမလေး... သိချင်လို့မေးတာကိုပဲ ကြည့်နေကြတဲ့ အကြည့်ကိုက...”

“ဟဲ ဟဲ - သူငယ်ချင်းရယ် စိတ်မဆိုးပါနဲ့... ပြောပါ မယ်... လူပျိုကြီးစစ်စစ်ဆိုတာ အချစ်အကြောင်းကို စိတ်မဝင် စားလို့ နားမလည်တဲ့လူ... ပြီးတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း သူ ဝါသနာပါတဲ့အလုပ်ကလွဲရင် မိန်းမအကြောင်း စိတ်ကူးထဲ တောင် မထည့်တဲ့သူ... ဒီလိုစိတ်ကူးထဲမထည့်တော့ ဘာဖြစ် လဲ သိလား”

သင်းဇံကို ဇမ္ဗူထွန်းခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... မိန်းမအကြောင်းကို ဘာမှမသိ တော့ဘူးပေါ့ကွ... မိန်းမတစ်ယောက်ပြောတဲ့စကားဟာ အမှန်

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

လား... မာယာနဲ့ပြောတဲ့စကားလားဆိုတာ ဘယ်သိတော့မလဲ ကွ... ဥပမာ မင်းလိုလူပေါ့”

သင်းဇံစကားကြောင့် ဇမ္ဗူထွန်းရယ်သည်။ မှန်တာ ပြောသည်ပဲ။ ရယ်ရတော့မည်ပေါ့။

“အင်း - ထားပါ... လူပျိုကြီးအတုကကော ဘယ်လို ဟာမျိုးကိုခေါ်တာလဲ”

“လူပျိုကြီးအတုဆိုတဲ့စကားလုံးကိုမသုံးဘဲနဲ့ အမည်ခံ လူပျိုကြီးနဲ့... မစစ်တစ်စစ်လူပျိုကြီးဆိုတဲ့နာမည်တပ်ပြီး ရှင်း အောင်ပြောလိုက်ပါလား သင်းဇံရ”

စောဦးဝေဝင်ပြောသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က အဲဒီအကြောင်းတွေကို သိကြ တယ်နော်”

အံ့ဩသလိုမေးတော့ စောဦးဝေနှင့်သင်းဇံပြုံးသည်။ စောဦးဝေက ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းရင်း

“သိတာပေါ့ ဇမ္ဗူရယ်... အဲဒီအမည်ခံလူပျိုကြီးနဲ့ မစစ်တစ်စစ်လူပျိုကြီးအကြောင်းမပြောခင် မင်းနဲ့ငါတို့အကြောင်း နှိုင်းယှဉ်ပြီးပြောပြမယ်... နားထောင်မလား”

စောဦးဝေက ဆရာကြီးလေသံနှင့်ပြောလာသည်။ သင်းဇံကတော့ ခပ်မိန့်မိန့်အမူအရာနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်အား ကြည့်နေသည်။

“ပြောပြပါ ဆရာတို့ရယ်... မသိနားမလည်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို...”

“ငါတို့က မင်းနဲ့မတူဆိုတာ မင်းသိလား”

“အင်း သိတယ်လေ... မင်းတို့က မိန်းမနဲ့ကလေးတွေ

နဲ့”

သူ့အဖြေကြောင့် သင်းခံနှင့်စောဦးဝေရယ်သည်။

“ငါပြောတာ အဲဒါကိုမဟုတ်ဘူး ဇမ္ဗူရဲ့”

“ပြောစရာရှိတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါလားကွ”

“ဒီလိုကွာ... မင်းက မင်းဘဝမှာ မင်းမိဘတွေရယ်

... မင်းသူငယ်ချင်းအနည်းငယ်ရယ်... ပြီးတော့ မင်းရဲ့စာ
တွေနဲ့ မင်းရဲ့တပည့်တွေပဲရှိတယ်... ပြီးတော့ ဘဝကိုကုန်ဆုံး
စေတာလည်း အဲဒီကြားထဲမှာပဲရှိတယ်... မင်းရဲ့တစ်နေ့တာ
ဘဝဟာ ဘာလဲ... မိုးလင်းတာနဲ့စာသင်မယ်... တစ်ခါ
တလေ ငါတို့နဲ့တွေ့စကားပြောမယ်... မိုးချုပ်တော့ အိမ်ပြန်
အိပ်... ဒါပဲ... မင်းမှာ ပတ်ဝန်းကျင်မရှိဘူး... အတွေ့
အကြုံမရှိဘူး၊ ဗဟုသုတမရှိဘူး... ဗဟုသုတဆိုလို့ မင်းတစ်မျိုး
မထင်နဲ့နော်... ငါပြောတာ မိန်းမနဲ့ပတ်သက်တဲ့အတွေ့အကြုံ၊
ဗဟုသုတကိုပြောတာ... မင်းလူပျိုဘဝကတော့ ကောင်းပါ
တယ်... ဒါပေမဲ့ သိသင့်သလောက်သိထားမှ တော်ရုံကျမှာ
ကွ”

သင်းခံစကားခေတ္တရပ်ပြီး ရေနွေးခွက်ကောက်မော့
လိုက်သည်။

“အမလေး - ရေနွေးကသောက်နေရသေးတယ်”

“အာခြောက်တော့ သောက်ရမှာပေါ့ ကိုဇမ္ဗူရဲ့... ”

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

ကဲ - ဆက်ပြောမယ်... ငါတို့ဆိုရင် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိတယ်...
မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းရှိတယ်... နေရာလေးငါးခုလောက်
နဲ့ပဲ ဘဝကိုလည်ပတ်မနေဘူး... ”

အဲဒီတော့ ငါတို့မှာလူတွေရဲ့စိတ်တွေကို ပိုသိတာပေါ့
ကွ... ဒီတစ်ယောက်ဘယ်လိုခြေလှမ်းရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ
ကြိုတွက်တတ်တယ်... ”

မိန်းမတွေဆိုရင် ငါတို့ကိုလှည့်လို့မရဘူး... သူတို့ရဲ့
မာယာလုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေကို ငါတို့ကသိပြီးသားလေ... မင်း
ကျတော့ ဘာမှမသိဘူး... အဲဒီလိုမသိတာက ကောင်းလည်း
ကောင်းတယ်... မကောင်းလည်း မကောင်းဘူး... ကောင်း
တယ်ဆိုတာက လူပတ်ဝန်းကျင်မှာနေတဲ့လူအတွက် ကောင်း
တာမဟုတ်ဘူးကွ... ”

မိန်းမတွေနဲ့မပတ်သက်ရရင်တော့ မိန်းမအကြောင်း
မသိတာကောင်းတာပေါ့ကွာ... အဲ - ဒါပေမဲ့ မိန်းမတွေရှိနေ
တဲ့ လူပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိနေသရွေ့ကတော့ မိန်းမတွေရဲ့သဘော
သဘာဝကို အနည်းအကျဉ်းတော့သိထားရတယ်ကွ... မသိ
ထားရင် ကိုယ်ခံသွားရလိမ့်မယ် ကိုယ့်လူ”

သင်းခံစကားများက ဇမ္ဗူထွန်းအတွက် အသိဉာဏ်တိုး
ပွားစေသည်။

“မိန်းမတွေမှာကောင်းတဲ့မိန်းမရှိသလို မကောင်းတဲ့
မိန်းမလည်းအများကြီးရှိတယ်”

“ဒီလောက်တော့ ငါလည်းသိပါတယ်ကွာ”

“အဟား”

သူ့စကားကြောင့် ဆရာကြီးနှစ်ဦး၏အရယ်ကို ခံလိုက်ရသည်။

“လောကမှာ ကောင်းတာရှိသလို မကောင်းတာလည်း ရှိတယ်ဆိုတာပဲ မင်းသိတာမဟုတ်လား... မကောင်းတဲ့မိန်းမတွေလည်း ဒီရုပ်ပဲ... ကောင်းတဲ့မိန်းမလည်း ဒီရုပ်ပဲ... ကောင်းတာ၊ မကောင်းတာကို နဖူးမှာစာမကပ်ထားဘူးလေ... လူပျိုကြီးစစ်စစ်ရဲ့”

“အဲ - ငါ့ကို အမည်ခံလူပျိုကြီးနဲ့ မစစ်တစ်စစ်လူပျိုကြီးအကြောင်းပြောပြမယ်ဆို”

“ကောင်လေးက သိပ်သိချင်နေတယ်ပေါ့”

“ဟေ့ - မပြောချင်မပြောနဲ့... သိပ်ဈေးကိုင်မနေနဲ့”

စိတ်ထဲကသိချင်နေသော်လည်း သင်းခံတို့ကို အမြင်ကပ်၍ တမင်ပြောလိုက်ခြင်းပါ။ သင်းခံနှင့်စောဦးဝေမှာ အပြစ်ကင်းသော၊ ရိုးသားသော၊ တစ်ခါတလေ ကလေးဆန်သော၊ တစ်ခါတလေ လူကြီးဂိုက်တမင်ဖမ်းတတ်သော ဇမ္ဗူထွန်းကို အလွန်ခင်ကြပါသည်။

“ပြောပါ့မယ်ကွာ... အမလေး - ပြောရမယ့်လူက တောင်းပန်ပြီး ပြောရမယ့်အဖြစ်... မစစ်တစ်စစ်လူပျိုကြီးဆိုတာ လူပျိုကြီးမဖြစ်ချင်ဘဲနဲ့ ကံတရားရဲ့ဇွတ်ဖိနှိပ်မှုကြောင့် လူပျိုကြီးမဖြစ်ချင်ဘဲဖြစ်သွားရတာကိုခေါ်တာ”

“အင်း... အင်း”

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

ဇမ္ဗူထွန်းခေါင်းညိတ်သည်။

“အဲဒီလူပျိုကြီးက မိန်းမတွေနဲ့ရင်းနှီးတယ်... ရည်းစားပေါင်းများစွာထားတယ်... မိန်းမကလေးအကြောင်းအားလုံးသိတယ်... မိန်းမတွေနဲ့ တရင်းတနှီးနေတယ်ကွာ... ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်မကျဖြစ်ခဲ့ဘူး... အဲဒါ မစစ်တစ်စစ်လူပျိုကြီး”

“ဆက်ပါဦးကွ”

“အမည်ခံလူပျိုကြီးကတော့ မင်းသိပါတယ်ကွာ... မင်းကိုကောင်မလေးသုံးယောက်ပြောခဲ့သလိုပေါ့... အိမ်ထောင်မပြုပေမယ့် တိတ်တိတ်ပုန်းမိန်းမရှိတယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့”

“ခွေးကောင် - ငါ့ကိုလာဆွဲမထည့်နဲ့... နေပါဦး... ”

အခု ငါ့ကိုမင်းတို့ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေနဲ့ ဒီကောင်မလေးသုံးယောက်နဲ့ပတ်သက်နေလို့လား”

စောဦးဝေခေါင်းညိတ်သည်။

“ရှင်းစမ်းပါဦးကွာ”

“နေဦး... အေးကိုကို ကော်ဖီဖျော်တိုက်ခိုင်းဦးမယ်”

“ဟာ - အရေးထဲ... အေးကို... အေးကို... လာဦး... ဒီမှာ အငတ်ကို ကော်ဖီဖျော်တိုက်လိုက်ပါဦး... နှစ်ခွက်ပဲနော်... ငါမသောက်ဘူး”

အေးကိုကို အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ - ဆက်ပြော”

“ငါ့အထင်ကတော့ အဲဒီကောင်မလေးက တစ်ယောက်

က မင်းကိုစိတ်ဝင်စားနေတယ်လို့ထင်တယ်”

“ဟာ - မဟုတ်တာ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

သူခေါင်းသွက်သွက်ခါရမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး... ငြင်းမနေနဲ့ ဇမ္ဗူ... ငါလည်း စောဦး
ဝေလိုပဲထင်တာပဲ”

သင်းဇံကပါ ဝင်ပြောသည်။

“မင်းတို့က ဘာလို့အတတ်သိနေရတာလဲ”

“မင်းရှင်းပြရင်လည်း မင်းအတွက်ပိုရှုပ်နေလိမ့်မယ်
... ဒါပေမဲ့ သေချာတာတစ်ခုကတော့ အဲဒီသုံးယောက်အုပ်စု
က မင်းတမင်သိထားမိအောင်လုပ်နေတာတော့ အသေချာပဲ”

“တကယ်”

သူအံ့ဩစွာမေးမိသည်။

“တကယ်ပေါ့ကွ... မင်းစဉ်းစားကြည့်ပါလား... မင်း
ကိုကြိုက်ခဲ့တဲ့မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိခဲ့တယ်... မင်း
တပည့်မတွေထဲကလည်း မင်းကိုစိတ်ဝင်စားတဲ့သူ တပုံကြီး...
သူတို့ကလည်း သူတို့စိတ်ဝင်စားမှန်း မင်းသိအောင်တစ်မျိုး
တစ်ဖုံလုပ်ခဲ့ကြသေးတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းစိတ်မဝင်စားခဲ့ပါဘူး”

သင်းဇံဝင်အပြောကို သူခေါင်းညိတ်ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဒီသုံးယောက်ကတော့ သူများနဲ့မတူတဲ့ပုံစံနဲ့ မင်းဆီ
ဝင်ခဲ့ပြီနော်”

“ဟုတ်တယ် ဇမ္ဗူ... သာမန်ဝင်လာရင် မင်းစိတ်မဝင်

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

စားမှန်းသိလို့ မင်းရဲ့မကောင်းသတင်းသယ်ဆောင်ပြီး ဝင်လာ
တော့ မင်းစိတ်ဝင်စားခဲ့ပြီ”

“ဟာ - သူတို့ကို ငါစိတ်မဝင်စားပါဘူး”

အလျင်စလိုငြင်းမိသည်။

“ငါစကားပြောလောသွားတာပါ... သတိထားမိတာ
ကိုပြောတာ... မင်း သူတို့သုံးယောက်ကိုသတိထားမိပြီ မဟုတ်
လား”

သူခေါင်းညိတ်သည်။

“အင်း - အဲ... ဒါဆို သူတို့က ငါ့မကောင်းတာကို
တခြားကကြားခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ သူတို့ဘာသာလုပ်ကြံပြောတာ
ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ကွ”

“ဟာ - ဒါတော့မကောင်းပါဘူးကွာ... မုန်းချင်စရာ”

“ခုမှမုန်းချင်စရာလုပ်မနေနဲ့တော့ ကိုယ့်လူ... ခုဆို
ဟိုကောင်မလေးသုံးယောက်ရည်ရွယ်ချက် ပထမအဆင့်
အောင်မြင်သွားပြီကွ”

“ဘာကိုတုန်း”

“ဘာရမှာလဲ... သူတို့သုံးယောက်ကို မင်းသတိထား
မိသွားပြီပဲ”

“အဲဗျာ”

အခန်း - ၇ -

“အိုက်လိုက်တာဗျို့”

“ပန်ကာဖွင့်ပေးပါ ဆရာ”

“မီးမလာဘူးတဲ့”

“ဟာ - ဒုက္ခပါပဲ... နေကလည်းပူနေတဲ့ကြားထဲ မီးကမလာဘူးတဲ့”

“ခေါင်းတွေတောင်မူးလာပြီ”

အထက်ပါအသံများမှာ Section (B) တန်းမှထွက်ပေါ်လာသော ကျောင်းသားကျောင်းသူတို့၏အသံများ။

“ဟေ့ - ဘာလို့ဆူညံနေကြတာလဲ”

သူရောက်လာပြီး အော်ထည့်လိုက်တော့ အသံတိတ်သွားသော်လည်း ချက်ချင်းအသံပြန်ဆူလာပြန်သည်။

“ဆရာ - ပန်ကာဖွင့်ပေးပါ... ဒီမှာခေါင်းတွေမူးလာပြီ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ”

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

“အေး အေး... စံရွှေ... စံရွှေ”

စာရေးလေးစံရွှေ အပြေးအလွှားရောက်လာသည်။

“မီးပျက်နေတာ ဘာလို့မီးစက်မမောင်းတာလဲ”

“ဟာ - ဆရာ... စာသင်ချိန်မရောက်သေးလို့ မမောင်းသေးတာ”

“မင်းမဖွင့်တာက အရေးမကြီးဘူး... ဒီမှာ ခေါင်းတွေ မူးကုန်ကြပြီတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

မီးစက်နားသို့ စံရွှေအပြေးအလွှားရောက်သွားသည်။

“ဟာ - ဆရာ... ဆရာလုပ်ပါဦး”

သုံးတန်းမြောက်မှ စီခနဲအသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟာ - ဘာဖြစ်တာလဲ”

သူသည်လည်း ထိုနေရာသို့ အပြေးအလွှားရောက်ရှိသွားသည်။

“မြရိပ်မူးလို့တဲ့ ဆရာ”

သပြေမြရိပ်မှာ လှလှဖြိုး၏ရင်ခွင်ထဲတွင် မူးမေ့လဲကျနေသည်။

“ကဲ - ဒါဆို အပေါ်ထပ်ခေါ်ခဲ့ကြ... အပေါ်ထပ်မှာ နားပါစေ”

“ဟာ - ဆရာ... ဖြိုးတို့ မြရိပ်ကိုမချီနိုင်ဘူး... ဆရာချီခဲ့ပါလား”

“ဟိုက်”

စံရွှေကိုကြည့်လိုက်တော့ စံရွှေမှာ မီးစက်နားရောက်နေသည်။

ခုမှမထူးတော့။ သပြေမြရိပ်ကို ဆွေခနဲကောက်ပွေ့လိုက်သည်။

“ကဲ ကဲ... ညည်းတို့ပါလိုက်ခဲ့ကြ”

သပြေမြရိပ်ကိုပွေ့ချီပြီး အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် မီးစက်သံတဂျန်းဂျန်းနှင့်အတူ မီးများထိန်လင်းလာသည်။ ပန်ကာဒလက်များလည်လာသည်။

“အေးကို... အေးကို”

အိပ်ခန်းထဲမှ အေးကိုပြေးထွက်လာသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား ပွေ့ချီလာသောဆရာဖြစ်သူကိုတွေ့လိုက်ရ၍ အေးကိုအံ့ဩသွားရသည်။

“ဟာ! ဆရာ... ဒါ... ဒါ...”

“ဟာ - အရေးထဲ... လာကူသယ်ပါဦးကွ... မူးလဲလို့ဟေ့”

ထိုအခါမှ အေးကို သူနားပြေးလာပြီး သပြေမြရိပ်ကိုယ်အား ကူသယ်သည်။

“အဲဒီနှစ်ယောက်ထိုင်ဆက်တီမှာ ချထားမယ်”

ဆက်တီရှည်ပေါ် သပြေမြရိပ်ကို ညင်သာစွာလှဲသိပ်ထားလိုက်သည်။

“အေးကို - ပန်ကာယူခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

အေးကို ပန်ကာယူခဲ့ပြီး သပြေမြရိပ်ခေါင်းရင်းတွင် ချထားလိုက်သည်။

“ဟေ့ မင်းတို့သူငယ်ချင်းကို ပရုတ်ဆီလေးဘာလေးပေးရှုလိုက်လေ”

“ဪ - ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

သူပြောမှပင် လှလှဖြိုးမှာ သူမလွယ်အိတ်ထဲမှ ပရုတ်ဆီဗူးကို လျင်မြန်စွာထုတ်ပြီး အဖုံးဖွင့်ကာ ဗူးလိုက်ပင် သပြေမြရိပ်နှာခေါင်းနားကပ်လိုက်သည်။

လှလှဖြိုးလုပ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ဇမ္ဗူထွန်းစိတ်လေသွားရသည်။

“ဟာ - ဒီလိုမလုပ်ရဘူးလေ... ဗူးထဲကပရုတ်ဆီကို လက်ညှိုးလေးနဲ့ နည်းနည်းကော်ယူပြီး လက်ဝါးထဲထည့်... ပွတ်ပြီး နှာဝနားတေ့ပေး”

“ဟာ - မလုပ်တတ်ဘူး ဆရာ... ဆရာပဲလုပ်ပေးတော့”

လှလှဖြိုးက ပရုတ်ဆီဗူးအား သူ့လက်ထဲထိုးထည့်ပေးလိုက်သည်။

“အဲ”

အေးကိုကို လုပ်ခိုင်းဖို့စိတ်ကူးလိုက်သည်။

“ဪ - ဆရာ... ဒီမိန်းကလေးအတွက် ကျွန်တော် သံပုရာရည်သွားဖျော်လိုက်ဦးမယ်”

သူ့စိတ်ကူးကိုသိသည့်အလား အေးကိုရှောင်ထွက်သွား

သည်။

သပြေမြရိပ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ အတော်မူးနေပုံရ

သည်။

မထူးတော့။

ဗူးထဲမှပရုတ်ဆီနည်းနည်းကော်ယူပြီး လက်ဖဝါးထဲ ထည့်ပြီးပွတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ပရုတ်ဆီပွတ်ထားသောလက်အား အနည်းငယ်အုပ်ပြီး သပြေမြရိပ်နှာဝတွင်တေ့ပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ - ရှု့ . . ရှု့”

သူ့အပြောကို လှလှဖြိုးနှင့်မိုနိုနိုတို့ ကြိတ်ရယ်လိုက်တာကို သူ့သတိထားလိုက်မိသည်။

“ဆရာ - သံပုရာရည်ရပြီ”

“အေး အေး . . အမှူးပြေသွားအောင် သူ့ကိုတိုက်မှ”

“အာ - ခုမှသတိရတယ်”

မိုနိုနို အလျင်စလိုပြောလိုက်တာမို့ သူမမျက်နှာကို ဇမ္ဗူထွန်းကြည့်လိုက်သည်။

“မြရိပ် မနက်ကတည်းက ဘာမှမစားခဲ့ရသေးဘူးလို့ ပြောတယ် . . . နေကလည်းပူ၊ ဗိုက်ထဲမှာလည်း အစာမရှိလို့ မူးတာဖြစ်မယ်”

“ဒါဆိုတစ်ခုခုကျွေးလိုက်လေ . . . အေးကို - ဘာစားစရာရှိလဲ”

“အာ - အဲဒါမှဒုက္ခ . . . ဘာမှမရှိဘူး ဆရာလေး”

“ဒါဆို မိုနိုတို့ပဲ မြရိပ်အတွက် စားစရာတစ်ခုခုသွား

အလွမ်းလွင့်ရေစီး
ဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မိုနိုနိုနှင့်လှလှဖြိုးတို့ ထထွက်သွားသည်။

“ကိုအေးကို . . ကိုအေးကို . . . မြေဖြူကုန်သွားလို့ သွားဝယ်ပေးပါဦး”

အောက်ထပ်မှအော်ပြောလိုက်သော စံရွှေအသံကြောင့် အေးကိုသည်လည်း လှစ်ခနဲပျောက်သွားသည်။

ခုတော့ အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းတွင် ဇမ္ဗူထွန်းနှင့်သပြေမြရိပ်တို့နှစ်ယောက်တည်း။

“အင်း”

သပြေမြရိပ်ထံမှ အသံသဲ့သဲ့ထွက်လာသည်။

“မိန်းကလေး - သက်သာရဲ့လား”

သပြေမြရိပ်မျက်နှာကိုငုံ့ကြည့်ရင်း အလျင်စလိုမေးမိသည်။

“အင်း - ရေသောက်ချင်တယ်”

မပွင့်တပွင့်အသံတိုးတိုးထွက်လာသည်။

“ရေသောက်ချင်ရင် ထလေ . . . ဒီမှာမင်းအတွက် သံပုရာရည်ရှိတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ဆရာ”

သပြေမြရိပ်မှာ မျက်လုံးမှိတ်ထားရက်ကပင် လူးလဲထလိုက်သည်။

“အို”

အမူးရှိန်မပြေသေးတာမို့ ဆက်တီပေါ်ပြန်ပစ်လဲကျ သွားသည်။

“ဟာ”

သပြေမြရိပ်ကို ဇမ္ဗူထွန်းပြေးပွေ့မိလျက်သားဖြစ်သွား သည်။ သပြေမြရိပ်အား ဖြည်းညင်းစွာထစေပြီး သူ့ကိုယ်တွင် မှီစေသည်။ သူသည်လည်း သပြေမြရိပ်ဘေးတွင်ယှဉ်ထိုင်မိလျက် သားဖြစ်နေသည်။

“သံပုရာရည်သောက်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သံပုရာရည်ခွက်ကိုလှမ်းယူပြီး သပြေမြရိပ်နှုတ်ခမ်းနား တွင် တော့ကပ်ပေးလိုက်သည်။

“ပါးစပ်ဟလေ. . . ဖြည်းဖြည်းသောက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

သပြေမြရိပ်၏ ဗေဒါရောင်နှုတ်ခမ်းလုံးလုံးလေး ခပ်ဟ ဟပွင့်လာသည်။ သူ့ကိုင်တိုက်တာကိုအားမရဘူးထင်။ သူ့မ၏ ခပ်အိအိလက်ချောင်းများက ဖန်ခွက်ကိုတိုင်ထားသော သူ့လက် ပေါ်လာရောက်မိုးလာသည်။

“အဲ”

သူ့ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ပန်ကာလေရနေ သည့်ကြားထဲက ချွေးပြန်ချင်သလိုဖြစ်သွားရသည်။ သပြေမြရိပ် ကိုကြည့်လိုက်တော့ သူ့မမှာ အမူးပြေဖို့ကိုပဲအဓိကထားနေပုံ ရသည်။

သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက်နေတာကို သတိထားမိပုံမရ၊ သံပုရာရည်ကိုသာ တစ်ငုံချင်းသောက်နေသည်။

“ဘယ်. . . ဘယ်လိုလဲ မိန်းကလေး. . . သက်သာပြီ လား”

“ဟုတ်ကဲ့. . . နည်းနည်းသက်သာပါပြီ”

အမလေး - မြန်မြန်သက်သာပါတော့။ သက်သာပြီး ငါ့ကိုယ်ကခွာပါတော့။ ဒီထက်ပိုကြာရင် ငါလည်းအသက်ရှူကျပ် ပြီး သေတော့မယ်ဟု အသံတိတ်ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“သက်သာပြီဆိုရင် နောက်မှီထိုင်နေနော်”

ပခုံးကိုဖေးမထားသောလက်အား ပြန်ရုတ်လိုက်ပြီး သူ့မခေါင်းလေးအား ဆက်တီနောက်မှီတွင်မှီစေသည်။

သူ့မမှာ အမူးအနည်းငယ်ပြေပုံရသော်လည်း လန်း ဆန်းဟန်မပေါ်သေး။

“ပရုတ်ဆီလေး ရှူလိုက်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ပါးစပ်ကသာ ဟုတ်ကဲ့ဟုပြောနေသော်လည်း မျက်လုံး နှစ်ဖက်ပွင့်မလာတာမို့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ပရုတ်ဆီပေးရှူနေရ သည်။

သူ့ဘဝတွင် သူ့အမေကိုသာပြုစုပေးဖူးသည်။ သပြေ မြရိပ်နှင့်ကျမှ. . . ။

“သက်သာလာပြီ ဆရာ. . . ပရုတ်ဆီမရှူတော့ဘူး”

“ကောင်းပြီ”

ပရတ်ဆီဗူးလေးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။
 “မြရိပ်ကို ခုလိုပြုစုပေးတာ ကျေးဇူးပဲ ဆရာ”
 “ရပါတယ်... မင်းက ဆရာတပည့်ပဲဟာ”
 သူ့စကားကြောင့် သပြေမြရိပ်ပြုံးသည်။
 “ဆရာတပည့်တိုင်းကို မြရိပ်လိုပဲပြုစုနေကျပဲလား

ဆရာ”

သူ့မျက်နှာအားစူးစိုက်ကြည့်ပြီး သပြေမြရိပ်မေးလာသည်။ သူ့ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 “ဆရာစာသင်ခဲ့တဲ့သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဆရာ့အတန်းထဲမှာမူးလဲတာဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက်တည်းရှိတာပဲ”
 “အဲ”

သူ့စကားကြောင့် သပြေမြရိပ်အသံတိတ်သွားသည်။
 “ပြီးတော့ မင်းသိထားဖို့က ဒီအပေါ်ထပ်ကို ဘယ်မိန်းကလေးမှမတက်ဖူးဘူးဆိုတာပဲ”

“အဟင်း - ဒါဆို မြရိပ်လုပ်ရပ်က ဆရာ့ကိုဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်သွားပြီပေါ့နော်”

အားနာမျက်ဝန်း၊ အားနာသံရောစွက်နေသော အသံနဲ့နဲ့လေးကြောင့် သူ့ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်ပါဘူး... ဆရာကတော့ ဒုက္ခရောက်သူကို ကူညီတယ်လို့ပဲသဘောထားပါတယ်... လူတစ်ဖက်သားပေါ်ကို ဆရာဘယ်တော့မှမကောင်းစိတ်မမွေးဘူး... ကိုယ်စိတ်ကောင်းထားသလို လူတစ်ဖက်သားကလည်း ကိုယ့်အပေါ်ပြန်

အလွမ်းလွင့်ရေစီး
 လည်စိတ်ကောင်းထားလိမ့်မယ်လို့ ဆရာယုံတယ်... .

ပြီးတော့ မင်းသိအောင်ဆရာပြောထားဦးမယ်... .
 ဘာလဲဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့မကောင်းသတင်းကို ခြေနှင်းချပြီးမှ အဲဒီလူသတိထားမိအောင်လုပ်တတ်တဲ့အကျင့်ကို ဆရာမကြိုက်ဆုံးပဲ”

“အဲ”

သပြေမြရိပ်နှုတ်ခမ်းလေး အလွန်အမင်းပွင့်ဟသွားသည်။ မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်သည်လည်း ဝိုင်းစက်သွားသည်။ သူ့ဆိုလိုချက်ကို သပြေမြရိပ်သဘောပေါက်ပါလိမ့်မည်။ သပြေမြရိပ်နေရာတွင် တခြားမိန်းကလေးဆိုပါက သူသည်ထက်ခပ်နာနာပြောမိပေလိမ့်မည်။

သပြေမြရိပ်၏သနားစဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ပျက်ယွင်းနေသောမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဇမ္ဗူထွန်းဘာမှပြောမထွက်တော့။

“ကဲ - မင်းသက်သာသလိုနဲ့... မင်းသူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာရင် မုန့်စားလိုက်ဦး... ဆရာလည်း စာသင်ချိန်ရောက်နေပြီ... စာသွားသင်တော့မယ်... မင်းသက်သာရင် စာသင်ခန်းထဲဆင်းခဲ့ပေတော့”

ပြောပြီးသည်နှင့် အောက်ထပ်စာသင်ခန်းရှိရာသို့ ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

အခန်း - ၈ -

“ဇမ္ဗူတို့ကတော့ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် သွက်လက် နေတာပဲ... အပူအပင်မရှိလို့နဲ့တူတယ်... ဟုတ်လား”

ဦးခင်သာ၏ဒေးစပယ်ရှယ်ကျောင်းထဲသို့ ဝင်ဝင်ချင်း ဦးခင်သာ၏နှုတ်ဆက်စကားကိုကြားလိုက်ရသည်။ ဦးခင်သာ သည် သူ့အားနှစ်လိုဖွယ်ရာပြုကြည့်နေသည်။

သူသည်လည်း ဦးခင်သာကို ပြန်ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဆရာလည်းသွက်လက်နေတာပဲ ဆရာရယ်”

“ဟဲ့ ဟဲ့... ဆရာသွက်လက်တာက ဇမ္ဗူသွက်လက် တာနဲ့မတူဘူးလေ... ဆရာက အပူအပင်ခင်းတဲ့လမ်းလျှောက် ပြီး မြေးရဲ့ဆည်းလည်းသံတွေနဲ့ သွက်လက်နေတာပါ”

“ဆရာမြေးတောင် နှစ်နှစ်ရှိပြီနော်”

ဦးခင်သာခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဆရာကတော့ ဇမ္ဗူဘဝကိုပဲသဘောကျတယ်... ဇမ္ဗူဘဝလေးက ကန်ရေပြင်ထဲကရေလိုပဲ... အတက်အကျ

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

မရှိဘူး... တည်ငြိမ်တယ်... . . .

ဆရာတို့ဘဝကျတော့ လှိုင်းထန်တဲ့ပင်လယ်ပြင်လိုပဲ . . . မှန်တိုင်းနဲ့ အမြဲတွေ့နေရတယ်... ကန်ရေပြင်လို ဘယ် တော့မှမနေရဘူး... . . .

မိန်းမကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ မိန်းမအတွက်စိတ် မကောင်းဖြစ်ရ... သားသမီးတွေအတွက် ပူရပင်ရနဲ့... နေ့ တိုင်းအပူတောထဲဝင်နေရတယ်... . . .

ဟော - မြေးရလာတော့လည်း မြေးနောင်ရေးအတွက် စိုးရိမ်ရနဲ့... လူသာငြိမ်နေတာ... စိတ်ကတော့ ပူပန်မှုလှိုင်း မှာ အမြဲတမ်းလှိုင်းစီးနေရတယ်”

ဦးခင်သာက ဆေးတံအိုးထဲမှဆေးဟောင်းများကို စားပွဲ ပေါ်ရှိသတင်းစာစက္ကူပေါ်သို့ တဂေါက်ဂေါက်ခေါက်ချရင်း ပြောသည်။

ဇမ္ဗူထွန်းသည်လည်း သူ့အချိန်ရောက်ဖို့ ဆယ်မိနစ်နီး ပါးလိုသေးတာမို့ ဦးခင်သာနှင့်စကားပြောရန် ဦးခင်သာဘေးရှိ ခုံတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဦးခင်သာမှာ အသက်ခြောက်ဆယ် အရွယ်ရှိ နာမည်ကြီးကျူရှင်ဆရာဟောင်းတစ်ဦး။

ဇမ္ဗူထွန်း၏ဆရာရင်းတစ်ဦးပင်။

ဇမ္ဗူထွန်းကိုလည်း အလွန်သံယောဇဉ်ရှိသည်။ ဒါ ကြောင့်ပင် ဇမ္ဗူထွန်းကျူရှင်ဆရာဖြစ်သည်နှင့် သူ့ကျောင်းတွင် စာသင်ပေးရန် မရမကတောင်းဆိုတော့သည်။

ဇမ္ဗူထွန်းသည်လည်း ဆရာမျက်နှာကြောင့်က တစ်

ကြောင်း၊ သူ့ကိုလိုလားသောတပည့်တွေကြောင့်ကတစ်ကြောင်း၊
ကြောင့် ဦးခင်သာ၏ဒေးတွင် စာသင်ပေးရန်လက်ခံခြင်းပင်။

“ဆရာကလည်း လူကြားကောင်းအောင်ပြောနေပြန်
ပါပြီ... ဆရာပြောတဲ့ပုန်မှုလှိုင်းကိုစီးပြီး ဆရာကိုယ်တိုင်
ပျော်နေတာကျတော့ မပြောတော့ဘူးလား”

“ဟာကွာ... ဇမ္ဗူ... မင်း... ”

သူ့စကားကြောင့် ဦးခင်သာသဘောကျစွာရယ်သည်။

“ဆရာတို့အိမ်ထောင်သည်တွေက ကျွန်တော့်လိုလူပျို
ကြီးကို အမျိုးမျိုးပြောနေကြတာပဲ... သင်းခံတို့အရွယ်ကျတော့
ကျွန်တော့်ကိုဘယ်လိုပြောတယ်ထင်လဲ... အထီးကျန်ဘဝတဲ့
... ကျွန်တော့်ဘဝကို သူတို့ခံစားလို့မရဘူးတဲ့... ကျွန်တော့်
ဘာသာ လူပျိုကြီးဖြစ်တာနဲ့ပဲ လောကသဘာဝကိုဖောက်ဖျက်
သလိုဖြစ်နေရော”

“ဟား ဟား ဟား”

မျက်နှာအမူအရာလုပ်ပြီးပြောနေသော သူ့ကိုကြည့်ပြီး
ဦးခင်သာတဟားဟားရယ်သည်။

“ဆရာ့လိုအရွယ်အိမ်ထောင်သည်တွေကျတော့ တစ်မျိုး
ပြောပြန်ရော... လူပျိုကြီးဘဝကောင်းသတဲ့... ”

လောကရဲ့နှစ်သက်ဖွယ်ရာတွေကို ပျားတွေလိုအရသာ
ခံစုပ်ပြီးကုန်မှ အိမ်ထောင်သည်ဘဝကမကောင်းဘူးဖြစ်ကရော”

“ဟား ဟား... ဟုတ်ပါကွာ... ဟုတ်ပါ... ဘယ်လို
လဲ ဇမ္ဗူ... မင်း ဒီအတိုင်းပဲနေသွားမယ်စိတ်ကူးလား”

ဦးခင်သာမှာ ဆေးတံအိုးထဲဆေးဖြည့်ရင်းမေးသည်။

“ခုချိန်ထိတော့ အဲဒီစိတ်ပဲရှိနေတယ် ဆရာ... လူ
စိတ်ဆိုတာ အချိန်နဲ့အမျှပြောင်းလဲနေတာမဟုတ်လား...
ပြောင်းလဲတဲ့စိတ်ကို အစိုးမရတာမို့ စကားကုန်တော့ ကျွန်တော်
မပြောထားဘူး... ဒါပေမဲ့ သေချာတာတစ်ခုက အခုဘဝကို
ကျွန်တော်နှစ်သက်တယ်ဆိုတာပဲ”

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် အတန်ကြာစကားပြောဖြစ်
ကြသည်။

“ဟာ - ဆရာရယ်... စကားပြောတာကောင်းပါရဲ့
... ဒါပေမဲ့...”

သူ့စကားကို ဦးခင်သာဆက်ပြောသည်။

“မင်းစာသင်ချိန်ရောက်ပြီလို့ပြောမလို့လား... သွား
စာသင်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဦးခင်သာကိုနှုတ်ဆက်ပြီး စာသင်ခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။

“မင်္ဂလာပါ ဆရာ”

“မင်္ဂလာပါ တပည့်တို့”

တပည့်တို့၏နှုတ်ဆက်သံက ဇမ္ဗူထွန်း၏စိတ်များကို
ရွှင်လန်းတက်ကြွစေသည်။

“ကဲ - ခုရှင်းပြသွားတာ နားလည်လား... နားမလည်
ဘူး... မရှင်းဘူးဆိုရင် ထ-မေးနော်”

“နားလည်ပါတယ် ဆရာ... ဒါပေမဲ့ ဆရာစိတ်မဆိုး

ရင် တစ်ခုမေးချင်တယ်”

ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်က သူ့အားအပြုံးချိုချို ပြုံးပြရင်းပြောလာသည်။

“ဟေ - ဘာမေးမှာလဲကွ”

“ကျွန်တော်တို့ဆရာတပည့်တွေ ဆရာရဲ့မင်္ဂလာဆောင် မှာ ဘယ်တော့လောက်လုပ်အားပေးရမလဲဆိုတာပါ ဆရာ”

ကျောင်းသားလေးစကားကြောင့် အသံထွက်သည် အထိ ဇမ္ဗူထွန်းရယ်မိသည်။

“ဟာ - ဆရာရယ်မနေနဲ့. . . ကျွန်တော်အတည်မေး တာပါ ဆရာရဲ့. . . ဖြေပါဗျ”

“ဆရာအတွက် မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ သတို့သမီးမှမမွေး သေးတာ တပည့်ရဲ့”

“ဟုတ်ရဲ့လား ဆရာ”

ကျောင်းသားမှာ အယုံသင်္ကာဖြင့်မေးလာသည်။

“အဟုတ်ပေါ့ တပည့်ရဲ့. . . တပည့်ကို ဆရာကညာ ပါမလား. . . မသကာ လိမ်ရုံလောက်ပဲပေါ့. . . ဟေ့ ဟေ့. . . တကယ်ထင်သွားဦးမယ်. . . ဆရာနောက်တာပါ. . . တပည့်တို့ ကို ဆရာမလိမ်ပါဘူး”

“သတို့သမီးသာ မမွေးသေးတာ. . . ပန်းကုံးစွပ်ခဲမယ့် မိန်းကလေးတွေကျတော့ ဆရာဘေးမှာအဆင်သင့်ပဲနော်”

“လူဆိုတာ မျှော်လင့်ချက်နဲ့အသက်ရှင်တဲ့လူပဲလေ”

“ဟာ - ဒါဆို ဆရာလည်းမမွေးသေးတဲ့သတို့သမီးကို

မျှော်လင့်ရင်းအသက်ရှင်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟာကွာ”

“ဟား ဟား ဟား. . . ဆရာရှက်သွားပြီ”

ရှက်ရိပ်ဝဲသွားသောသူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး တပည့်များ ပျော်ရွှင်စွာရယ်လိုက်ကြသည်။

ဇမ္ဗူထွန်း၏တပည့်များမှာ ရိုးသားအေးဆေးပွင့်လင်း သော၊ စာအသင်အပြကောင်းသော၊ စေတနာပါသော သူတို့ ဆရာအား လေးစားချစ်ခင်ကြသည်။

ဇမ္ဗူထွန်း၏စာသင်ချိန်လေးကို မွေ့လျော်ကြသည်။

ရှက်တတ်သောဆရာလူပျိုကြီးကိုလည်း ချစ်စနိုးဖြင့် စ-တတ်ကြသည်။ ရှက်ရိပ်ဝဲပြီး မျက်နှာပြင်နီရဲသွားတာကိုကြည့် ပြီး သဘောကျစွာဝိုင်းရယ်ကြသည်။

“ကဲ - ဒီမေးခွန်းတွေကို ဖြေထားဦးနော်”

တပည့်များအား မေးခွန်းအချို့ပေးထားခဲ့ပြီး နားနေ ရာစားပွဲလေးဆီသို့ ရေနွေးသောက်ရန်လျှောက်ခဲ့သည်။

“ဆရာ. . . ဆရာနဲ့တွေ့ ချင်လို့တဲ့”

စားပွဲလေးဆီမရောက်ခင် ဦးခင်သာဒေးရှိစာရေးလေး သူ့နားရောက်လာပြီး အထက်ပါအတိုင်းပြောလာသည်။

“ဟေ - ဘယ်သူပါလိမ့်. . . ဆရာစောဦးဝေတို့လား”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ. . . မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ”

“ဟေ”

စာရေးလေးအဖြေကြောင့် ဇမ္ဗူထွန်းအံ့ဩသွားရသည်။

ဘယ်မိန်းကလေးကများ သူ့ကိုတွေ့ချင်ရသနည်း။ သူ
တွင် တွေ့စရာမိန်းကလေးဘယ်သူရှိလဲ။ ဘယ်သူမှမရှိ။
မေမေတော့မဖြစ်နိုင်။
သိချင်စိတ်ဖြင့် စာရေးလေးနောက်မှလိုက်ခဲ့သည်။
“ဟင်”

“ဆရာ - စာသင်တာအနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရင် ခွင့်လွှတ်
ပါနော်”

သပြေမြရိပ်။
သူစိတ်မဆိုးခင် အပြုံးအေးအေးလေးဖြင့် တောင်းပန်
စကားဆိုလာသည်။

မိန်းကလေးမိတ်ဆွေမရှိသော လူပျိုကြီးအား
မိန်းကလေးတစ်ယောက်လာရှာ၍ စာရေးလေးအံ့ဩမိသည်။
စာရေးလေးကြည့်နေမှန်းသိ၍ ဇမ္ဗူထွန်းအနေခက်နေမိသည်။
ဤအချင်းအရာကို ဦးခင်သာသိလိုက်ပါသည်။

“ဟေ့ - မောင်စာရေး... ခဏလာဦး”
ဟုခေါ်ပြီး စာရေးလေးအား ပထုတ်သွားသည်။
“ဆရာဘယ်အချိန်အတန်းပြီးမှာလဲဟင်”
“ဆယ်ငါးမိနစ်နေရင်...”

ဖြေဖို့ရည်ရွယ်ချက်မရှိသော်လည်း နှုတ်မှလွတ်ခနဲ
ထွက်သွားရသည်။

“ဒါဆို ဒီအချိန်ပြီးရင် ဆရာကိုမြရိပ်တစ်ခုခုကျွေးချင်
တယ်”

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

“ဟို - ဆရာမှာ...”

မြရိပ်စကားသံကြောင့် သူ့ပြောလက်စကားရပ်တန့်
သွားရသည်။

“နောက်ကျူရှင်ဆက်ဖို့ရှိတယ်ဆိုတာ သိပြီးသားပါ
ဆရာ... နောက်ကျူရှင်အမိ မြရိပ်ပြန်ပို့ပေးပါမယ်”

“ဟို”

“ဘာလဲ ဆရာ... မြရိပ်ကိုအားနာလိုလား... အား
မနာပါနဲ့ ဆရာ... မြရိပ်မူးတုန်းကပြုစုထားတဲ့ ဆရာကျေးဇူး
တွေကို မြရိပ်ပြန်ဆပ်ချင်လို့ပါ”

သပြေမြရိပ်စကားကြောင့် သူ့မျက်ခုံးထူထူတစ်စုံတွန့်
ကျွေးသွားရသည်။

“ဒီမယ် မသပြေမြရိပ်... မင်းကျေးဇူးအဆပ်ခံချင်လို့
မင်းကိုပြုစုခဲ့တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိထားပါ”

သူ့အသံက အနည်းငယ်မာဆတ်ဆတ်နိုင်သွားတာမို့
သပြေမြရိပ်မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲပျက်သွားရသည်။

“မြရိပ်က အဲလိုသဘောနဲ့ ဆရာကိုလိုက်ကျွေးဖို့ခေါ်
တာမဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်... တပည့်အပေါ်ထားတဲ့ ဆရာရဲ့
ကြီးမားတဲ့မေတ္တာစေတနာတွေက တပည့်ပြန်ကျွေးတဲ့တစ်နပ်
စာအစားအသောက်နဲ့ မညီမျှနိုင်တာ မြရိပ်သိပါတယ်...
ဆရာပြုခဲ့တဲ့ကျေးဇူးကို ပြန်တန်းညှိပြီး အစားအသောက်ကျွေး
တာမဟုတ်ပါဘူး...”

မြရိပ်ရင်ထဲကဆန္ဒကြောင့် ဆရာကိုမြရိပ်တစ်ခုခုကျွေး

ချင်တာပါ ဆရာ... မြရိပ်စေတနာကိုအသိအမှတ်ပြုရင် မြရိပ်
ဖိတ်ခေါ်တာကိုလက်ခံပါ ဆရာ... နော်... ဆရာ”

တောင်းပန်မျက်ဝန်း။

ကြည်လင်သောမျက်ဝန်းများကြောင့် ဇမ္ဗူထွန်းမငြင်း
ရက်တော့။

“ကောင်းပြီလေ... မင်းဘယ်ဆိုင်သွားမှာလဲ... သွား
နှင့်လေ... စာသင်ပြီးရင် ဆရာလိုက်ခဲ့မယ်”

“ဆရာ့ကိုမြရိပ်စောင့်ပါမယ်”

“မင်းစောင့်တာ အရေးမကြီးဘူး... ဆရာ့ကားကို
ရူပဆရာဦးသင်းခံယူသွားတယ်... အဲဒါ...”

“ဟာ - ကိစ္စမရှိဘူး ဆရာ... မြရိပ်မှာကားပါပါတယ်
... မြရိပ်ကားနဲ့ပဲသွားကြတာပေါ့ ဆရာ... စားသောက်ပြီး
တာနဲ့ ဆရာ့ကျူရှင်ကျောင်းကို မြရိပ်ပြန်ပို့ပေးပါမယ်”

“ဒါဆိုလည်းပြီးတာပါပဲ... ဆရာဦးခင်သာကို ပြော
သွားမှပဲ... သင်းခံလာရင် ဆရာ့ကျူရှင်ကျောင်းပဲလိုက်ခဲ့
တော့လို့ ပြောခိုင်းမှပဲ”

“ဒါအကောင်းဆုံးပဲ ဆရာ... ကဲ - ဒါဆို ဆရာ့ကို
မြရိပ်ကားပေါ်မှာပဲစောင့်နေတော့မယ်နော်”

ပြောပြီးသည်နှင့် သပြေမြရိပ်လှည့်ထွက်သွားသည်။

သပြေမြရိပ်၏ဖိတ်ခေါ်မှုကိုလက်ခံပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူ
အံ့ဩရသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ဖိတ်ခေါ်မှုကို ဘာ
ကြောင့်လက်ခံလိုက်ရသနည်း။ အဖြေက ရေရေရာရာမရှိ။

သူ့ဘဝတစ်သက်တာတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်
နှစ်ယောက်တည်းမသွားဖူးခဲ့။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မောင်း
သော ကားပေါ်တွင်လည်း မစီးဖူးခဲ့။

ခုတော့ သွားရတော့မည်။ စီးရတော့မည်။

တွေးရင်းနှင့်ပင် ရှက်စိတ်တို့ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

“ဇမ္ဗူ... ဟဲ ဟဲ”

“ဆရာ... ဟဲ ဟဲ”

သူ့အားပြုံးစိစိဖြင့်ကြည့်လာသော ဆရာဦးခင်သာနှင့်
စာရေးလေးတို့၏အကြည့်များအောက်တွင် သူ့မျက်နှာမထား
တတ်တော့။

ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်သော
ဆရာဦးခင်သာအကြည့်က သူ့ရှက်စိတ်ကိုအရောင်တင်ပေးနေ
သည်။

“ဆရာ... ဟဲ ဟဲ... ချောတယ်နော်”

စာရေးလေး၏ ခပ်တိုးတိုးနောက်လိုက်သောစကားသံ
ကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီရဲသွားရသည်။

စာရေးလေးနှင့်ဆရာဦးခင်သာကိုကျောခိုင်းပြီး စတိတ်
စင်ဆီသို့ လျင်မြန်စွာလျှောက်သွားခဲ့တော့သည်။

သွက်သော ဇမ္ဗူထွန်းသည် ခုတော့အာစေးမိနေသလို ဘာမှ ပြောမထွက်။

မိန်းကလေးပြောတိုင်း ခေါင်းညိတ်တတ်သောပုတ်သင် ညှိလေးတစ်ကောင်နှင့်ပင် တူနေသည်။

“ဆရာရေ - ဒီမှာပဲစားကြတာပေါ့နော်”

သူပြန်မဖြေဖြစ်။ သပြေမြရိပ်ခေါ်ဆောင်ရာ Restaurant သို့ သူလိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။ သပြေမြရိပ်၏ကားလေး သည် Restaurant တည်ရှိရာဝင်းအတွင်းသို့ ညင်သာစွာရောက် လာသည်။

Door man တစ်ဦးပြေးလာပြီး ကားတံခါးလာဖွင့်ပေး သည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

“ဆရာ - လာလေ”

သပြေမြရိပ်ဦးဆောင်ပြီး စားသောက်ဆိုင်ထဲဝင်ခဲ့ သည်။

မှန်တံခါးရှေ့ရောက်သည်နှင့် ဝတ်စုံလှလှဝတ်ထား သော ဧည့်ကြိုအမျိုးသမီးငယ်လေးက တံခါးဖွင့်ပေးပြီး နှုတ်ဆက် သည်။

သူပြန်လည်နှုတ်ဆက်တော့ သပြေမြရိပ်၏တိတ်တိတ် ကြိတ်ဆိတ်လိုက်သော လက်သည်းစာမိသွားသည်။

“ဆရာ - လာ”

ခပ်တင်းတင်းခေါ်သံနောက်မှ သူခပ်ကုပ်ကုပ်လိုက်ပါ

အလွမ်းလွင့်ရေစီး ခဲ့ရသည်။

သပြေမြရိပ်နှင့်သူသည် ခန်းမကျယ်ကြီးကိုဖြတ် လျှောက်ခဲ့ပြီး ခန်းမ၏ဘယ်ဘက်အစွန်ရှိ စားပွဲဝိုင်းရှိရာ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

သပြေမြရိပ်ထိုင်မည်ဟုရည်စူးထားသော ဝိုင်းရှေ့ အရပ်တွင် (waiter) စားပွဲထိုးလေးက သူတို့ထိုင်ဖို့ထိုင်ခုံများ ကို ဆွဲထုတ်ပေးသည်။

“ဘာသုံးဆောင်ကြမလဲခင်ဗျာ”

စားပွဲထိုးလေးက မိနူးစာအုပ်လှမ်းပေးရင်း ယဉ်ကျေး စွာဆိုသည်။ သပြေမြရိပ်ကိုယ်တိုင် မိနူးလှမ်းယူပြီး သူမစိတ် ကြိုက်အစားအသောက်များကို မှာနေသည်။

သူ့မှာတော့ ငေါင်စိစိ။

မှန်နံရံမှဖောက်ထွင်းမြင်နေရသော အပြင်ဘက်ရှိ ပန်းပင်များနှင့်လမ်းကလေးဆီကိုသာ အကြည့်ရောက်မိသည်။

“ဟေ့ - ဆရာကြီးတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေပြီလား”

ဝိတ်တာလေးထွက်သွားသည်နှင့် သူ့အားသပြေမြရိပ် စကားဆိုလာသည်။

“ဟို. . . အဲ - မပျင်းပါဘူး. . . ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ပေါ့”

ဆိုင်အတွင်းပိုင်းတစ်ခုလုံးကို မျက်စိဝေဝဲကြည့်ရှုမိ သည်။

“ဆရာပျင်းရင် ပုဂံကိုသွားလည်ပါလား”

“ပုဂံလား. . . ဆရာသူငယ်ချင်းတွေ ဒီနွေကျောင်းပိတ်

မှာသွားမယ်တဲ့... ဆရာကိုတောင် အတင်းခေါ်နေကြတယ်... ဒါပေမဲ့ ပုဂံကျတော့ဝေးလို့ လိုက်ရင်ကောင်းမလား၊ မကောင်းလားစဉ်းစားနေတာ”

“ဟာ - ဆရာကလဲ... ပုဂံကနီးနီးလေးပါ... ဟိုမှာ ကြည့်ပါလား”

“အဲ”

သပြေမြရိပ်ပြရာသို့ သူကြည့်မိပြီး ‘အဲ’ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ သပြေမြရိပ်ပြောသည့် ပုဂံကား ပုဂံဘုရားများရှိရာ ပုဂံမဟုတ်။ ထိုစားသောက်ဆိုင်ရှိ သီးသန့်ခန်းလေးတစ်ခု၏ အမည်။

ခပ်တည်တည်နှင့်နောက်တတ်သော သပြေမြရိပ်၏ ဟာသတည်တည်အောက်တွင် သူတိုးတိတ်စွာရယ်မိသည်။

ထိုအချိန်တွင် သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော မြန်မာသံစဉ်စန္ဒယားတေးသံသာလေး လွင့်ထွက်လာသည်။

တိတ်ဆိတ်သောအဲယားကွန်းဖွင့်ခန်းမထဲတွင် မြန်မာသံစဉ်တေးသွားလေး လွင့်ပျံ့နေသည်မှာ စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာ... နေလို့ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းတယ်”

“ဦးလေးကြီးရဲ့စန္ဒယားလက်သံလေးက အတော်နားထောင်လို့ကောင်းတယ်နော်”

“အင်း”

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

“ဆရာ - ဒီဆိုင်ရောက်ဖူးလား”

“ဟင်အင်း - ဒီတစ်ခါပထမဦးဆုံးပဲ”

သပြေမြရိပ်မေးသလောက်ကိုသာ ဇမ္ဗူထွန်းဖြေမိသည်။ သပြေမြရိပ်ကတော့ သူ့အားအပြုံးချိုချိုလေးဖြင့် ပြုံးကြည့်ရင်း စကားများနေသည်။

“ဆရာ - မြရိပ်နာမည် ဘာလို့တပ်မခေါ်တာလဲ”

“အာ - ခေါ်ပါတယ်”

“ဆရာကြည့်ရတာ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့... ဘာလဲ... မြရိပ်ကိုကြောက်နေလို့လား... မြရိပ်က ဆရာ့ကို ကိုက်မစားပါဘူး ဆရာရဲ့”

“အဟင်း”

သပြေမြရိပ်စကားကြောင့် ဇမ္ဗူထွန်းခပ်ဖွဖွရယ်မိသည်။

“ဆရာ့ကို မြရိပ်တစ်ခုမေးမယ်... မှန်မှန်ဖြေမလား”

“အင်း”

“ဆရာ့တပည့်မတွေနဲ့ ခုလိုမျိုးနှစ်ယောက်တည်း ဘယ်နှခါသွားစားဖူးလဲ”

“ဟာ - တစ်ခါမှမသွားဖူးပါဘူးကွာ”

“ဒါဆို မြရိပ်နဲ့က ပထမဦးဆုံးပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်း”

ခေါင်းကြီးငုံ့ချပြီး သူဖြေသည်။

ရုတ်တတ်လွန်းသောသူပုံစံကိုကြည့်ပြီး သပြေမြရိပ်

သဘောကျစွာရယ်သည်။

“ဆရာရယ် - ဆရာပုံစံက တကယ့်ကလေးကျနေတာပဲ”

မြရိပ်ပြောမှ သူပိုရှက်မိသည်။

ထိုအချိန်တွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများလည်း ရောက်လာသည်။

ပန်းကန်လုံးဖြူဖြူပေါ်တွင်အုပ်ထားသော လက်သုပ်ပုဝါအဖြူကြီးကို သပြေမြရိပ်ယူလိုက်ပြီး ဇေယျထွန်းပေါင်ပေါ်တွင်ဖြန့်ခင်းပေးလိုက်သည်။

သပြေမြရိပ်လုပ်ရပ်ကြောင့် ဇေယျထွန်းအနေပိုခက်သွားရသည်။ စားပွဲထိုးလေးက ပန်းကန်လုံးဖြူဖြူလေးထဲသို့ ထမင်းများထည့်ပေးသည်။

“ကဲ - ဆရာ စားနော်... မြရိပ်ကို အားမနာနဲ့နော်”

ပါးစပ်ကလည်းပြောရင်း ဇေယျထွန်းပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းများထည့်ပေးသည်။

“ဆရာစားလေ”

“အင်း - စားပါတယ်”

“ရှက်မနေပါနဲ့ ဆရာရဲ့... မြရိပ်က ရှက်စရာလူမှ မဟုတ်တာ”

ပန်းကန်လုံးထဲမှ ထမင်းဖြူများကို တူဖြင့်ညှပ်စားရင်း သူခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မြရိပ်ရဲ့လို့ပြောလေ ဆရာရဲ့”

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

“အင်း - ဟုတ်ပါတယ် မြရိပ်ရဲ့... အဲ...”

နှစ်ဦးသား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ခပ်ဖွဖွရယ်မိကြသည်။

“ဆရာ”

“ဟင်”

“မြရိပ်ကိုခင်ရဲ့လား”

“ခင်... ခင်ပါတယ် မြရိပ်ရဲ့”

“အဟင်း - ဒီထမင်းခိုင်းမျက်နှာကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟာ - မြရိပ်ကလဲ... မဟုတ်တာ”

သူခပ်ရှက်ရှက်ရယ်မိသည်။

“ဟာ - ဆရာ... ဘဲကင်တွေထည့်စားလေ”

“အင်း - စားပါတယ်”

“ဆရာကတော့ မြရိပ်ထည့်ပေးမှပဲစားတော့တယ်... မြရိပ်ထည့်မပေးရင် ယူမစားတော့ဘူး... လိမ္မာတဲ့ကလေးကျနေတာပဲ”

သပြေမြရိပ်နှင့်ကျမှ သူသည်လည်း ကလေးတစ်ယောက်ဘဝရောက်ရတော့သည်။

“ဆရာ - ထမင်းစားပြီး ဘီယာသောက်မလား”

“ဟာ - ဆရာမသောက်တတ်ဘူး”

အလျင်စလိုငြင်းမိသည်။

“ဆရာရယ် - ဖြည်းဖြည်းငြင်းပါ... ကဲ - ပြော...”

ဆရာဘာသောက်မလဲ”

“ရေသန့်ဆိုရပါပြီ”

“ဘာလဲ - မြရိပ်ကိုအားနာလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မြရိပ်ရယ်. . . ဆရာရေသန့်ပဲသောက်

ချင်လို့ပါ”

“တကယ်နော်”

သူခပ်သွက်သွက်ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါဆို မြရိပ်လည်း ရေသန့်ပဲသောက်တော့မယ်”

“ရေသန့်တစ်ဗူးပေးပါ”

သပြေမြရိပ်ထည့်ပေးသမျှကိုသာ သူခေါင်းငုံ့စားနေမိ

သည်။

“ဆရာ”

ခေါ်သံတိုးတိုးကြောင့် သူမော့ကြည့်မိသည်။

“မြရိပ်ကိုခင်ပါနော်”

အကြည့်စူးစူးနှင့် အသံတိုးတိုးက သူ့ရင်ကိုဒိန်းခနဲခုန်

စေသည်။ တူဖြင့်ညှပ်ထားသောထမင်းများပင် ပြုတ်ကျသွားရ

သည်။

မပွင့်တပွင့်အဖြုံးလေးက လူပျိုကြီးနှလုံးသားတို့ကို လာ

ရောက်ပုတ်နှိုးနေသည်။

“ဖြေပါဦး ဆရာရယ်”

“ဟို. . .”

“ဆရာရင်ထဲက စကားအတိုင်းပဲပြောပါ ဆရာ. . .

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

မြရိပ်စိတ်မဆိုးပါဘူး. . . ဆရာ မြရိပ်ကိုခင်လားဟင်”

“ခင်ပါတယ်. . . တကယ်ခင်တာပါ”

လျှာခလုတ်မတိုက်မိအောင် သတိနှင့်မနည်းထိန်းပြော
လိုက်ရသည်။

“ဟား - မြရိပ်အရမ်းဝမ်းသာသွားပြီ ဆရာ. . . ဆရာ
ရဲ့ခင်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်းနဲ့တင် မြရိပ်ရင်တွေပြည့်သွား
ပြီ. . . ရင်ထဲအပျော်တွေပြည့်နေလို့ ထမင်းတောင်ဆက်မစား
နိုင်တော့ဘူး ဆရာရယ်”

တူလေးတစ်စုံကို ထမင်းပန်းကန်ပေါ်တင်ပြီး ထမင်း
ပန်းကန်အား ဘေးဘက်သို့တွန်းရွှေ့လိုက်သည်။ သပြေမြရိပ်၏
အမူအရာကြောင့် ဇမ္ဗူထွန်းသည်လည်း ထမင်းဆက်စား၍မရ
တော့။

ဘယ်ဆက်စား၍ရတော့မလဲ။

သပြေမြရိပ်သည် သူ့အားပြုံးချိုချိုမျက်နှာပေးဖြင့် စူး
စိုက်ကြည့်နေသည်ပဲ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အကြည့်များနှင့် နေသား
မကျသေးသူမို့ အနေခက်စေသည်။ လေအေးစက်မှအအေးဓာတ်
နိုင်နိုင်ရနေသော်လည်း ရင်တစ်ခုလုံးနွေးထွေးနေသည်။

ခပ်တောက်တောက်မျက်ဝန်းတစ်စုံအား ပြိုင်မကြည့်ရဲ
ဖြစ်နေရသည်။

သူ့အခုလိုဖြစ်နေပုံအား အေးကိုတို့၊ သင်းဖံတို့သာ သိ
ပါက သူ့အားဘယ်လောက်များဩဘာပေးလိုက်မည် မသိ။

လူပျိုကြီးဆိုသည့်အမည်နာမကို ရှေ့ကတပ်ပြီး သူ့အနေခက်စေမည့်စကားလုံးများဖြင့် သူ့အားဝိုင်းစကြတော့မည်။ ရှက်ရိပ်ဝဲသောသူ့မျက်နှာကို အရသာခံကြည့်ပြီး ဝိုင်းရယ်ကြပေလိမ့်မည်။

တွေးကြည့်ရုံနှင့်ပင် ရှက်စိတ်တို့ဝင်နေသည်။

“ဆရာ - ဆရာက ဘယ်မှာနေတာလဲဟင်... ကျွန်ုပ်ရှင် ကျောင်းမှာတော့မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

သပြေမြရိပ်စကားကြောင့် အတွေးစတိုပြတ်တောက်သွားရသည်။

“ဆရာ အိမ်မှာနေတာပါ... အဲ... ”

ယောင်တိယောင်နအဖြေစကားကြောင့် သပြေမြရိပ် သဘောကျစွာရယ်သည်။

“ဟာ - ဆရာကလဲ... မြရိပ်မေးတာ အဲဒါကိုမဟုတ်ဘူး”

“သိ... သိပါတယ်... ဆရာဖြေတာလောသွားလို့ပါ... ဆရာအိမ်က ဘောက်ထော်မှာပါ”

“တိတ်တိတ်ပုန်းမိန်းမနဲ့နေတာလား”

သပြေမြရိပ်၏ခပ်ပြုံးပြုံးအနောက်စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဆရာစိတ်မဆိုးနဲ့နော်... မြရိပ်က ဆရာကိုခင်လို့ တမင်စတာ”

သပြေမြရိပ် လျင်မြန်စွာတောင်းပန်လိုက်၍သာ သူ

ဒေါသထွက်မိခြင်း။

“ဆရာမိဘတွေနဲ့ပဲ အတူနေတာပေါ့နော်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဆရာမှာဖုန်းရှိရင် မြရိပ်ကို ဖုန်းနံပါတ်ပေးထားပါလား ဆရာ... စာမေးပွဲနီးရင် ဆရာဆီဖုန်းဆက်ရတာပေါ့”

သူ့ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သပြေမြရိပ်ကမ်းပေးသော လိပ်စာစာအုပ်လေးထဲတွင် သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကိုရေးပေးလိုက်သည်။

“အဲ - ဆရာ... ဆရာ့လိပ်စာပါရေးပေး... ကိုယ့်ဆရာလိပ်စာသိထားတော့ ကောင်းတာပေါ့နော်... အရေးအကြောင်းကြုံရင် ဆရာ့ကိုအကူအညီတောင်းရတာပေါ့... ဟုတ်ဘူးလား”

“ဪ... အင်း... အင်း”

သပြေမြရိပ်အား ခပ်ကြောင်ကြောင်ကြည့်ပြီး သူမ၏ စာအုပ်လေးထဲတွင် သူ့အိမ်လိပ်စာအား မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏စာအုပ်ထဲတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ရေးပေးလိုက်တော့သည်။

ညှော်ခန်းဆီမှ ဖုန်းသံတူတူကိုကြားနေရသော်လည်း တစ်နေကုန်ပင်ပန်းထားတာမို့ အိပ်ရာထဲလှဲနေရာမှ မထချင်တော့။

ဖေဖေဖုန်းကိုင်လိုက်ဟန်တူသည်။ ဖေဖေအသံကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသည်။

ဖေဖေအသံက သူ့နားထဲမဝင်တစ်ချက်၊ ဝင်တစ်ချက်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုက မျက်ခွံများကိုဖွင့်မရအောင် လေးလံစေသည်။

“သား... ဇမ္ဗူ”

အခန်းပေါက်ဝမှ ဖေဖေအသံကြောင့် လေးပင်နေသောမျက်စိကိုအားတင်းဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖေဖေသည် သူ့နာမည်ခေါ်ပြီး သူ့အားမမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကြည့်နေသည်။

“ဘာလဲ ဖေဖေ... သားအိပ်ချင်ပြီ”

ဇမ္ဗူထွန်းမှာ မိဘများအားချွဲနွဲ့နေကျပင်။

“မအိပ်နဲ့ဦး ဇမ္ဗူ... သားဆီဖုန်းလာနေတယ်”

“ဟမ် - ညကြီးမိုးချုပ်... ဘယ်သူကများ သားဆီဆက်ပါလိမ့်”

အိပ်ရာမှမထသေးဘဲ သူပြောနေမိသည်။

ဖေဖေသည် သူ့စကားကြောင့် သူ့အားထူးဆန်းစွာ

ကြည့်ရင်း

“မင်းဆီဆက်တာ မင်းမသိဘူးလား ဇမ္ဗူ”

“ဟာ - ဖေဖေကလဲ... ညကြီးအချိန်မတော် သားဆီဖုန်းဘယ်နှခါလာဖူးလို့လဲ”

“ခုလာပြီလေ သား... သွားကိုင်ချေ”

“ဟာ - အိပ်ချင်ပါပြီဆိုမှ”

အိပ်ရာမှလူးလဲထပြီး ဖုန်းရှိရာသို့ထွက်သွားသော သားဖြစ်သူကို ဦးမင်းထွန်းထူးဆန်းစွာကြည့်မိသည်။

ဖုန်းကိုင်မည့်သူမရှိတာမို့ စာကြည့်နေရာမှ ဦးမင်းထွန်းဖုန်းကိုင်လိုက်ခြင်းပါ။ ဇမ္ဗူထွန်းနှင့်စကားပြောချင်လို့ဟူသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ခပ်နွဲ့နွဲ့အသံကြောင့် ဦးမင်းထွန်းအံ့ဩသွားရသည်။

သားဇမ္ဗူထံသို့ မည်သည့်မိန်းကလေးမှ ဖုန်းမဆက်ဖူး။

သားဇမ္ဗူကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့အိမ်ဖုန်းနံပါတ်အား ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှမပေးဖူး။

ခုမှ...။

ယခုဖုန်းဆက်သောမိန်းကလေးသည် သားဇမ္ဗူစိတ်
ဝင်စားသောမိန်းကလေးများလားဟု ဦးမင်းထွန်းတွေးမိသည်။

သားဇမ္ဗူသည် ခုအသက်အရွယ်ထိ ဘယ်မိန်းကလေး
ကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဖူးသလို အိမ်ထောင်ရေးကိုလည်း လုံးဝ
စိတ်မဝင်စားသေး။

ဇမ္ဗူထွန်းအိမ်ထောင်မပြုဘဲ ချွဲနွဲ့နေတာကို သူ့မိခင်က
အလွန်သဘောကျနေသည်။ ဦးမင်းထွန်းကတော့ သူ၏တစ်ဦး
တည်းသောမျိုးဆက်အား အိမ်ထောင်ပြုစေချင်သည်။

သူတို့မျိုးဆက်ကို ဆက်ပေးချင်သည်။ မျိုးဆက်ပြတ်
သွားမှာစိုးရိမ်နေမိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ချွေးမလိုချင်သည်။
မြေးချီချင်သည်။

မြေးကလေး၏ဆည်းလည်းသံသာကို နားထောင်ချင်
သည်။ သားဖြစ်သူမှာ အိမ်ထောင်ရေးကိုစိတ်မဝင်စားခဲ့၍ သူ
စိတ်ညစ်ခဲ့ရသည်။

ခုတော့ သားဖြစ်သူ၏ကျောက်သားနှလုံးသား လှုပ်ရှား
ခဲ့ပြီလား။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစားလေပြီလား။

ထိုသို့ဆိုပါက ဦးမင်းထွန်းအလွန်ဝမ်းသာပေလိမ့်မည်။
သူထင်သလိုဖြစ်နေပါက ထိုမိန်းကလေးသည် အလွန်ကံကောင်း
သောမိန်းကလေးပဲဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဖုန်းဆီသို့လျှောက်သွားနေသော သားဖြစ်သူကိုငေး
ကြည့်နေမိသည်။

ဇမ္ဗူထွန်းသည် ဖုန်းခွက်လေးကိုကောက်ကိုင်လိုက်

အလွမ်းလွင့်ရေစီး
သည်။

“ဟဲလို - ဇမ္ဗူထွန်းစကားပြောနေပါတယ်”

“ဆရာ... မြရိပ်ပါ”

အသံစူးစူးလေးကို ခပ်တိုးတိုးကြားလိုက်ရသည်။

“မြရိပ်ကြောင့် ဆရာအနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားပြီလား”

“မဖြစ်... မဖြစ်ပါဘူး”

လျှာခလုတ်မတိုက်မီအောင်ထိန်းထားသည့်ကြားမှ
အသံတို့တုန်ယင်သွားရသည်။

သပြေမြရိပ်၏ရယ်သံဖွဖွကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဆရာ - ဘာဖြစ်နေတာလဲ... စကားသံတွေတုန်နေ
ပါလား”

“ဟို... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မြရိပ်ဖုန်းဆက်တော့ ဆရာအိပ်ပျော်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဖုန်းလာကိုင်တာ ဆရာဖေဖေလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ညကြီးမိုးချုပ်ဖုန်းဆက်ပြန်တော့လည်း ပြောစကား
များက အရေးမကြီးသောစကားများသာ။

“ဆရာ”

“ဟင်”

“မြရိပ်ဖုန်းဆက်တာ ဆရာကြိုက်ရဲ့လားဟင်”

“ကြိုက်... ကြိုက်ပါတယ်”

ဖြေပြီးမှ သူ့ရင်ထဲဒိန်းခနဲဖြစ်သွားရသည်။ သပြေမြရိပ်ထံမှ ကျေနပ်သောရယ်သံတိုးတိုးကို စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ကြားလိုက်ရသည်။

“ဆရာ”

“ဟင်”

“မြရိပ်နာမည်ကို ဆရာတပ်မခေါ်သေးဘူးနော်... ဆရာ့ကို မြရိပ်အထူးအခွင့်အရေးတစ်ခုပေးမယ်”

“အထူးအခွင့်အရေး”

သူနားမလည်စွာ ပြန်လည်မေးမိသည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာ... မြရိပ်ရဲ့သပြေမြရိပ်ဆိုတဲ့ နာမည်ထဲက ကြိုက်ရာတစ်လုံးကို ဆရာခေါ်နိုင်တယ်”

“အာ”

သူ့ရင်တွေ ပရမ်းပတာခုန်လှုပ်လာသည်။

“ဆရာ”

ခေါ်သံလေးက ခပ်နွဲ့နွဲ့။ ဖုန်းကိုင်လက်တို့ပင် တုန်ချင်လာသည်။

“ဆရာနှုတ်ကရိုတဲ့ နာမည်တစ်လုံးကိုသာ ထွက်လိုက်စမ်းပါ ဆရာ”

သပြေမြရိပ်ဆိုသည့်အမည်သည် နှစ်သက်စရာ။

သပြေမြရိပ်ဆိုသည့်ကောင်မလေးကလည်း နှစ်သက်စရာ။

ထိုနှစ်သက်စရာကောင်မလေးသည် ဖိတ်မခေါ်ဘဲနှင့်

သူ့ဘဝထဲသို့ ဇွတ်တိုးဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီ။

“ဆရာ... စကားပြောပါဦး ဆရာ”

“ဘာပြောရမလဲ သပြေ... အဲ... ”

သပြေဟူသည့်အခေါ်အဝေါ်လေးတစ်ခု သူ့ဘာသာ သတိမထားမိချိန်တွင် သူ့နှုတ်မှလွတ်ခနဲလွတ်ထွက်သွားရသည်။

“ဟာ - ဆရာ... ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်... သပြေ... သပြေတဲ့... ဟုတ်လား... ဆရာ့နှုတ်က တကယ်ပဲသပြေလို့ခေါ်လိုက်တာလား”

ဝမ်းသာမှုဖြင့်တုန်ယင်လှိုက်မောနေသောစကားစုလေးက သူ့ရင်ကို ကြည်နူးစေသည်။

“ဆရာမင်းကို သပြေလို့ခေါ်မယ်”

“ဟား - ဆရာရယ်... မြရိပ်ဝမ်းသာလိုက်တာ... မြရိပ်ရဲ့နာမည်ထဲက မြရိပ်အနှစ်သက်ဆုံးစကားက သပြေဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးပဲ ဆရာ”

သပြေမြရိပ်၏အသံ တရစပ်ထွက်ပေါ်နေသည်။

“မြရိပ်နှစ်သက်တဲ့ သပြေဆိုတဲ့စကားလုံးလေးကို ဘယ်သူမှမခေါ်ခဲ့ဖူးဘူး... ဆရာသာ ပထမဦးဆုံးခေါ်တဲ့သူ... ဟား - ဆရာရယ်... မြရိပ်ရင်ထဲ အပျော်တွေပြည့်ကုန်ပြီ... ဒီညတော့ အပျော်တွေကြားမှာ မြရိပ်အိပ်ပျော်နိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး ဆရာ”

ပွင့်လင်းသောစကားစုလေးများက သူ့ရင်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ရမ်းစေသည်။ နှစ်သက်မှုကြောင့် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံး

ပွင့်တို့ပေါ်ပါးစွာရောက်ရှိနေသည်။

“ဆရာ”

“ဟင်”

“ဆရာကတော့ မြရိပ်နဲ့ဖုန်းပြောပြီးတာနဲ့ တန်းအိပ်တော့မှာပေါ့နော်”

မင်းမို့ပြောတတ်တယ်။

ရင်ကိုလှုပ်ခတ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ မင်းစကားသံတွေကို မေ့ပျောက်ပြီး ဆရာအိပ်ပစ်ရက်ပါ့မလား သပြေမြရိပ်ရယ်။

ဆရာဘဝမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်ခါမှအတွေးထဲထည့်မထားခဲ့ဖူးဘူး။ မင်းနဲ့ကျမှပဲ မိန်းမတစ်ယောက်အကြောင်းကို စိတ်ပျော်စွာတွေးတတ်ခဲ့ပြီလား သပြေမြရိပ်ရယ်။

“ဆရာ - မြရိပ်မေးတာဖြေလေ... မြရိပ်သိပါတယ်... မြရိပ်နဲ့ဖုန်းပြောပြီးတာနဲ့ ဆရာတန်းအိပ်တော့မယ်ဆိုတာ” သပြေမြရိပ်အသံက ဝမ်းနည်းမှုအနည်းငယ်စွက်နေသည်။

“ဟာ - မဟုတ်ဘူး သပြေ... မဟုတ်ဘူး... ဆရာ... ဆရာလည်း မင်းအကြောင်းအတွေးရောက်ပြီး အိပ်လို့ပျော်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

ဟာ - ဒီစကားကို ဘာဖြစ်လို့ပြောထွက်သွားပါလိမ့်။ ရှက်လိုက်တာကွာ။ မင်းကြောင့်တောခက်နေပါပြီ။ သပြေမြရိပ်ရယ်။ မင်း... မင်းဟာလေ။ ငါ့ရင်ထဲဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းနေပြီလား

အလွမ်းလွင့်ရေစီးကွာ။

“ဆရာ... ဆရာ... ဟား - ဆရာရယ်... ဆရာစကားလုံးတွေက မြရိပ်ရဲ့ရှေ့ဆက်ရမယ့်ခြေလှမ်းတွေအတွက် မဟာတွန်းအားတစ်ခုပဲ ဆရာရယ်... ဆရာစကားလုံးတွေက ဆရာရင်ထဲကလာတဲ့စကားလုံးစစ်စစ်တွေပါနော်”

မဝံ့မရဲအသံလေးက ရင်ကိုပိုမိုအခုန်မြန်စေသည်။

“ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်ပါလိမ့် သပြေရယ်... ဆရာလေ သပြေကိုပြောတဲ့စကားမျိုး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှမပြောခဲ့ဖူးဘူး... ပြောခဲ့ဖို့လည်း ဘယ်တုန်းကမှစိတ်ကူးမရှိခဲ့ဖူးဘူး... သပြေနဲ့ကျမှ... အဟင်း”

သူ့ရှက်ရယ်ရယ်မိသည်။

“ဆရာ - ဆရာရှက်နေလား”

သပြေမြရိပ်အမေးကို ရယ်သံတိုးတိုးဖြင့်သာ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“ဆရာရယ်... မြရိပ်က မိန်းကလေးပါနော်... မြရိပ်ရှက်ဖို့လည်းထားထားပါဦး”

“အဟင်း - ဆရာက ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ ပတ်သက်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး... သပြေနဲ့ကျမှပတ်သက်ဖူးတာပါ သပြေ... ဆရာ့ကိုနားလည်ပါနော်”

ခပ်ဖွဖွတောင်းပန်စကားဆိုမိသည်။

“ဆရာရယ် - မြရိပ်လည်း ဆရာလိုပါပဲ... ဆရာ့ကို ဆက်ဆံသလိုဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ မဆက်ဆံဖူးပါဘူး... ”

ဆရာနဲ့ကျမှပဲ မြရိပ်ရဲ့မိန်းမတို့ထားအပ်တဲ့သိက္ခာစည်းတွေကို ဘေးချိတ်ခဲ့ရတာပါ ဆရာရယ်”

“သပြေ. . . သပြေမြရိပ်ရယ်”

သပြေမြရိပ်အမည်လေးကို သူတုန်ရီစွာခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်မိသည်။ သပြေမြရိပ်၏အနည်းငယ်စူးသောအသံတိုးတိုး လေးက သူ့ရင်ကိုအခုန်မြန်စေသည်။

“သပြေ”

“ဆရာ”

နှစ်ဦးသား နာမည်ပြိုင်တူခေါ်မိကြ၍ ခပ်တိုးတိုးရယ် မိကြသည်။

“ဟင်း”

ရယ်ပြီးတော့ သက်ပြင်းချမိတော့လည်း အတူတူ။

“ဆရာ”

“ဘာလဲ သပြေ”

“ဆရာနဲ့မြရိပ်ခင်သွားကြပြီနော်”

“သပြေသိရင်ပြီးတာပဲ သပြေရယ်. . . ဆရာ့ရင်ထဲကို သပြေဝင်ကြည့်လို့ရပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အဖြေပေးသံလေးက ခပ်တိုးတိုး။

“ဆရာ့ကို သပြေနားလည်လား”

“အဟင်း - နားလည်တယ် ဆရာ”

“ဘာကိုနားလည်တာလဲ သပြေ”

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

“ဆရာပြောတာကိုပေါ့ ဆရာရယ်. . . ကဲ - ဆရာ . . . ဆရာ့ကိုမြရိပ်စကားများပေးနေတာနဲ့ ဆရာတော့အိပ်ရေး ပျက်နေပြီ. . . ကဲ - ဆရာ. . . မြရိပ်နဲ့စကားပြောပြီးရင် ဆရာ အိပ်တော့နော်. . . မနက်ကျရင်လည်း ဆရာကကျွန်ုပ်ရင်ပြဦးမှာ မဟုတ်လား. . . အိပ်ရေးမဝရင် ဆရာပင်ပန်းနေပါဦးမယ် နော်”

အို - အကြင်နာအပြည့်ပါဝင်သော ဂရုစိုက်မှုလေး ကြောင့် ဇမ္ဗူထွန်းစိတ်တို့ကြည်နူးသွားရသည်။

အိပ်ရာဝင်ရင်လည်း သူမလေးအသံနှင့်ရုပ်ပုံလွှာကို မြင်ယောင်မိမှာမို့ တော်ရုံနှင့်အိပ်မရနိုင်မှန်း သူ့ဘာသာသူသိ လိုက်သည်။ အိပ်ပျော်ပြန်ရင်လည်း အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲတွင် သူမ လေးနှင့်ဆုံဖြစ်မည်ဆိုတာ တွေးမိရင်း ဇမ္ဗူထွန်းသဘောကျစွာ ပြုံးမိတော့သည်။

အလွမ်းလွင့်ရစိး

သပြေမြရိပ်၏အရည်အချင်းကိုလည်း တစ်တန်းလုံးသိ
အောင် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုမိသည်။

“ကဲ - ခုဘာသာပြန်ပြသွားတဲ့ မင်းတို့ရဲ့အတန်းဘော်
ကိုကြည့်စမ်း... ဘယ်လောက်တော်သလဲ... မင်းတို့နဲ့အတန်း
တူ... စာသင်တာလည်း အတူတူပဲ... ဒါပေမဲ့ သူ့စာဖတ်
တာဘာဖြစ်လို့မထစ်မငေါ့သလဲ... ဘာသာပြန်တာ ဘာလို့
ကောင်းနေသလဲ...”

ဒါ ကြိုးစားအားထုတ်မှုရှိလို့ပဲ... မင်းတို့တွေလည်း
ဆယ်တန်းရောက်ဖို့ သူငယ်တန်းကနေစပြီး ပညာသင်ခဲ့ကြရ
တာပဲ... သူနဲ့မင်းတို့နဲ့ ဘာမှမကွာဘူး... သူလည်းသူငယ်
တန်းကနေ စသင်ခဲ့ရတာပဲ... အင်္ဂလိပ်စာဆိုတာလည်း သူ
ငယ်တန်းကတည်းက စသင်ရတဲ့စာ... သူငယ်တန်းဆိုတော့
အခြေခံကစတာပေါ့... တိရစ္ဆာန်အမည်လေးတွေ၊ လွယ်ကူ
တဲ့ပစ္စည်းအမည်လေးတွေက စသင်ရတာပေါ့...

ဒီလိုနဲ့ သူငယ်တန်းပြီးတော့ တစ်တန်း၊ နှစ်တန်းဆို
သလို တစ်တန်းပြီးတစ်တန်း မှန်မှန်တက်ခဲ့တယ်... တစ်တန်း
တက်တိုင်း ကျန်ခဲ့တဲ့အတန်းကစာတွေကို မူလအတန်းမှာမထား
ခဲ့သင့်ဘူး... မင်းတို့ကတော့ ထားခဲ့တာများပါတယ်...

အတန်းကြီးသမားဆို ပိုတောင်ဆိုးသေး... သူတို့
အတန်းကြီးသွားပြီဆိုပြီး အတန်းငယ်ကစာတွေပြန်မရကြတော့
ဘူး... အကုန်မေ့ပစ်လိုက်တယ်...

အင်္ဂလိပ်စာဆိုတာ တခြားဘာသာတွေနဲ့တူတာမဟုတ်

အခန်း - ၁၁-

Section (B) တန်းခွဲတွင်ဖြစ်ပါသည်။

“The first young man now narrated his won-
derful adventure. . . ပထမလူငယ်လေးက သူ၏အံ့ဩဖွယ်
စွန့်စားခန်းကို ပြောပြပါတယ်. . . When I was in my
mother's. . . အမေဝမ်းတွင်းမှာရှိနေတုန်း. . . womb my
mother asked my father to pluck some plums. . . အမေ
က အဖေကိုဆီးသီးအချို့ ခူးခိုင်းတယ်. . . from the tree in
front of our house. . . ကျွန်ုပ်တို့အိမ်ရှေ့ရှိ ဆီးသီးပင်မှဆီးသီး
အချို့ကိုခူးခိုင်းပါတယ်. . .”

သပြေမြရိပ်၏ကောင်းမွန်သော ဘာသာပြန်ဖတ်ကြား
မှုအသံစူးစူးလေးသည် section (B) တန်းတွင် ပျံ့လွင့်နေသည်။

သပြေမြရိပ်အသံလေးကို ဇမ္ဗူထွန်းစူးစိုက်နားထောင်
နေမိသည်။ သပြေမြရိပ်အားစာတော်သော၊ ဉာဏ်ကောင်းသော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ချီးကျူးမိသည်။

ဘူး... တစ်တန်းပြီးတာနဲ့ သင်ပြီးသမျှကိုထားခဲ့လို့ရတာမဟုတ်ဘူး... တစ်တန်းပြီးတစ်တန်း သယ်သွားမှအကျိုးရှိတာ”

သူ့စကားကို ကျောင်းသားထုစိတ်ဝင်တစားနားစိုက်ထောင်နေကြသည်။ ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းပြီး စကားပြန်ဆက်သည်။

“သပြေမြရိပ်ကိုကြည့်ပါလား... တစ်တန်းကစာနောက်တစ်တန်းသယ်သွားလို့ ခုလိုစာတော်နေရတာပေါ့... မင်းတို့လည်း သူ့လိုကြိုးစားကြပါ... ပြောတာကြားလား”

“ကြားပါတယ် ဆရာ”

အသံကပြိုင်တူထွက်ပေါ်လာသည်။

“သပြေမြရိပ်လိုရော ကြိုးစားဖို့စိတ်ကူးရှိကြရဲ့လား”

“ရှိပါတယ် ဆရာ”

အားပေးတပြန်ပြေသံများက သူ့ရင်ကိုကျေနပ်မှုများစွာပေးစွမ်းစေသည်။

“ဆရာကတော့ သပြေမြရိပ်ကိုအားကိုးတယ်... သပြေမြရိပ်က ဆရာကျောင်းဂုဏ်တက်အောင်လုပ်နိုင်သူပဲ... သပြေမြရိပ်”

“ရှင် - ဆရာ”

သပြေမြရိပ်၏ပြန်ထူးသံ အသံစူးစူး။

“ကျွန်တို့ဘာသာတွေရော စာလိုက်နိုင်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ... မြရိပ်ဘာသာစုံလိုက်နိုင်ပါတယ်” အတန်းသူ၊ အတန်းသားအားလုံး၏အကြည့်များက

သပြေမြရိပ်ထံ၌သာ စုပြုံရောက်ရှိနေသည်။ သပြေမြရိပ်အား ကြည့်သောအကြည့်များမှာ အားကျမှုတို့ပါဝင်နေသည်။

“အေးကွယ် - ဘာသာစုံလိုက်နိုင်တယ်ဆိုတော့ ဆရာဝမ်းသာပါတယ်... ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးထွက်နိုင်မလား သပြေမြရိပ်”

“မြရိပ် ကိုယ်မြရိပ်ကိုယုံကြည်မှုရှိပြီးသားပါ”

သပြေမြရိပ်၏အဖြေက အားရကျေနပ်စရာ။

“ကဲ - ကြားကြလား... လူတစ်ယောက်ဟာ မိမိကိုယ်မိမိယုံကြည်နိုင်ဖို့အဓိကပဲ... ယုံကြည်မှုရှိခြင်းက အောင်မြင်မှုတစ်ခုရဲ့လမ်းစပဲ... အဲ - ယုံကြည်မှုရှိအောင်လို့လည်း မိမိဘက်ကကြိုးစားအားထုတ်မှုလည်း လိုတယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ... ကျွန်တော်တို့ကြိုးစားပါမယ်”

ကြိုးစားပါမယ်ဟုပြန်ပြေသံက ကျယ်လောင်စွာပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

“အေးကွယ် - မင်းတို့ဆီက ဒီစကားကြားရတော့ ဆရာသိပ်ဝမ်းသာတာပဲ... ပါးစပ်ကကြိုးစားမယ်ဆိုတာနဲ့ တကယ်ကြိုးစားရာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ကိုယ်ကြိုးစားမှကိုယ်ရမှာမဟုတ်လား... ကဲ ကဲ - ဒီနေ့စကားပြောတာတောင် အတော်များပြီ... စာဆက်သင်ကြစို့”

စာသင်ရသည်မှာအားရစရာ။ ကျောင်းသားကျောင်း

ပန်းပြက်ဟောသီ

သူများမှာ တစ်စုံတစ်ဦးအားချီးကျူးထားသည်မို့ သူတို့လည်း ချီးကျူးခံချင်စိတ်ဖြင့် အပြိုင်အဆိုင်ကြိုးစားကြသည်။

ပြိုင်ဆိုင်ခြင်းသည်လည်း တိုးတက်ခြင်းတစ်ခုပေပဲ။

စာသင်နေရင်းမှ သပြေမြရိပ်ထံသို့ တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်မိသည်။ သပြေမြရိပ်သည် သူ့အားရွှင်ကြည်စွာပြုံးပြရင်း မာန်ပါပါဖြင့် လက်မထောင်ပြသည်။ သူသည်လည်း သပြေမြရိပ် ကိုပြန်လည်ပြုံးပြပြီး သူမနည်းတူပြန်လက်မထောင်ပြလိုက်လေ သည်။

အခန်း - ၁၂ -

ရင်ခွင်တွင်းမှ

ထူးခြားဖြစ်စဉ်

ဖြစ်ပေါ်ခြင်းသည်

အချစ်တစ်ခု၏ခြေလှမ်းအစလား။ ။

မှတ်စုစာအုပ်လေးငယ်မှရေးချပြီးသောစာကြောင်းလေး များကို ပြန်ဖတ်ကြည့်ပြီး ကြည်နူးစွာပြုံးမိသည်။ သပြေမြရိပ် ဟုအမည်ရသော မိန်းမပျိုကလေး၏မျက်နှာက မျက်ဝန်းရိပ် တွင်ထင်ရှားစွာမြင်ယောင်လာသည်။

သပြေ - သပြေဆိုသည်မှာ အေးမြမှုပေးသောသစ်ပင်။

ရင်ထဲမှာရှိသည့်စာကြောင်းလေးကို ရေးချမိပြီး တစ် ယောက်တည်းပြုံးမိပြန်သည်။

သပြေမြရိပ်ဟူသည်အမည်နာမလေးက ဇမ္ဗူထွန်း ဆိုသည့်လူပျိုကြီးတစ်ဦး၏ရင်သို့ မုန်တိုင်းသဖွယ်ဝင်ရောက်လာ ခဲ့ပြီလား။

ပန်းပြက်ဟေသီ

အတွေးတို့က အစီအစဉ်မရှိပြန်ကျက်နေသည်။

ဖတ်နေကျစာအုပ်တို့ကိုလည်း ကောက်ကိုင်ချင်စိတ် မရှိ။ စာအုပ်တို့မှာ ပွင့်လျက်သားဖြစ်နေရာမှ ဖတ်မည့်သူကိုမျှော် လင့်နေသလို။ စာအုပ်ပွင့်လျက်သားဖြစ်တာကိုမကြိုက်သော ကျရှင်ဆရာလူပျိုကြီးသည် ခုတော့စာအုပ်ပြန်ပိတ်ရမှာကိုပင် မေ့နေသည်။

စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုကောက်ကိုင်၊ ဟိုလှန်ဒီလှန်လုပ်နေ တုန်း သပြေမြရိပ်အကြောင်း အတွေးဝင်လာသည်နှင့် စာအုပ် ကိုလှန်လျက်သားချထားသည်မို့ သူ့ဘေးတွင်စာအုပ်များပြန်ကျ နေသည်။

စာမှဖတ်ချင်စိတ်မရှိဘဲ။

သပြေမြရိပ်အကြောင်းတွေးလိုက်၊ စိတ်လှုပ်ရှားလိုက်၊ ပြတင်းပေါက်နားလျှောက်လာလိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ဗျာများနေသည်။

“သပြေရယ် - မင်းတစ်ယောက်ပဲ ငါ့ကိုစိတ်လှုပ်ရှား အောင်လုပ်နိုင်တယ်ကွာ”

ပြတင်းပေါက်မှာလက်ထောက်ရင်း တီးတိုးဆိုမိသည်။

မူးလဲကျသောနေ့လေးကို ပြန်လည်အမှတ်ရမိသည်။

မူးတယ်၊ မူးတယ်ဟု ခပ်တိုးတိုးညည်းညူရင်း မျက်စိ လေးစင်းမှိတ်ထားပုံလေးက သနားစရာ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှိန္ဒ့ထား သော ပခုံးသားအိအိလေးကိုသတိရမိတော့ ရင်တစ်ခုလုံးနွေး သွားရသည်။

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

သံပုရာရည်တိုက်တော့လည်း သူ့လက်ပေါ်မှာထပ်အုပ် လာသောလက်နွေးနွေး။

စဉ်းစားမိရင်း ရင်ထဲသိမ့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

စတွေ့တုန်းကပုံလေးကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိတော့ ကြိတ်ပြုံးမိသည်။

စံရွှေအားအသံစာစာလေးဖြင့် ရန်တွေ့နေပုံလေး။ သူ့ ကိုလှည့်ပြီးရန်တွေ့ပုံလေး။ ဆရာမှန်းသိတော့ အားနာဟန်လေး များက ချစ်ချင်စရာလေး။

စားသောက်ဆိုင်မှာတုန်းက သူ့ပန်းကန်ထဲအတင်း ထည့်ပေးပုံလေးများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိတော့ ရင်ထဲ ကြည်နူးစိတ်ဖြစ်ပေါ်ရသည်။

သူ့ကိုကြည့်တတ်သော သူ့မလေး၏မျက်ဝန်းများတွင် အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုးပါဝင်ရောယှက်နေသည်ဟု သူ့စိတ်ထဲထင် မိသည်။

ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်မျိုးလဲဆိုတာကိုတော့ သူ့အဓိပ္ပာယ် မဖော်တတ်။ အကဲမခတ်တတ်။ မခန့်မှန်းတတ်။

သူ့နေရာတွင် သင်းခံတို့၊ စောဦးဝေတို့သာဆိုပါက သပြေမြရိပ်၏မျက်ဝန်းအဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်တတ်ပေလိမ့်မည်။

သူ့ကိုပြုံးပြတတ်သောအပြုံးလေးများသည်လည်း သာမန်အပြုံးလေးနှင့်မတူ။ ထူးသလိုလိုထင်မိသော်လည်း ဘယ်လိုထူးတယ်ဆိုတာကိုတော့ သူမပြောတတ်။

သူ့ကိုကြည့်သောအကြည့်အပြုံးတို့တွင် ထူးခြားမှုများ

အမှန်တကယ်အားနာစိတ်ဖြင့်ပြောခြင်းပါ။

“ဟာ - ဆရာလေးရယ်... အားနာစရာမလိုပါဘူးဟာ... ကျွန်တော်လည်း အိပ်မပျော်သေးပါဘူး... ကဲ - ပြောဆရာလေး... ကျွန်တော်ဘာကူညီရမလဲ”

တကယ်တမ်းပြောရမည်ဆိုတော့ ပါးစပ်ကပြောမထွက်။ သူ့ရှက်ရယ်ရယ်မိသည်။

“ဆရာ ဘာပြောရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး”

“ဆရာလေးကသာ မသိဘူးပြောနေ... ကျွန်တော်တောင်မှ ဆရာလေးပြောမယ့်စကားကို သိနေသလိုဖြစ်လာပြီ”

“ဟေ - အဟုတ်”

သူတအံ့တဩမေးမိသည်။ အေးကိုရယ်သံကိုကြားလိုက်ရသည်။

“ဆရာလေးကိုနောက်တာပါ... ကဲ - ဆရာလေး... ပြောစရာရှိတာပြောနော်... ကျွန်တော့်ကို အားနာမနေနဲ့”

“အဟင်း - ဟိုလေ... တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး... ဆရာ့ကိုစာအုပ်တစ်အုပ်ကြည့်ပေးဖို့ပဲ”

“ကြည့်ပေးမယ်လေ... ဆရာ့စာအုပ်က ဘာစာအုပ်လဲ... ဘယ်မှာထားတာလဲ”

“ဟို - ဖုန်းထားတဲ့စားပွဲရဲ့နောက်တည့်တည့်ဗီရို ပထမဆင့်လောက်မှာရှိမယ်... စာအုပ်က ဟိုလေ Section (B) ကျောင်းအပ်လက်ခံစာရင်းစာအုပ်လေ”

သူ့အဖြေအဆုံးတွင် အေးကို၏ခပ်မြူးမြူးရယ်သံကို

ကြားလိုက်ရသည်။

“အဟား - သိလိုက်ပြီ ဆရာလေး... အေးကိုသိလိုက်ပြီ... ဘာအတွက်ကြောင့် ကျွန်တော့်ဆရာလေးအိပ်မပျော်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ပါပြီ”

“ဟာ - ဟေ့ကောင်”

သူ့ခပ်ရှက်ရှက်အော်မိသည်။

“ကဲ - ပြော ဆရာ... မသပြေမြရိပ်ရဲ့အိမ်နံပါတ်ကြည့်မှာလား... ဖုန်းနံပါတ်ကြည့်မှာလား... အင်း - မဟုတ်မှလွဲရော... ဒီအချိန်မှ သူ့အကြောင်းစိတ်ထဲဝင်လာရတယ်ဆိုတော့ သိပြီ... မသပြေမြရိပ်ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကြည့်ပေးရမှာပေါ့နော် ဆရာ”

“အေး”

ရှက်သံကိုထိန်းချုပ်ရင်း အေးဟုဖြေလိုက်သည်။ အေးကို၏ရိသဲသဲစကားများကို အပြုံးဖြင့်ခံယူရင်း သပြေမြရိပ်ဖုန်းနံပါတ်ကိုအသေအချာမှတ်လိုက်သည်။

ဖုန်းနံပါတ်လေးကို သေချာစူးစိုက်ကြည့်ရင်း သူ့လက်များက ဖုန်းခလုတ်များပေါ်တွင်ဆော့ကစားသွားသည်။

တစ်ဖက်မှသံရှည်မြည်သံကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဖုန်းကောက်ကိုင်သံကိုပါကြားလိုက်ရသည်။

ဘယ်သူဖြစ်မလဲဟုတွေးမိပြီး ရင်သည်နွေးခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“ဟဲလို”

အို - မျှော်လင့်နေသောအသံရှင်။

“ဟဲလို”

သူ့ပါးစပ်က ဘာစကားမှထွက်မလာတာမို့ တစ်ဖက်မှ ထူးသံနောက်တစ်ကြိမ်ကိုထပ်ကြားလိုက်ရသည်။

“သ. . သပြေ”

“အို - ဆရာလား”

အံ့ဩသံလေးကို စူးခနဲကြားလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်. . ဟုတ်ပါတယ် သပြေ. . . သပြေအိပ်ပျော်နေလားဟင်”

“ဟင့်အင်း - သပြေမအိပ်လို့ဖုန်းပြောနေတာပေါ့ ဆရာရဲ့”

မြရိပ်ဟုသူမကိုယ်သူမနာမ်စားသုံးနေရာမှ သူခေါ်မိသည့်သပြေဟူသည့်နာမ်စားလေးကို ပီသစွာသုံးလိုက်တာမို့ မွေ့ထွန်းရင်ထဲ ကြည်နူးမှုတို့စီးဆင်းသွားရသည်။

“သပြေ. . သပြေ. . သပြေ”

ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတာမို့ သူမနာမည်ကိုသာ ရွတ်မိသွားသည်။

သပြေမြရိပ်ထံမှ ရယ်သံစူးစူးလွင့်လွင့်လေး စီးဆင်းလာသည်။

“ဆရာ. . ဆရာဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဆရာအိပ်မပျော်လို့”

“အိပ်မပျော်လို့. . . အင်း - ဆရာတော့ ထမင်းတွေ

နင်းကန်စားလို့ ရင်ပြည့်ပြီးအိပ်မပျော်ဖြစ်နေပြီနဲ့တူတယ်”
“ဟို”

သပြေမြရိပ်၏ခပ်ခွင်ခွင်စကားစုက နှုတ်မရဲသောသူကို ထစ်အစေသည်။ သူ့ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့။

စကားလုံးများကို အပြေးအလွှားစဉ်းစားမိသည်။ တစ်ခါမှပြောဖူးသောစကားများမဟုတ်တာမို့ စကားလုံးများကို ရုတ်တရက်စဉ်းစားမရ။

“ဟ - ဆရာ. . . အသံတိတ်လှချည်လား”

“ဟို - စကားလုံးစဉ်းစားနေတာ. . . အဲ”

နှုတ်ကလွတ်ခနဲထွက်သွားမိပြီးမှ ရွတ်သွားရသည်။

“ဆရာရယ်”

သပြေမြရိပ်ထံမှလှိုက်မောသံခပ်တိုးတိုးလေးက သူ့ကိုယ်ရှိသွေးများကို နွေးထွေးစေသည်။

“စကားလုံးစဉ်းစားမနေနဲ့ ဆရာ. . . ဆရာစိတ်ထဲရှိတာကိုပဲ ပြောချလိုက်ပါ ဆရာ”

စကားသံအဆုံးတွင် သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသည်။

“သပြေ”

“ပြော - ဆရာ”

“ဆရာအိပ်လို့မပျော်ဘူး သပြေရယ်. . . အိပ်မပျော်လို့ စာဖတ်ပြန်တော့လည်း ဖတ်လို့မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ. . . ဆရာတို့ဆီမှာ မီးပျက်နေလို့

“မဟုတ်ဘူး သပြေ . . . ဆရာ ဆရာအတွေးတွေ မင်း ဆီရောက်နေလို့”

“အို”

ခပ်တိုးတိုးအံ့ဩသံလေးကို ကြည်နူးစွာနားထောင်မိ သည်။

“သပြေနဲ့စကားပြောချင်စိတ် လုံးဝထိန်းမရတော့ဘူး . . . ဒါနဲ့ ကျူရှင်ကျောင်းကိုဖုန်းဆက်ပြီး သပြေဖုန်းနံပါတ်ရှာ ခိုင်းလိုက်ရတာ”

“ဆရာရယ်”

“သပြေ - ခုသပြေဘာလုပ်နေတာလဲဟင်”

“စာကျက်နေတာ ဆရာ . . . သပြေလေ စာမေးပွဲမှာ ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်မှာ သိပ်စိုးရိမ်တယ် ဆရာ . . . သပြေက ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးပဲလိုချင်တာ . . . ပြီးတော့ သပြေကကျောင်း နေနောက်ကျတော့ အသက်နဲ့စာရင် အတန်းကငယ်နေတယ် လေ . . . ဆယ်တန်းကလည်း တစ်နှစ်ကကျထားတော့ အပြင် ဖြေပဲဖြေဖို့ ကြိုးစားနေရတာ . . . ဒါကြောင့် သူများထက် စာပိုကြိုးစားရတယ် ဆရာရဲ့ . . . စာနဲ့ပတ်သက်လာရင် သပြေကို ဆရာအကူအညီပေးရမယ်နော် ဆရာ . . . သပြေနဲ့ ဆရာနဲ့က ဆရာတပည့်ပဲဟာ . . . နော် ဆရာ . . . နော်လို့”

သပြေနဲ့ဆရာနဲ့က ဆရာတပည့်ပဲဟာ။

သပြေနဲ့ဆရာနဲ့က ဆရာတပည့်ပဲဟာဟူသည့်အသံကို

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

ပဲ့တင်ထပ်မျှပြန်ကြားလိုက်ရ၍ ဇမ္ဗူထွန်းရင်ထဲ တုန်ခဲနဲဖြစ်သွား ရသည်။

“ဘုရား ဘုရား . . . ငါ ငါစည်းဖောက်မိတော့မလို့ပါ လား . . . ဟုတ်တယ် - သပြေမြရိပ်နဲ့ငါက ဆရာတပည့်ပဲ . . . ငါက အနန္တဂိုဏ်းဝင်ဆရာ . . . သူက ငါ့တပည့်မ . . . ငါ့ကိုယ် တိုင်စာသင်ပေးရတဲ့ ငါ့ဥယျာဉ်ကပန်းကလေးတစ်ပွင့် . . . ငါ . . . ငါ သူ့ကို ပညာရည်လောင်းပေးရမယ့်အဖြစ်ကို ငါ . . . ငါက ဘာဖြစ်လို့များ အချစ်ရည်လောင်းပေးဖို့ အတွေးရောက်ရတာ လဲ . . .

ဘုရား ဘုရား . . . တစ်သက်လုံးစည်းစောင့်ခဲ့သမျှ လွတ်တော့မလို့ . . . တော်ပါသေးရဲ့ . . . ဆရာတပည့်ဆိုတဲ့ အတွေးကို စောစောစီးစီးတွေးမိပေလို့ပဲ . . . နို့မဟုတ်ရင် ငါ့ စိတ်တွေ သပြေမြရိပ်ပေါ် ဘယ်လောက်ထိဖောက်ပြားဦးမလဲ မသိဘူး . . .

ပြီးတော့ တပည့်နဲ့ဆရာပြန်ယူကြတယ်ဆိုပြီး သူများ တွေက ကဲ့ရဲ့စကားဆိုကြဦးမှာ . . . ငါ . . . ငါဘာလုပ်ရမှာလဲ . . . ဘာမှဆက်မလုပ်သင့်တော့ဘူး . . .

သူဟာ ငါ့တပည့် . . . ငါ့ကိုယ်တိုင်စာသင်ပေးရတဲ့ ငါ့ ဥယျာဉ်ထဲကပန်းကလေး . . . သူများဥယျာဉ်ကပန်းဆိုရင်တော့ ငါ့အချစ်ရည်ဖျန်းတာ အပြစ်တစ်ခုမဟုတ်ဘူး . . . ငါ ဘာလုပ် ရမလဲ . . .

အို - တခြားကျူရှင်ဆရာတွေလည်း တပည့်မနဲ့ပြန်

အခန်း - ၁၃ -

ကော်ဖီခွက်ကိုကောက်ကိုင်လိုက်၊ နှုတ်ခမ်းနားရောက် ခါနီးမှပြန်ချလိုက်၊ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်ဖြစ်နေသော ဇမ္ဗူ ထွန်းအား သင်းခံ၊ စောဦးဝေနှင့်အေးကိုတို့ အကဲခတ်ကြည့်နေ ကြသည်။

ဇမ္ဗူထွန်းကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှဂရုမထားမိ။

မွန်းကျပ်သောအတွေးများဖြင့်သာ စိတ်တစ်ခုလုံးထိုင်း မှိုင်းနေသည်။ သပြေမြရိပ်ဆီဖုန်းဆက်ပြီးသည့်နေ့ကတည်းက သူ့စိတ်မရွှင်တော့။

ခါတိုင်းအချိန်အားလျှင် သူငယ်ချင်းများနှင့်ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်စကားပြောတတ်သောဇမ္ဗူထွန်းသည် ခုတော့ အတွေးများ၏လွှမ်းမိုးမှုဖြင့် ဝိုင်းတွေနေသည်။

“အချစ် - အချစ်ဟာပူလောင်ခြင်းမြစ်တစ်ခုများလား”
ထိုအတွေးက ရင်ကိုပို၍မွန်းကျပ်စေသည်။

“ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ... အချစ်ဟာ ရသမျှစုံကိုဖန်တီး

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

ပေးနိုင်သတဲ့... ဒါပေမဲ့ အေးမြခြင်းကိုတော့ အချစ်ကပေးစွမ်း နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး... ဒါအမှန်တရားပဲဖြစ်လိမ့်မယ်...

ဒါကို ငါကိုယ်တိုင်ခံစားနေရတာပဲ... ငါဟာ သပြေ မြရိပ်ကိုချစ်မိပြီ... ဟုတ်တယ်... သေချာတယ်... ငါ သူ့ကို သိပ်ချစ်မိပြီ... ဒီအဖြေမမှားနိုင်ဘူး... သူ့ကိုသိပ်ချစ်မိလို့ ငါ့ရင်တွေအဆမတန်ပူလောင်ခဲ့ရတာ... အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို သူ့နဲ့မတွေ့ခင်က ငါမသိခဲ့ဘူး... ခုသိပြန်တော့လည်း အချစ်ရဲ့ အရသာက ရခိုင်မုန့်တီသောက်သလို ပူစပ်ပူလောင်ကြီးလိုပဲ ... အချစ်ဆိုတဲ့အရာကလည်း ဆရာတပည့်ကြားမှာမှ ဘာ ဖြစ်လို့ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရတာလဲ...

အချစ်ကပန်းသီးတစ်လုံးလို ချိုမြိန်ခြင်းအရသာကို ပေး စွမ်းနိုင်တယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ ငါ့အတွက်တော့ မှားသောစကား လုံးတစ်ခုပဲ...

သပြေမြရိပ်ရယ်... မင်းကြောင့် ဆရာရင်တွေသိပ်ပူ နေရပြီကွာ... မင်း... ဘာဖြစ်လို့များ ငါ့ဆီမှာတပည့်လာဖြစ် နေရတာလဲကွာ... မင်းဟာ ငါ့တပည့်ဖြစ်နေလို့ ချစ်စကား ထွက်မယ့် ငါ့နှုတ်ကိုဆွဲအစေ့တယ်ဆိုတာ မင်းမသိလေရော သလား သပြေရယ်... စာသင်ပြီးလို့ လာစကားပြောတဲ့မင်း မျက်နှာကိုတောင် ဆရာကြည့်ရမှာမဝံ့ရဲတော့ဘူး သပြေ ရယ်...

ဟန်ဆောင်ပြီးစကားပြန်ပြောခဲ့ရတဲ့ ဆရာအဖြစ်ကို ရော မင်းသိမှာတဲ့လား... ဖူးစာရေးနတ်က မင်းနဲ့မှငါ့အချစ်

“ငါလား... ငါဘာမှမတွေးပါဘူး”

ဇွတ်ညာမိသည်။

ညာနေကျမဟုတ်တာမို့ မျက်နှာပြင်မှာ ဖုံးကွယ်၍ မရ။

သင်းဇံတို့က သူ့မျက်နှာကိုအတင်းလိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံး

စေ့စေ့လုပ်နေတာမို့ ဇမ္ဗူထွန်းအနေပိုခက်ရသည်။

“ဇမ္ဗူ... ဇမ္ဗူ... လိမ်တတ်မှလိမ်... ညာတတ်မှညာ
စမ်းပါ... မလုံတလုံလုပ်မနေစမ်းပါနဲ့... မင်းဘာဖြစ်နေလဲ
ပြောပြပါဦးကွာ”

သင်းဇံစကားကို သူခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း - ငါတကယ်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ပြောပြရင်ရော သူတို့ကဘာများလုပ်ပေးနိုင်မှာမို့လဲ။

ကိုယ့်အကြောင်းကြား၍ သူတို့စိတ်ညစ်သွားမှာစိုးရိမ်

မိသည်။ ကိုယ့်စိတ်ညစ်မှုကို တခြားသူအားမကူးစက်စေချင်။

“ဆရာလေးတစ်ခုခုဖြစ်နေပါတယ်ဗျာ”

အေးကိုစကားသံကို ကြားရပြန်သည်။

သူ့အား သပြေမြရိပ်ဖုန်းနံပါတ်ရှာခိုင်းမိသည်မို့ သူစိတ်
ညစ်ခြင်းသည် သပြေမြရိပ်နှင့် တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း
ပတ်သက်မှန်းတော့ အေးကိုသိပေလိမ့်မည်။

သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကို လေးတွဲစွာချပြီး တိုင်ကပ်
နာရီကိုငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဇမ္ဗူ - မင်းတစ်ခုခုဖြစ်နေပါတယ်ကွာ... ငါတို့က
မင်းရဲ့အနီးဆုံးလူတွေလေကွာ... ငါတို့ကိုပြောပြဖို့ မင်းဘာလို့

ဝန်လေးနေရတာလဲကွာ... မင်းစိတ်ထဲ ဘာဖြေရှင်းမရဖြစ်
နေလဲ... ဘာစိတ်ညစ်နေလဲ ငါတို့ကိုပြောပြ... မင်းပြောမှ
ငါတို့သိမှာ... ငါတို့သိမှ မင်းကိုအကူအညီပေးနိုင်မှာမဟုတ်
လား”

တေးဦးဝေကလည်း ပြောခိုင်းနေပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာလေးရဲ့... တစ်ယောက်တည်း
ကြိတ်မခံစားပါနဲ့... တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို ရင်ဖွင့်
လိုက်မှ နေသာထိုင်သာရှိတာမဟုတ်လား ဆရာလေးရဲ့...
ဆရာလေးကို ကျွန်တော်အကဲခတ်ကြည့်နေတာကြာပြီ...
ကျွန်တော့်ကိုဖုန်းနံပါတ်ရှာခိုင်းပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ဆရာ

သူခေါင်းလေးကားတာပဲ”

“မင်းကောင်မလေးမဟုတ်ပေမယ့် ကာဖုန်းနံပါတ်
ကို မင်းစိတ်ဝင်စားနေတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း - ဒါတော့အမှန်ပဲ”

“နေစမ်းပါဦး... အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ မင်းဘယ်လို
ရှာတာလား... ပြောစမ်းပါဦး”

“သူနာမည်က သပြေမြရိပ်... သူက ငါ့တပည့်”

တို့ အံ့ဩနေကြစဉ် အစချီပြီး စတွေ့ပုံ၊ Restaurant သွားပုံ၊ ကောင်မ
လိုက်ကြပြီး ဇမ္ဗူလဲ၊ ကောင်မလေးဖုန်းနံပါတ်ကို အေးကိုအား
ဇမ္ဗူထွန်းက သူ့ဆီသို့ဖုန်းပြန်ခေါ်ပုံမှစပြီး သူတွေ့ဖြစ်
ခပ်မှိုင်မှိုင်အမှုအရာကြောင်းပါမကျန် ပြောပြလိုက်
“ဇမ္ဗူ”

မိုင်နေရင်း 'ဘာလဲ'ဆိုသည့်သဘောဖြင့် ခေါင်းဆတ် ပြသည်။

“မင်း - မင်းကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဖုန်းနံပါတ် ကို တောင်းဖို့စိတ်ကူးရှိခဲ့တယ်... တောင်းခဲ့တယ်ဆိုတာ တကယ်”

မယုံတယုံမေးနေသောစောဦးဝေကို ဇမ္ဗူထွန်းခေါင်း ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“တကယ်လား”

သင်းဝဲကလည်း ထပ်မေးနေပြန်သည်။

“တကယ်ပေါ့ကွာ”

“ဘုရားရေ - လော့ကူကြီးရှားလုပ်ပေးနိုင်မှာမို့လဲ။

ဇမ္ဗူအကြောင်းကြား၍ သူတို့စိတ်ညစ်သွားမှာစိုးရိမ် စားညှိ ကိုယ့်စိတ်ညစ်မှုကို တခြားသူအားမကူးစက်စေချင်။

“ဆရာလေးတစ်ခုခုဖြစ်နေပါတယ်ဗျာ”

အေးကိုစကားသံကို ကြားရပြန်သည်။

သူ့အား သပြေမြရိပ်ဖုန်းနံပါတ်ရှာခိုင်းမိသည်မို့ သည် ညစ်ခြင်းသည် သပြေမြရိပ်နှင့် တစ်နည်းမဟုတ်ဘဲ သည် ပတ်သက်မှန်းတော့ အေးကိုသိပေလိမ့်မည်။

သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကို လေးတဲ့ နတ်”

နာရီကိုငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဇမ္ဗူ - မင်းတစ်ခုခုဖြစ်မှ တအံ့တဩလုပ်လာသည် မင်းရဲ့အနီးဆုံးလူတွေလေကတော့မူပိုရသည်။

“ဟာ - တကယ်ပါလို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ... အဲဒီ ညမှာပဲ သပြေမြရိပ်ဆီဖုန်းဆက်ပြီးပြီ”

“ဟယ်”

“ဟာ”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောပစ်လိုက်သည်။ သူ့စကား ကြောင့် စောဦးဝေတို့ 'ဟာ'ခနဲ၊ 'ဟယ်'ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ထင်ပြီးသားပဲ”

အေးကိုဝင်ပြောသည်။

“ပြောစမ်းပါဦးကွာ... မင်းကောင်မလေးအကြောင်း”

“ငါ့ကောင်မလေးမဟုတ်ပါဘူးကွာ”

သူ့ခေါင်းယမ်းရင်းပြောသည်။

“မင်းကောင်မလေးမဟုတ်ပေမယ့် အဲဒီကောင်မလေး ကို မင်းစိတ်ဝင်စားနေတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း - ဒါတော့အမှန်ပဲ”

“နေစမ်းပါဦး... အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ မင်းဘယ်လို တွေ့လာတာလဲ... ပြောစမ်းပါဦး”

“သူ့နာမည်က သပြေမြရိပ်... သူက ငါ့တပည့်”

ဟုအစချီပြီး စတွေ့ပုံ၊ Restaurant သွားပုံ၊ ကောင်မ လေး ဖုန်းဆက်ပုံ၊ ကောင်မလေးဖုန်းနံပါတ်ကို အေးကိုအား ရှာခိုင်းပြီး ကောင်မလေးဆီသူ့ဖုန်းပြန်ခေါ်ပုံမှစပြီး သူ့တွေးဖြစ် သော ဆရာတပည့်အတွေးအကြောင်းပါမကျန် ပြောပြလိုက် သည်။

သူ့စကားအဆုံးတွင် အားလုံးတစ်ခဏကြာမျှ ငြိမ်နေကြသည်။ အတန်ကြာတော့ စောဦးဝေထံမှ စကားသံစတင်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အဲဒီတော့ မင်းကကောင်မလေးကို ချစ်လျက်နဲ့ခွာတော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ့လေးတွဲစွာခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“မင်းအတွေးမင်းစိတ်ကူးနဲ့ကတော့ မှန်သလိုထင်ရပေမယ့် ငါ့အနေနဲ့တော့ သဘာဝမကျဘူးလို့ထင်တယ်”

“သဘာဝမကျဘူး”

သူ့ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ကြည့်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်... သဘာဝမကျဘူးလို့ထင်တယ်... လူတွေမှာ လွတ်လပ်စွာခံစားနိုင်ခွင့်ရှိတယ်... လွတ်လပ်စွာချစ်ပိုင်ခွင့်လည်းရှိတယ်...”

အဲ - လူပျို၊ လူလွတ်၊ အပျိုတွေအတွက် ပိုတောင်မှန်ဦးမယ်... အချစ်ဆိုတာ လုပ်ယူရရှိဖို့ခဲယဉ်းတယ်... သူ့ဘာသာ ဖြစ်ပေါ်ပေါက်ဖွားလာတာသာ များတာမဟုတ်လား”

စောဦးဝေစကားအား ထောက်ခံသည့် အလားတူခေါင်းညိတ်မိသည်။

“သူ့ဘာသာ သန့်စင်စွာပေါက်ဖွားလာတဲ့အချစ်တစ်ခုကို ကိုယ်ကဖိနှိပ်မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အပြင် ဘယ်သူမှခံစားရမှာမဟုတ်ဘူး... အဲဒါကိုရော မင်းတွေးမိရဲ့လား ဇမ္ဗူ”

အမေးကို သက်ပြင်းတစ်ချက်ဖြင့် အရင်သိစေပြီး

“ဟင်း - ငါတွေးပြီးသားပါ”
“လူပျိုကြီးတစ်ယောက်ရဲ့အတွေးထဲမှာ ဒါတွေကိုလည်း ထည့်တွေးတတ်ပြီနော်”

သင်းဇံက တအံ့တဩလေသံဖြင့်ဝင်ပြောသည်။
အေးကိုကတော့ ဘာမှမပြောသေးဘဲ သူတို့ကိုသာ ကြည့်နေသည်။

“သပြေမြရိပ်နော်”

သင်းဇံမေးသည်။

“ဟုတ်တယ်... သနားမည် သပြေမြရိပ်... ငါ့အခေါ်သပြေ”

“သပြေမြရိပ်ပဲထားပါ... သပြေမြရိပ်အပေါ် မင်းသဘောထားက လေးနက်လား”

ဇမ္ဗူထွန်းမျက်နှာကိုတည့်မတ်စွာစိုက်ကြည့်ရင်း သင်းဇံမေးလာသည်။

“မင်းမို့လို့မေးတတ်တယ်... ဒီလိုသဘောထား ငါ့ဆီမှာဘယ်နှကြိမ်များပေါ်ခဲ့ဖူးသေးလို့လဲ... ငါ... ငါ...”

“မင်း သူ့ကိုတကယ်ချစ်နေပြီပေါ့”

“ချစ်တယ်... သိပ်ချစ်တယ်... သပြေမြရိပ်ကို ငါသိပ်ချစ်တယ်”

သူ့လှိုက်လှဲစွာပြောမိသည်။

“မင်း သူ့ကိုသိပ်ချစ်နေပြီပဲကွာ... ပြီးတော့ သပြေမြရိပ်ဘက်ကလည်း မင်းကိုလိုလားတဲ့အရိပ်အယောင်တွေ မြ

ထားပြီးပြီပဲ... မင်းက မဟုတ်တာလျှောက်တွေးနေတာကိုး”

“မဟုတ်တာ... ဟုတ်လား သင်းခံ... မင်းဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ... ငါ့နှလုံးသားနဲ့ရင်းပြီးထုတ်ခဲ့တဲ့အဖြေ တစ်ခုကို မဟုတ်တာလို့ပြောချင်တာလား... သပြေ့ကိုဖြတ် မယ်ဆိုတဲ့အတွေးမျိုးတွေးမိတာနဲ့ ငါ့ရင်တွေဘယ်လောက် ပူလောင်မှုခံစားရတယ်ဆိုတာ မင်းသိမှာမဟုတ်ဘူး...”

အချစ်တစ်ခုဖြစ်ပေါ်ပြီး အဲဒီအချစ်ကိုလွတ်လပ်ခွင့် မပေးရတဲ့အဖြစ်ကို ကိုယ်တိုင်ခံစားကြည့်ဖို့မပြောနဲ့... တွေး ကြည့်ရုံနဲ့တင် ရင်တစ်ခုလုံးမွန်းကျပ်စေတယ်ကွာ”

ထိုင်းမိုင်းသောအမူအရာ၊ စိတ်ပျက်နေသောလေသံတို့ ဖြစ်ပေါ်နေသောဇမ္ဗူထွန်းကိုကြည့်ပြီး စောဦးဝေတို့အံ့ဩရ သည်။

အချစ်ကိုစိတ်မဝင်စားသောလူပျိုကြီးသည် အချစ်ကို စိတ်ဝင်စားမိသည်နှင့် အချစ်၏ပူနဖိစီးမှုကိုခံစားနေရပြန်ပြီ။

“ဇမ္ဗူ - ငါပြောတာနားထောင်ချင်စိတ်ရှိလား”

“အင်း”

“သပြေမြရိပ်ကို မင်းတကယ်ချစ်နေပြီပဲကွာ... စိုးရိမ် တဲ့စိတ်တွေဘေးဖယ်ပြီး ရင်ထဲကပေါက်ဖွားလာတဲ့အချစ်ကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပါလား”

ဇမ္ဗူထွန်းကိုစိုက်ကြည့်ပြီး သင်းခံပြောသည်။

သင်းခံစကားကို ချက်ချင်းစကားမပြန်သေးဘဲ သက် ပြင်းမောတစ်ချက်ကို အရင်ချလိုက်သည်။

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

“ဟင်း”

သင်းခံစကားသံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“တခြားကျူရှင်ဆရာတွေလည်း သူ့တပည့်မနဲ့သူပြန်ယူ နေကြတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာလေး... ဆရာသင်းခံပြောတာလည်း ဟုတ်တယ်”

အေးကိုဝင်ပြောသည်။

“မင်းတို့ပြောတာတွေ ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ကျူရှင် ဆရာနဲ့တပည့်မပြန်ယူကြတော့ အနည်းနဲ့အများဆိုသလို လူ အများရဲ့ပြစ်တင်ပြောဆိုမှုကိုခံရတာပဲကွာ”

“မင်းက ဒါတွေကိုဂရုစိုက်နေတာကိုး”

“ငါဂရုစိုက်တယ်ဟုတ်လား စောဦးဝေ... ငါဂရုစိုက် တာ ငါ့ကိုယ်ငါလည်းပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ငါ့တစ်ယောက်တည်း အတွက်ပဲ ဂရုစိုက်တာမဟုတ်ဘူး... သပြေ့အတွက် အဓိကပါ တယ်”

“သပြေမြရိပ်အတွက် ဂရုစိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်... မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ... ကျူရှင် ဆရာနဲ့သူ့တပည့်မနဲ့လက်ထပ်ကြပြီဆိုရင် ဩော် - သူတို့ တကယ်ချစ်လို့လက်ထပ်လိုက်ကြတာပဲလို့ တွေးပေးတဲ့လူ နည်း တယ်... တကယ်ချစ်လို့ယူလိုက်ကြတဲ့ ဆရာနဲ့တပည့်ကိုပဲ အပြစ်မြစ်ကြတယ်...”

ဟွန် - ဆရာက စာသာသင်တာ... မျက်စိတ

တပည့်မတွေ့ဆုံပဲရောက်နေပြီး သူနဲ့သင့်တော်မယ့်မိန်းမ ရှာနေ တာပဲဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ဆရာ့ကိုအပြစ်တင်မယ်... တပည့်မကို ကျတော့ တပည့်မကလည်း စာလိုချင်လို့ကျူရှင်တက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ... လူပျိုဆရာမို့လို့ တမင်သွားတက်ပြီး အပိုင်ကပ် လိုက်တာနေမှာပေါ့ဆိုပြီး အပြစ်ဆိုကြတယ်... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

စကားကိုရပ်ပြီး သင်းခံတို့ကိုကြည့်လိုက်သည်။

“အဟင်း - ဟုတ်ပါတယ်... တပည့်မနဲ့ဆရာလက် ထပ်ပြီဆိုတာနဲ့ သိပ်ပြီးအမြင်မကြည်ချင်ကြဘူး... တပည့်မ ဘက်က ဆင်းရဲလို့ကတော့ ပိုပြောပြီသာမှတ်ပေတော့... ကောင်မလေးက သူ့ဆရာပိုက်ဆံရမှန်းသိလို့ အပိုင်ကပ်တာ ... ဘာညာနဲ့ပြောနေကြတာပဲ”

သင်းခံစကားကြောင့် သူ့ခေါင်းညိတ်သည်။

“အဲဒီလိုပြောတာတွေကမှ တော်ဦးမယ်... ဒါပေမဲ့ တချို့ကျူရှင်ဆရာတွေနဲ့ အနည်းငယ်ပွေလိမ်ရှုပ်မှုတွေကြောင့် တို့ကျူရှင်ဆရာတွေ ပိုနာမည်ပျက်ကြရတယ်...”

ကျူရှင်ဆရာဆိုကတည်းက သိပ်မလေးစားချင်ကြဘူး ... ဆရာလိုတောင် သိပ်မသတ်မှတ်ချင်ဘူး... ပိုက်ဆံနဲ့ ပညာလဲလှယ်တယ်လို့ပဲသဘောထားချင်ကြတယ်... ကျူရှင် ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ဆရာစိတ်ဓာတ်ကိုနားလည်တဲ့လူ နည်း တယ်”

မေးပေါ်လက်ထောက်ပြီး တရစပ်ပြောနေသော ဇမ္ဗူ

ထွန်းစကားကို အေးကို၊ စောဦးဝေ၊ သင်းခံတို့ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြသည်။ အနည်းငယ်ခြောက်သွေ့သွားသော နှုတ်ခမ်းသားများအား လျှာဖြင့်တစ်ချက်သပ်လိုက်ပြီး ပြော လက်စစကားကို ဇမ္ဗူထွန်းဆက်ပြန်သည်။

“ဆရာလုပ်ပြီဆိုကတည်းက ဆရာစိတ်ပါလို့လုပ်ကြ တာများပါတယ်... လူတစ်ယောက်ကိုစာပြန်သင်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး... ဆရာစိတ်မရှိတဲ့လူတွေအတွက် စာ ပြန်သင်ပေးဖို့က လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး... ဆရာလုပ်ဖို့ဆိုတာ က တစ်-စာတွေပြန်လေ့လာရတယ်... နှစ်-ကိုယ်သင်မယ့်စာ တွေကို တပည့်တွေနားလည်ဖို့ကြိုးစားအားထုတ်ရမယ်... သုံး-သင်မယ့်စာတွေကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွမ်းကျင်နေ ရမယ်... လေး-စိတ်ရှည်ရမယ်... ဒီလိုအချက်တွေကို ကျူရှင် ဆရာတွေပဲလိုက်လုပ်နိုင်ကြတယ်...”

ပိုက်ဆံရတာက ရတာတခြားပါ... တချို့လူတွေက ကျူရှင်ဆရာပိုက်ဆံရတာပဲမြင်တယ်... ကျူရှင်ဆရာရဲ့ရင်ထဲ က ဆရာစိတ်ဓာတ်ကိုတွေ့မိတဲ့သူနည်းကြပါတယ်...

ဒီမှာငါပြောတာမင်းတို့စဉ်းစားကြည့်... ကျူရှင်ဆရာ တွေ ပိုက်ဆံရတယ်... ဘာဖြစ်လို့ရတာလဲ... စာသင်လို့ ရတာ... စာသင်တိုင်းရတာမဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ့်ဆီကျောင်းသားအလာများမှ ပိုက်ဆံအရများ တာပါ ဆရာလေး”

ဇမ္ဗူထွန်းစကားကို အေးကိုထောက်ပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... အေးကိုပြောသလိုပဲ... ကျောင်းသား အလာများမှ ပိုက်ဆံအရများတာ... ကျောင်းသားအလာများ ဖို့ဆိုတာ ကျူရှင်ဆရာစာသင်ကောင်းမှပဲ ကျောင်းသားတွေလာ ကြတာ... စာသင်ကောင်းအောင် ကျူရှင်ဆရာဘက်က လှေ့လာရတာတွေ၊ ကြိုးစားရတာတွေက မနည်းဘူး...”

ခုခေတ်ကျောင်းသားတွေကလည်း ဘယ်ဆရာစာသင် တာကောင်းတယ်၊ မကောင်းဘူးဆိုတာ ခွဲခြားတတ်နေပါပြီ ... စာသင်တကယ်ကောင်းတဲ့ကျူရှင်ဆရာတွေဆီပဲ လာကြ တာပဲ... ကြော်ငြာကောင်းကောင်းနဲ့ လိမ်လို့မရတော့ဘူး... ကြော်ငြာကောင်းလို့စိတ်ဝင်စားပြီးလာတက်ရင်တောင်မှ သူတို့ မကြိုက်ဘူးဆိုတာနဲ့ ချက်ချင်းထွက်ပြီး နောက်ကျူရှင်ပြောင်းဖို့ ဝန်လေးကြတာမဟုတ်ဘူး... သူတို့ကလည်း သိကြပါတယ် ... ဒီဆရာက ပိုက်ဆံအဓိကထားတဲ့ဆရာလား၊ စေတနာပါ တဲ့ဆရာလားဆိုတာ သိကြတယ်...

စာသင်တာကျတော့ မကောင်းဘဲ ပိုက်ဆံအဓိကသွား ထားလို့ကတော့ သူတို့က ဆောရိပဲ”

စကားခဏရပ်ပြီး အေးကိုကမ်းပေးသောရေနွေးခွက် လေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ရေနွေးတစ်ခွက်သောက်လိုက်ပြီး ခွက်လေးကို အေးကိုထံပြန်ပေးပြီးစကားဆက်သည်။

“ကျူရှင်လောကမှာ ကျူရှင်ဆရာတွေအများကြီးရှိ ကြတာပဲ... ရေတွက်လို့တောင်မကုန်ဘူး... ကျူရှင်ဆရာ တွေကလည်း သူတို့ခံယူချက်နဲ့သူတို့အတွေးနဲ့ လှုပ်ရှားနေကြ

အလွမ်းလွင့်ရေစီး တာပဲ...

ဒါပေမဲ့ သူတို့ရင်ထဲမှာ ဆရာစိတ်ကတော့ အနည်း အများဆိုသလိုရှိကြတာပဲ... ငွေမက်တဲ့ကျူရှင်ဆရာတောင်မှ တပည့်တွေအပေါ်စေတနာထားကြသေးတာပဲ”

သပြေမြရိပ်အကြောင်းပြောနေရာမှ ကျူရှင်ဆရာတွေ အကြောင်းပြောနေသော ဇမ္ဗူထွန်းကို စောဦးဝေတို့နားမလည် သလိုကြည့်မိကြသည်။ သို့သော်လည်း ဇမ္ဗူထွန်းပြောသော စကားများမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းတာမို့ ဆိတ်ငြိမ်စွာနား ထောင်နေကြသည်။

“အဲ - ကျူရှင်ဆရာတွေနာမည်ပျက်တယ်ဆိုတာ ကျူရှင်ဆရာအများစုမကောင်းလို့မဟုတ်ဘူး... စုန်းဖြူတစ်ခု တလေကြောင့်၊ ငါးခွန်းမတစ်ကောင်ကြောင့် အပြောခံရတာ ... အရေးကြီးမေးခွန်းပေးမယ်... ဒါပဲသင်မယ်ဆိုပြီး တပည့် တွေဆီက ပိုက်ဆံနင်းကန်တောင်း... ကျောင်းသားတွေက လည်း သက်သာတာဆိုသိပ်ကြိုက်... စာနည်းနည်းပဲသင်ရင် သိပ်ကြိုက်တာမို့လား... ဆရာပြောတဲ့မေးခွန်းနှစ်စုံစာကိုပဲ တော်ရုံကြည့်သွား... အဲ - စာမေးပွဲလည်းဖြေရော ဆရာသင် လိုက်တာ ဘာမှပါမလာ... ကွဲကြ၊ ပြုကြ... ဒါနဲ့ ဆရာဆီပြေး လာ... ဆရာက ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး ပြေးပြီ... ဒီလိုနည်းနဲ့လည်း ကျူရှင်ဆရာတွေသိက္ခာကျရတယ်... နောက်တစ်ခုက...”

စကားရပ်လိုက်သည့်အတွက် သင်းခံက ဆက်ပြောလေ ဟုဆိုသည်။

“တပည့်မတွေပေါ့ကွာ... လူပျိုဆရာတွေဆို သိပ်ကပ်ကြတယ်... အဲဒါကိုအခွင့်ကောင်းယူပြီး ဆရာစိတ်ပျောက်သွားတဲ့ကျူရှင်ဆရာတချို့ကြောင့် တို့ကျူရှင်ဆရာတွေ သိက္ခာကျရပြန်ရော...”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ တပည့်ကိုတပည့်လိုပဲ သတ်မှတ်တယ်... တပည့်စိတ်၊ ဆရာစိတ်ပဲထားမယ်”

“ဟာကွာ - ဇမ္ဗူကလဲ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဒုက္ခမရှာစမ်းပါနဲ့... မင်းက မင်းတပည့်ကို အတည်ယူမှာပဲဟာ... ဘာအပြောကိုကြောက်နေရတာလဲ”

စောဦးဝေက မချင့်မရဲဝင်ပြောသည်။

“ဆရာတပည့်ဖြစ်နေတာကိုပဲ ကြောက်နေတာဟေ့... အတတ်လည်းသင်၊ ပဲ့ပြင်ဆုံးမ၊ သိပ္ပံမကျန်၊ ဘေးရန်ဆီးကာ၊ သင့်ရာအပ်ဖို့၊ ဆရာတို့၊ ကျင့်ဖို့ဝတ်ငါးဖြာဆိုတဲ့ ကဏ္ဍာလေးက ငါ့စိတ်ကိုပြောင်းလဲခြင်းမရှိအောင် ပဲ့ကိုင်ပေးနေတယ်လေ...”

သူ့ပဲ့ကိုင်ခြင်းအောက်မှာ ငါ့ရင်ထဲကအချစ်စိတ်ကို ရေစုန်မော့စေပြီး တပည့်ကိုချစ်တဲ့ ဆရာစိတ်ကိုပဲမွေးယူတော့မယ်... ကဲ - ငါအတန်းရှိသေးတယ်... သွားပြီနော်”

ပြောပြောဆိုဆို ထထွက်သွားသောဇမ္ဗူထွန်းကိုကြည့်ပြီး စောဦးဝေတို့ သံပြိုင်သက်ပြင်းချလိုက်မိကြတော့သည်။

တစ်ယောက်သောသူ့ရဲ့စိမ်းကားမှုကြောင့် သားချင်းတစ်ယောက်လွင့်ပါးခဲ့ရတာကို မခံမရပ်ဖြစ်မိပြီး ထိုသားချင်းအတွက် ကလဲ့စားချေပေးတာဟာ အမှားတစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး။

သပြေမြရိပ်

အခန်း - ၁၄-

“သပြေ - ညီမလေး”

“ရှင် မမ”

“ညီမလေးကို မမသိပ်ချစ်တယ်”

“ဟာ - မမရယ်... ညီမလေးကလည်း မမကိုသိပ်ချစ်မိတယ်ရှင်... သပြေမှာက ဒီပါပြုရိပ်ဆိုတဲ့ အစ်မတစ်ယောက်ပဲရှိတာ... သပြေဘဝထဲမှာ ဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ်၊ မမရယ်ပဲရှိတာ”

“အံမယ် - ချစ်သူမရှိခင်တုန်းတော့ ဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ်၊ မမရယ်ပဲပေါ့... ဟွန်း - နောက်ချစ်သူရှိလာမှ ဖေဖေ၊ မေမေ၊ မမတွေကိုသတိမရဘဲဖြစ်နေဦးမယ်နော်... မမဆိုရင် အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟမ် - ဒါဆို မမမှာချစ်သူရှိနေပြီပေါ့... ဟုတ်လားမမ... သပြေကိုမှန်မှန်ပြောနော်... မမနော်”

“အဟင်း ဟင်း”

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

“အံမယ် - ရှက်ရယ်ရယ်တယ်ပေါ့... ဟုတ်နေပါပြီ... ဟုတ်ရင်ဟုတ်တယ်ပြောလေ မမရဲ့”

“အဟင်း”

“မပြောဘူးလား... မပြောရင် ဖေဖေ၊ မေမေတို့နဲ့ သွားတိုင်လိုက်မယ်... ဖေဖေနဲ့မေမေရေ... ဟောဒီမှာ မမဒီပါ ချစ်သူရ... ”

“ဟာ - ဒီကောင်မလေး... အသံပြုကြီးနဲ့... ဟေ့ - မအော်နဲ့တော့... မမပြောပြမယ်”

“အင်းပါ - မအော်တော့ပါဘူး... ဟွန်း - သူများပါးစပ်ကိုအတင်းပိတ်တယ်”

“အဟင်း - ညီမလေးက အတင်းအော်တာကိုး”

“ကဲပါ... ပြောစရာရှိတာပြော”

“မမမှာ တရားဝင်ချစ်သူတော့မရှိပါဘူး... ဒါပေမဲ့... ”

“အဲ - ဒါဆို မမဘက်ကပဲ... ”

“ဟုတ်တယ်... မမဘက်ကပဲ တိတ်တိတ်ကလေးချစ်နေရတဲ့သူရှိနေပြီ”

“ဟာ - မမဟာကလဲ... မဟုတ်သေးပါဘူး... မမက ဒီလောက်ချောတာ... မမကြိုက်ချစ်တဲ့သူက မမကိုပြန်မကြိုက်တာတော့မဟုတ်သေးပါဘူး”

“သူက မမကိုသိမှမသိဘဲ”

“ဩ - ဒါကြောင့်ကိုး... ဒါနဲ့ မမရင်ထဲထိတောင်

စိုးမိုးနိုင်တဲ့သူက သိပ်ချောနေလို့လား”

“အရမ်းအချောကြီးမဟုတ်ပါဘူး... ဒါပေမဲ့ မမ
မျက်စိထဲမှာတော့ သူဟာရွှေမင်းသားလေးပဲ”

“နာမည်ကရော”

“မမကတော့ သူ့ကိုထွန်းလို့ပဲ ရင်ထဲကခေါ်တယ်”

အတိတ်မှပုံရိပ်နှင့်စကားသံတို့သည် သပြေမြရိပ်ဝန်း
ကျင်တွင် ရစ်သိုင်းလွမ်းခြုံနေသည်။

အပြုံးမြမြဆောင်ထားတတ်သော အစ်မဖြစ်သူ ဒီပါ
မြရိပ်ဓာတ်ပုံလေးကိုစိုက်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်ကြည်တို့စို့တက်
လာရသည်။

“မမရယ်... မမသာရှိရင် ညီမလေးတို့ညီအစ်မ
နှစ်ယောက်ဘဝဟာ သိပ်ပြီးပျော်စရာကောင်းနေမှာပဲနော်...
ခုတော့”

ရစ်သီနေသောမျက်ရည်ကြည်တို့သည် မျက်ရည်ဥ
အဖြစ်ပြောင်းလဲပြီး ပန်းနုရောင်အနည်းငယ်ထနေသော သပြေ
မြရိပ်၏ပါးပြင်ထက်ဆီသို့ ဖြတ်ပြေးစီးဆင်းသွားသည်။

“ညီမလေး သပြေ”

ချစ်ရည်ပြည့်ဝလွန်းသောခေါ်သံလေးကို ပဲ့တင်ထပ်သံ
လို ပြန်လည်ကြားယောင်မိတော့ အစ်မဖြစ်သူကိုသတိရစိတ်
ပိုရသည်။

“မမရယ်”

ပြုံးရွှင်နေသောမမ၏ဓာတ်ပုံသည် သပြေမြရိပ်အား

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

ပြုံးရွှင်မှုမပေးနိုင်ပါ။ မမကို ပြန်လည်ပြုံးပြနိုင်သည့်အင်အား
မရှိပါ။

ဓာတ်ပုံထဲကမမဒီပါမြရိပ်သည် ညီမဖြစ်သူသပြေမြရိပ်
အား ပြုံးလဲ့လဲ့ဖြင့်စိုက်ကြည့်နေသည်။

အပြစ်ကင်းစင်သောအပြုံး၊ လှပသေသပ်သောနှုတ်ခမ်း
များကြားတွင် ညီညာလှပသောပုလဲတန်းသွားဖြူလေးများ။

ကြည်နူးစွာပြုံးရယ်နေတာမို့ မျက်ဝန်းလေးများပင်
မပွင့်တပွင့်။

“မမဒီပါရယ်... လှပနုပျိုလတ်ဆတ်နေရမယ့်အချိန်
မှာမှ...”

ပါးပြင်ထက်စီးကျနေသော မျက်ရည်စက်ကြီးများသည်
ဓာတ်ပုံမှန်ပေါ်သို့ အတားဆီးမဲ့စွာတပေါက်ပေါက်ကျရောက်
နေသည်။

မှန်ပေါ်တင်ကျန်စွတ်စိုနေသော မျက်ရည်စက်များကို
လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့်သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ရင်ခွင်မှာအပ်ထားမိသည်။

အခန်းတံခါးဝတွင်တပ်ထားသော ဇာခန်းဆီးအပြာနု
ရောင်လေးကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း အတိတ်မှပုံရိပ်တချို့ကို ပြန်
လည်မြင်ယောင်လာမိသည်။

မမဒီပါ၏ပြုံးရွှင်နေသောအပြုံး၊ တက်ကြွလန်းဆန်း
သောအမူအရာများက ဇာခန်းဆီးပေါ်တွင် တရိပ်ရိပ်ပြေးနေ
သလို။ ခေါင်းကိုဘယ်ညာခါယမ်းလိုက်မိသည်နှင့် တစ်ယောက်
သောသူ၏ပုံရိပ်က အာရုံထဲပေါ်လာသည်။

“ဆရာ”

နှုတ်မှ အသံခပ်တိုးတိုးထွက်သွားမိတာမို့ ရင်သည်လည်း ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

အကြည့်က မမဒီပါမြရိပ်ဓာတ်ပုံဆီအရောက်တွင် တော့ တစ်ယောက်သောသူအတွက်တုန်လှုပ်ခဲ့သောရင်ခုန်သံသည် ချက်ချင်းရပ်တန့်သွားရသည်။

အောက်နှုတ်ခမ်းကို အပေါ်သွားဖြင့်ဖိချလိုက်ပြီး ခေါင်းကိုဘယ်ညာခါယမ်းနေမိတော့သည်။

အခန်း - ၁၅ -

“သားဇမ္ဗူ”

အိပ်မည်ကြံကာရှိသေး။ အခန်းဝတွင်ပေါ်လာသော ဖခင်ဦးမင်းထွန်းအသံကြောင့် ဇမ္ဗူထွန်းခေါင်းထောင်ကြည့်မိသည်။

“သားအတွက် ဖုန်းလာနေတယ်”

“ဖုန်း.. ဟုတ်လား.. သားအိပ်ပြီလို့ပြောလိုက်ပါ ဖေဖေ”

ညကြီးသန်းခေါင်ဖုန်းဆိုပါက သပြေထံကဖုန်းသာဖြစ်နိုင်မည်။ သပြေနှင့်စကားပြောချင်သော်လည်း ပိုင်းဖြတ်ထားသောစိတ်ကြောင့် တင်းခံမိသည်။

ဦးမင်းထွန်းမှာလှည့်ထွက်မသွားသေး။

“ဖေဖေ - သားအိပ်ပြီလို့ပြောပေးပါနော်”

သူထပ်ပြောမိသည်။

“အေး အေး.. ဒါဆိုလည်း ဖေဖေပြောလိုက်ပါမယ်”

... ဪ - ဖုန်းဆက်သူက အေးကိုဆိုလားပဲ”
 ပြောပြီး ဖေဖေလှည့်အထွက်၊ သူသည်လည်း ခုတင်
 ပေါ်မှခုန်ထလိုက်သည်။
 “ဖေဖေ - သားသွားကိုင်မယ်”
 “ဟာ - အမျိုးမျိုးပါလား... ခုပဲအိပ်ပြီလို့ပြောပေး
 ... ခုပဲသွားကိုင်မယ်နဲ့... သားဘာဖြစ်နေတာလဲ”
 “ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဖေဖေ”
 ဦးမင်းထွန်းကိုတစ်ချက်ပြုံးပြပြီး ဖုန်းရှိရာသို့လျှောက်
 ခဲ့သည်။
 “ဟဲလို... ဇမ္ဗူထွန်းပါ”
 တစ်ဖက်မှအသံတိတ်နေသည်။
 “အေးကို... ငါစကားပြောနေတယ်လေ... ဘာဖြစ်
 လို့ အသံတိတ်နေတာလဲ”
 အသံတိတ်နေပြန်သည်။
 သူစိတ်မရှည်ချင်တော့။
 “ဟေ့ကောင်... ဘာပြောစရာရှိလို့ဖုန်းဆက်တာလဲ
 ... ဟဲလို... ဟဲလို”
 “ဆရာ”
 တစ်ဖက်မှထွက်ပေါ်လာသောအသံလေးက သူ့သွေး
 များကို အေးခဲစေမတတ်။
 “သပြေပါ ဆရာ... ဖုန်းမချလိုက်ပါနဲ့ ဆရာ”
 သည်တစ်ခါအသံတိတ်သည့်သူက ဇမ္ဗူထွန်း။

“ကျူရှင်မှာ သပြေကို ဆရာသိပ်မခေါ်ချင်နေမှန်း
 သပြေသိနေတယ် ဆရာ”
 “သပြေရယ် - မင်းကိုဆရာသိပ်ခေါ်ချင်ပါတယ်ကွာ”
 ဆိုသည့်စကားကို ရင်ထဲမှာပင်ပြောဖြစ်သည်။
 “သပြေဖုန်းဆက်ရင်လည်း ဆရာလာစကားပြောမှာ
 မဟုတ်ဘူးလို့သိနေတယ်... ဒါကြောင့် ဆရာဖေဖေကို အေးကို
 ဆက်တာလို့ပြောပေးပါဆိုပြီး...”
 “လိမ်ခေါ်လိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား”
 သူပြောမိသည်။
 “သပြေကိုစိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဆရာရယ်... သပြေလေ
 ဆရာနဲ့တွေ့လည်းတွေ့ချင်တယ်... စကားတွေလည်း ပြော
 ချင်တယ် ဆရာ”
 ဆရာလည်း သပြေလိုပါပဲကွာဟု တိုးတိတ်စွာပြောမိ
 ပြန်သည်။ သပြေမြရိပ်ကတော့ ကြားနိုင်မည်မထင်။
 “ဆရာ - ဆရာဘာဖြစ်နေတာလဲဟင် ဆရာ”
 “ဘာလဲ”
 “ဟယ် - အသံကြီးကမာနေပါလား... သပြေကို
 ဆရာစကားပြောချင်စိတ်မရှိတဲ့ပုံပဲကြီး... သပြေဝမ်းနည်းလို့က
 တာ ဆရာရယ်”
 ပြောနေရင်းနှင့်ပင် အသံလေးတိုးတိမ်သွားတာကြားရ
 တော့ ဇမ္ဗူထွန်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။
 အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းလေးကြောင့် ဝမ်းနည်းနေမှန်း

သိသာနေသည်။

“ဆရာစကားမပြောချင်ရင်တော့လည်း ဆရာကို သပြေအနှောင့်အယှက်မပေးတော့ပါဘူး ဆရာရယ်”

ဝမ်းနည်းမှုကြောင့် အသံတို့ကတုန်ခါနေသည်။

အသံတုန်တုန်လေးက သူ့နှလုံးဆိုင်ကိုလာရောက်ဖျစ် ညှစ်နေသလို။

“သပြေဖုန်းချလိုက်ပါတော့မယ် ဆရာ”

လှိုက်ခါနေသောအသံလှိုင်းများက တင်းခဲနေသော သူ့ စိတ်ကိုအရည်ပျော်စေသည်။

“သပြေ - ဖုန်းမချလိုက်နဲ့နော်... သပြေနဲ့ ဆရာ

စကားပြောမယ်”

သူ့နှုတ်မှ လွတ်ခနဲထွက်သွားသည်။

“အို - ဆရာ... ဆရာရယ်... ဟင့် ဟင့်”

ဝမ်းသာသံနောက်မှ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် စိုးရိမ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်ရသည်။

“သပြေ - ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်... ငိုနေတာလား

သပြေရယ်”

ဖြေသံကိုမကြားရသေး။ ရှိုက်သံလေးသာ လွင့်ပုံပုံနေ သည်။

“သပြေ... သပြေ”

“သပြေဝမ်းသာလို့ပါ ဆရာရယ်... သပြေနဲ့ဆရာ စကားပြောမယ်ဆိုလို့ သပြေ... သပြေဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ”

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

လှိုက်လှဲတုန်ရီသောအသံလှိုင်းလေးက သူ့ရင်ကို နှင့် ခနဲဖြစ်စေသည်။

“ဝမ်းသာရင်လည်း မငိုနဲ့တော့လေ... ကဲ - ဆရာနဲ့ စကားပြောရအောင်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နာခံသံက ရင်ကိုကြည်နူးစေသည်။

“သပြေစာကျက်ပြီးပြီလား”

“ဆရာရဲ့စိမ်းကားတဲ့မျက်ဝန်းနဲ့ အမူအရာတွေက သပြေစာကျက်ချင်စိတ်တွေကို ချိုးဖျက်ပစ်တယ် ဆရာ”

“သပြေရယ်”

သူ့ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်မိသည်။

“သပြေ... ဆီ ဆရာဖုန်းဆက်ပြီးနောက်တစ်နေ့မှာပဲ ဆရာအမူအရာတွေပြောင်းလဲကုန်တယ်နော်... သပြေလေ သိပ်ဝမ်းနည်းတာပဲ... စာသင်ရင်လည်း သပြေကိုကြည့်တာ သာမန်လူတစ်ယောက်လိုပဲ... စာသင်ပြီးတာနဲ့ ရှာမတွေ့တော့ ဘူး... ”

သပြေမှာတော့ ဆရာပေါ်လာနိုးပေါ်လာနိုးနဲ့ စောင့် လိုက်ရတာ... ဆရာလုပ်ပုံက သပြေကိုဝမ်းနည်းမှုများစွာ ဖြစ်ပေါ်စေတယ် ဆရာ... ခုလည်း သပြေနဲ့ဖုန်းမပြောချင် သလိုပုံစံဖြစ်နေတယ်... သပြေသိပ်ဝမ်းနည်းတယ်”

“သပြေရယ် - ဆရာ နောက်မစိမ်းတော့ပါဘူးကွာ”

“တကယ်ပြောနေတာလား ဆရာ... သပြေရဲ့ ဝမ်း

သာမူရပ်ဆိုင်းသွားအောင်တော့ မလုပ်ပါဘူးနော်”
 “သပြေရယ် - ဆရာကတိပေးပါတယ်ကွာ”
 ညင်သာသောအသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ဇမ္ဗူထွန်းကတိ
 စကားဆိုမိသည်။
 “ဆရာ”
 “သပြေ”
 “သပြေကို ဆရာမစိမ်းရင် သပြေစာကြိုးစားမယ်နော်”
 “ကြိုးစားပါ တပည့်ရယ်... ကြိုးစားလိုက်စမ်းပါ”
 တပည့်တစ်ယောက်ကို အားပေးသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် အား
 ပေးမိသည်။
 “ဆရာအသံက တစ်မျိုးပဲ”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ သပြေ”
 “သပြေနဲ့မရင်းနှီးသလိုပဲ... ဟိုလေ တပည့်
 တစ်ယောက်ကိုအားပေးနေတဲ့အသံဖြစ်နေတယ် ဆရာ”
 သပြေက ဆရာတပည့်ပဲဆိုသည့်စကားကို ရင်ထဲမျိုချ
 လိုက်ရသည်။
 “ဆရာ”
 “ပြော - သပြေ”
 “မနက်ဖြန်မနက်ပိုင်း တစ်ချိန်သင်ပြီးရင် တစ်ချိန်စာ
 ဆရာအားတယ်နော်”
 “သပြေဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”
 သူတအံ့တဩမေးမိသည်။

အလွမ်းလွင့်ရေစီး
 “ဒီလိုပဲပေါ့ ဆရာရယ်... ကိုယ့်ဆရာအကြောင်း
 ကိုယ်သိချင်လို့စုံစမ်းတာ မခက်ပါဘူး... ဆရာ မနက်တစ်ချိန်
 သင်ပြီးရင် သပြေလာခေါ်မယ်... စောင့်နေနော် ဆရာ”
 “ဟို”
 ငြင်းပယ်ရန်ကြံစည်မိသည်။
 “ငြင်းဖို့မကြိုးစားနဲ့ ဆရာ... ငြင်းမယ်ဆိုရင် သပြေ
 ကိုစိမ်းကားတယ်လို့ပဲ သပြေသတ်မှတ်လိုက်မှာနော်”
 “သပြေရယ် - မင်းသဘောပဲကွာ”
 “ဒါမှ သပြေဆရာ... သပြေသိပ်ပျော်နေပြီ ဆရာ”
 “ဘာလို့”
 “မနက်ဖြန် ဆရာနဲ့တွေ့ရတော့မှာမို့လို့ပေါ့ ဆရာရဲ့
 ... က - ဆရာလည်း အိပ်ချင်နေပြီနဲ့တူတယ်... အိပ်တော့
 နော်... သပြေလည်း စာကျက်ပြီးအိပ်တော့မယ် ဆရာ...
 ဝှတ်နိုက် ဆရာ”
 တစ်ဖက်မှဖုန်းလေးချသွားသည်။
 “တပည့်ရယ်”
 ဟု တီးတိုးရေရွတ်ပြီး ဖုန်းခွက်လေးကို ဖြည်းညင်းစွာ
 ချလိုက်တော့သည်။

အခန်း - ၁၆ -

စာသင်ရင်းမှ ရင်ခုန်ခြင်းဝေဒနာကို နှစ်သက်စွာခံစားနေမိသည်။ စာသင်နေရသော်လည်း စိတ်ကတော့ သပြေမြရိပ်ထဲသာရောက်နေသည်။

စာသင်ရင်း စကားတွေမှားနေမိတာကိုပင် ချက်ချင်း သတိမထားမိ။

“ဆရာ - စာထဲမှာ ဘယ်ကသပြေတွေရောက်လာတာလဲ ဆရာ”

ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏မေးသံကြားမှ မျက်မှောက်အခြေအနေကို ပြန်လည်သတိပြုမိသည်။ ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း သပြေမြရိပ်ကို ခေတ္တမေ့ဖျောက်ပြီး စာထဲစိတ်ထည့်သင်လိုက်သည်။

မနက်ပိုင်းတစ်ချိန်ပြီးဆုံးသည်နှင့် ရင်အခုန်ပိုမြန်လာရသည်။ အေးစက်နေသောလက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်ဆုပ်နယ်ရင်း စာသင်စင်လေးပေါ်မှဆင်းလာခဲ့သည်။

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

“ဟေ့ကောင် ဇမ္ဗူ”

လောလော လောလောနှင့်ဝင်လာသည်က စောဦးဝေ။

“ဘာလဲကွာ”

“မင်းကားအားရင် ငါ့ခဏဌားကွာ... ငါ့ကား ငါ့မိန်းမယူသွားလို့ကွာ”

“ခု ဘာနဲ့လာတာလဲ”

“မိန်းမလိုက်ပို့ပေးတာလေ... ဒီပြင်ကျူရှင်ကူးရင် မင်းကားဌားသွားတဲ့”

“အမလေး... ဒီလိုကျတော့ မိန်းမစကားသိပ်နားထောင်နေပါလား”

“ဟဲ ဟဲ... မိန်းမစကားနားထောင်မှ ချမ်းသာမှာ မဟုတ်လား”

“ကောင်းကွာ... ကဲ - ငါ့ကားယူချင်ယူသွား... ရော့ - သော့”

“မင်းအခုနားတယ်မဟုတ်လား”

သူ့လက်ထဲကသော့လှမ်းယူရင်း စောဦးဝေမေးသည်။ သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ချိန်စာနားပြီးရင် ဦးခင်သာဒေးသွားရဦးမယ် မဟုတ်လား... ငါလာခေါ်ပေးမယ်နော်”

“ဟာ - ရတယ်... လာမခေါ်နဲ့တော့... မင်းလည်း ကားသုံးပြီးရင် ငါ့ကျောင်းမှာပဲလာထားလိုက်... ရတယ်... တစ်နေကုန်ယူထား”

သူ့ကို စောဦးဝေအံ့ဩသလိုကြည့်သည်။

“ငါ့ကျောင်းမှာ ညခုနစ်နာရီအချိန်မှာ မင်းနဲ့ငါ တစ်ချိန် တည်းသင်ရမှာပဲ... သင်ပြီးတာနဲ့ မင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ပြန်ပို့ ပေးမယ်... ကဲ ကဲ... သွားတော့... သွားတော့”

ပါးစပ်က စောဦးဝေနှင့်စကားပြောနေသော်လည်း ဇမ္ဗူထွန်းအကြည့်များက လမ်းပေါ်သို့သာလွင့်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် - မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အဟဲ - ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... ကဲ - သွားတော့... သွားတော့”

ဇမ္ဗူထွန်းအား ခုလိုပုံစံနှင့်မမြင်ဖူးတာမို့ စောဦးဝေ တအံ့တဩကြည့်မိသည်။ ဇမ္ဗူထွန်းက အတင်းသွားခိုင်းနေသော် လည်း သူ့ခြေလှမ်းများကမရွေ့။

“ဇမ္ဗူ - မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟာ - ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆို”

“တစ်ခုခုဖြစ်နေပါတယ်ကွာ... ငါ့ကိုပြောပြစမ်းပါ”

“ဟာ - ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆိုနေ”

“ဖြစ်ကိုဖြစ်နေတယ် ဇမ္ဗူ... မင်းပုံစံက ခါတိုင်းလို မဟုတ်ဘူး”

“ဟာ - ဒီလိုပါပဲကွာ”

“မဟုတ်ဘူး... မင်းကိုကြည့်ရတာ အရမ်းစိတ်လှုပ် ရှားနေသလိုပဲ”

“ဘုရား”

ဇမ္ဗူထွန်း ဘုရားတမိသည်။

ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှုသည် သည်လောက်ထိသိသာထင်ရှား နေရသလား။

“ငါ... ငါဘာမှမဖြစ်ဘူး စောဦးဝေ... သွားတော့ ... သွားတော့”

အတင်းတွန်းလွှတ်နေသော်လည်း စောဦးဝေမသွား သေး။ ဇမ္ဗူထွန်းဘာဖြစ်နေတာပါလိမ့်ဆိုပြီး သိချင်နေမိသည်။

ဇမ္ဗူထွန်းက ဘာမှမဖြစ်ဘူးပြောလေ၊ ဇမ္ဗူထွန်းတစ်ခုခု ဖြစ်နေတာ သေချာတာမို့ မရမကမေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဇမ္ဗူ - ငါက မင်းသူငယ်ချင်းပါ... ဘာလဲ... ငါ တောင် မင်းဘာမှမပြောချင်တော့ဘူးလား... ဟေ့ကောင် - ဇမ္ဗူ... ပြောလေ”

သပြေမြရိပ်နှင့်တွေ့ချင်နေပါမှ စောဦးဝေက စကား လာများနေသဖြင့် ဇမ္ဗူထွန်းစိတ်မရှည်ချင်တော့။

“စောဦးဝေ - မင်းသိပ်ရှည်တယ်ကွာ... ငါဘာဖြစ် နေတာလဲဆိုတာ ပြောမယ်... မင်းပြောသလိုပဲ ငါစိတ်လှုပ်ရှား နေတယ်... ဘာလို့စိတ်လှုပ်ရှားနေသလဲဆိုတော့ သပြေမြရိပ် နဲ့ချိန်းထားလို့ဟေ့”

ပြောပြီးသည်နှင့် စောဦးဝေအား မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဝံ့ တာမို့ စောဦးဝေရှေ့မှ ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့်ထွက်ခဲ့သည်။

“လူပျိုကြီး - လူပျိုကြီး... အချစ်ရဲ့အရသာကိုတောင် ခံစားတတ်ပြီပဲ... ကောင်းကွာ”

စောဦးဝေ၏အသံက ဇမ္ဗူထွန်းနောက်မှ ပြတ်ကျန်ခဲ့
တော့သည်။

အခန်း - ၁၇ -

သပြေမြရိပ်ဘေးတွင်ထိုင်ရင်း လှုပ်ရှားနေသောရင်ကို
ထိန်းချုပ်သည့်အနေဖြင့် လက်ဆစ်များကိုအဓိပ္ပာယ်မဲ့ ချိုးနေမိ
သည်။

စတီယာရင်ကို လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့်ထိန်းမောင်းပြီး
ကျန်ဘယ်လက်က ဇမ္ဗူထွန်းလက်ပေါ်ရောက်လာသည်။

နူးညံ့အိစက်သောလက်ဖဝါးပြင်၏အထိအတွေ့ကြောင့်
ဇမ္ဗူထွန်းမျက်နှာတစ်ခုလုံး ရေခွေးဖြင့်အပက်ခံရသလို နွေးခနဲ
ဖြစ်သွားရသည်။

ခုန်လှုပ်နေသောရင်ခုန်ခြင်းအရသာကိုခံစားရင်း
သပြေမြရိပ်မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်မိသည်။

သပြေမြရိပ်က ကားမောင်းနေရင်းမှ ခပ်စောင်းစောင်း
ကြည့်ရင်း

“လက်မချိုးနဲ့လေ ဆရာ. . . ဆရာလက်ဆစ်တွေ ကြီး
ကုန်မှာပေါ့!”

“အင်း.. . အင်း”

ရင်ခုန်သံကြားမှ အသံမတုန်အောင်ထိန်းပြီး အင်းဟု ပြောလိုက်ရသည်။

သပြေမြရိပ်က သူ့လက်ကိုတစ်ချက်ဖျစ်လိုက်ပြီးမှ သူမ လက်ကိုကားစတီယာရင်ပေါ် ပြန်တင်လိုက်သည်။

အိစက်သောလက်ဖဝါးလေးမရှိတော့မှ အသက်ရှူ ချောင်သလိုဖြစ်သွားသော်လည်း ရင်ခုန်သံကတော့ မြန်နေဆဲ။

ရင်ခုန်သံနှင့်အတူ သပြေမြရိပ်အား မကြာခဏကြည့် မိသည်။ သပြေမြရိပ်ကတော့ ဘာမှဖြစ်ပုံမရ။ ခံစားရပုံမရ။ ကားကိုသာ ဂရုတစိုက်မောင်းနှင်နေသည်။

စကားသံတိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် နေမထိထိုင်မသာဖြစ်မိ သည်။

“သပြေ”

ဇမ္ဗူထွန်းစတင်စကားပြောမိသည်။

“ရှင် - ဆရာ”

ကားမောင်းနေရင်းမှ မျက်စိစွေကြည့်ရင်း ထူးသည်။

“ခုဘယ်သွားနေတာလဲဟင်”

“ခု.. . ဟုတ်လား”

သပြေမြရိပ် တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်ပြီး

“မသိဘူး.. . သပြေဦးတည်မဲ့ကားလျှောက်မောင်းနေ တာ.. . ဆရာဘယ်သွားချင်လဲ ပြောလေ.. . ဆရာသွားချင်တဲ့ ဆီ သွားကြမယ်လေ.. . ဘယ်သွားမလဲ ပြော”

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

ပြုံးစေနှင့်မေးလာသည့်အမေးစကားကို သူ့ဘာပြန်ဖြေ ရမှန်းမသိ။

“ဟို - မသိဘူး သပြေ.. . သပြေသွားချင်တဲ့ဆီ သွား မယ်”

ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီးပြောနေတာမို့ သပြေမြရိပ်ပြုံးမိသည်။

“ဆရာတကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့ သပြေရယ်”

“သပြေသွားချင်တဲ့နေရာသွားရရင် ဒီနေ့အတွက် ဆရာကျူရှင်ချိန်တွေ ပျက်သွားမှာပေါ့”

“အဲ - ကျူရှင်ချိန်ပျက်သွားမယ် ဟုတ်လား”

ဇမ္ဗူထွန်းကျူရှင်ဆရာဘဝတွင် သူ့ဘက်ကကျူရှင်ချိန် ဖျက်ရခြင်း တစ်ခါမှမရှိခဲ့။ တခြားတွင်သင်ပြရသောဝိုင်းများ၊ ဒေးများဘက်ကဖျက်မှသာ သူ့ဘက်ကပျက်ရခြင်း။

သူ့ကိုယ်ပိုင်ကျူရှင်ကျောင်းတွင်တော့ သူ့ကျူရှင်ချိန် တစ်ခါမှမပျက်ခဲ့ဘူး။

“ဆရာ ပြောလေ.. . ဆရာ ကျူရှင်အပျက်ခံနိုင်လို့ လား ဆရာရဲ့”

“သပြေက သပြေသွားချင်တဲ့နေရာကို တကယ်သွား ချင်နေတာလား”

ဇမ္ဗူထွန်းအမေးကြောင့် သပြေမြရိပ်တိုးတိတ်စွာရယ် သည်။

“ဆရာရယ် - သွားချင်ပါတယ်ဆိုမှ တကယ်သွားချင်

လို့လားမေးနေရသေးလား”

သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ခိုးချမိသည်။

သပြေမြရိပ်အား ခပ်တန်းတန်းနေပစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ခုတော့သူမကားပေါ်ရောက်ခဲ့ပြီ။

သူမက ဘယ်သွားမလဲမေးတော့ သူမသွားချင်ရာသွားမည်ဟု အဖြေပေးခဲ့သည်။ ခုတော့ သူမက သူမတကယ်သွားချင်တဲ့နေရာသွားရင် ဆရာကျူရှင်ချိန်ပျက်မတဲ့။

အပျက်ခံနိုင်လို့လားတဲ့။

တကယ်တန်းကျတော့ ကျူရှင်ချိန်အပျက်မခံနိုင်။ ကျူရှင်ချိန်အပျက်မခံရင်လည်း သပြေမြရိပ်ကိုကျူရှင်ပဲပြန်ပို့ခိုင်းပေါ့ဟု သူ့ကိုယ်သူပြောမိတော့လည်း သူ့ဘာသာလက်မခံနိုင်ပြန်။

သပြေမြရိပ်နှင့်သွားရတာကို သူ့ပျော်နေမိသည်။

“ဆရာ - ဘယ်လိုလဲလို့ . . . ဆရာ မသွားချင်ရင်လည်း

...

“သွားမယ် သပြေ . . . သပြေသွားတဲ့နေရာ ဆရာလိုက်

မယ်”

သပြေမြရိပ်စကားမဆုံးခင် သူ့အလျင်စလိုဝင်ပြောမိသည်။

“ဒါဆို”

“ဆရာဒီနေ့ကျူရှင်ဖျက်တယ်”

“ဟာ - ဆရာရယ်”

သပြေမြရိပ်မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားသည်။

“ဆရာရယ် - သပြေ့ကို ဒီလောက်ထိတောင်ခင်သတဲ့လား”

နှုတ်သွက်တဲ့သူဆိုပါက သပြေမြရိပ်အမေးအား သည့်ထက်တောင်ပိုပါသေးတယ်ဟုဖြေမှာ သေချာသည်။ အတွေ့အကြုံမရှိသေးသော လူပျိုကြီးမှာတော့ ခေါင်းကြီးကိုတညိတ်ညိတ်လုပ်နေသည်။

“ဒါ. . ဒါနဲ့”

“ဆရာ ဘာမေးမလို့လဲ”

“သပြေက ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

“လှော်ကားဥယျာဉ်လေ ဆရာ. . . လှော်ကားသွားကြမယ်”

“လှော်ကား”

ဘေးမဲ့ဥယျာဉ်ဟုသိထားသော်လည်း ဇမ္ဗူထွန်းတစ်ခါမှ မရောက်ဖူးခဲ့။ ရောက်ဖူးသူများကတော့ ပျော်စရာကောင်းကြောင်းပြောကြသည်။

“ဆရာရောက်ဖူးလား”

“မရောက်ဖူးဘူး”

“ကောင်းတာပေါ့. . . သပြေနဲ့ကျမှ ပထမဦးဆုံးရောက်ခြင်းဖြစ်သွားတာပေါ့. . . ဟုတ်ဘူးလား”

ဇမ္ဗူထွန်းပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“ပထမဦးဆုံးအတွေ့အကြုံတွေက ဘဝမှာမေ့မရဖြစ်

တတ်သတဲ့... ဆရာလည်း သပြေနဲ့မှ လှော်ကားကိုပထမဦးဆုံး
ရောက်ဖူးတာဆိုတော့... ”

“ဆရာ အမြဲတမ်းမှတ်မိနေမှာပါ သပြေ”

သူနှုတ်မှလွတ်ခနဲထွက်သွားသည်။

ဇမ္ဗူထွန်းစကားကြောင့် သပြေမြရိပ်ကြည်နူးစွာပြုံး
လိုက်မိသည်။

မုန့်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့အရောက်တွင် သပြေမြရိပ်ကား
လေးရပ်တန့်သွားသည်။

“ဆရာ - ခဏနော်”

သူ့အားခွင့်ပန်ပြီး သပြေမြရိပ်ကားပေါ်မှဆင်းသွား
သည်။

ခဏအကြာတွင်တော့ အထုပ်ကြီး၊ အထုပ်ငယ်တို့ဖြင့်
ရောက်ချလာသည်။

သပြေမြရိပ်လက်ထဲမှအထုပ်များကို ဇမ္ဗူထွန်းကမ်းယူ
လိုက်သည်။

“ဟ - ဘာတွေလဲများလှချည်လား...”

အိုး - ဒီအိတ်ထဲကငါးမုန့်တွေ၊ ငှက်ပျောသီးတွေပါ
လား... အများကြီးပဲ... လူဆယ်ယောက်စားတောင် ကုန်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

အထုပ်ကြီးဖြည့်ကြည့်ရင်း ဇမ္ဗူထွန်းပြောသည်။

“ဟာ - ဆရာရဲ့... ဒါတွေလူစားဖို့မဟုတ်ဘူး”

“လူစားဖို့မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ဒါတွေကဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“တိရစ္ဆာန်တွေကျွေးဖို့လေ ဆရာရဲ့... ကားလမ်း
တစ်လျှောက်မှာ မျောက်တွေမှအားကြီးပဲ”

“မျောက်တွေအစာကျွေးရင် ကားပေါ်ကဆင်းကျွေးရ
မှာပေါ့နော်”

“ဟာ - မဟုတ်တာ... ကားပေါ်ကဆင်းကျွေးရင်
မတော်မျောက်ကုပ်သွားမှ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေမယ်... ကားမောင်း
ရင်း ကားပေါ်ကပဲပစ်ချကျွေးသွားမှာ”

“ဪ... ဪ”

ဇမ္ဗူထွန်း ဪ... ဪဟုသာပြောမိသည်။

“ဒါနဲ့ မနက်စာဘယ်မှာစားကြမလဲ”

ပူပန်စွာမေးမိသည်။

“မစားတော့ဘူး ဆရာရယ်... နေနိုင်တယ်မဟုတ်
လား”

“ဟို - ဆရာကတော့ အစာမစားဘဲနဲ့လည်း နေနိုင်ပါ
တယ်... သပြေအတွက်...”

“အဟား - သပြေအတွက်ပူတယ်ပေါ့... ဆရာ့ကို
စ-တာပါ ဆရာရယ်... မနက်စာအတွက် ဒံပေါက်ဝယ်သွား
မယ်လေ... ဆရာဒံပေါက်စားတယ်မဟုတ်လား”

“စားပါတယ်”

“ပြီးတော့ ရေသန့်တစ်ဗူးဝယ်မယ်... အအေးက
တော့ အထဲမှာရောင်းတယ်လေ... နေ့လယ်စာမုန့်တွေတော့
အိတ်လေးထဲမှာဝယ်ပြီးပြီ”

အိတ်လေးထဲကြည့်လိုက်တော့ အာလူးကြော်၊ သကြားလုံး၊ နေကြာစေ့၊ ပီကော၊ ဇီးထုပ်၊ ကိတ်မုန့်ဗူးအသေးလေးနှင့် တိုလီမုပ်စမုန့်လေးများ စုံနေအောင်တွေ့လိုက်ရသည်။

လမ်းသင့်သောဒံပေါက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဒံပေါက်နှစ်ဗူးနှင့် ရေသန့်တစ်ဗူးဝင်ဝယ်ပြီး လှော်ကားဥယျာဉ်သို့ ကားကိုမနားတမ်းမောင်းခဲ့ကြသည်။

“သပြေ”

“ရှင် - ဆရာ”

“ဆရာကားတစ်လှည့်မောင်းလေးရမလား”

သပြေမြရိပ်တစ်ယောက်တည်းမောင်းနေရတာမို့ ညောင်းမှာစိုးပြီး မေးလိုက်ခြင်းပါ။

ဇမ္ဗူထွန်းအမေးကြောင့် သပြေမြရိပ်ပြုံးသည်။

“ရပါတယ် ဆရာရယ်... ဆရာဘာသာ သက်တောင့် သက်သာစီးစမ်းပါ”

“သပြေတစ်ယောက်တည်း မနားတမ်းမောင်းနေရတော့ သနားလို့ပေါ့ကွာ”

“သနားလို့ ဟုတ်လား... အဲသည်အပြောလေးနဲ့တင် သပြေကျေနပ်နေပါပြီ ဆရာရယ်... တကယ်ပါ”

“သပြေရယ်”

နှုတ်ခမ်းနှစ်မှာတွင် အပြုံးပွင့်တင်ထားသော သပြေမြရိပ်၏ဘေးစောင်းအနေအထားလေးကို ဇမ္ဗူထွန်းငေးကြည့်မိသွားသည်။

သပြေမြရိပ်အားကြည့်နေရင်းမှ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် အနည်းငယ်ဆင်သလိုထင်မိသည်။ ဘယ်သူနှင့်ဆင်ပါလိမ့် ဟုစဉ်းစားမိသော်လည်း အဖြေထွက်မလာ။

မင်းသမီးတစ်ယောက်ယောက်နှင့်ဆင်တာဖြစ်မှာပါဟု အဖြေပေးပြီး လမ်းဘေးဝဲယာရှုခင်းများဆီသို့ အကြည့်ကိုမို့ လွှတ်ထားလိုက်သည်။

သပြေမြရိပ်ကားလေးသည် တရိပ်ရိပ်ပြေးလွှားနေရာမှ စက်ရှိန်လျော့သွားသည်။

“ဆရာ အဲဒီဘုရားရောက်ဖူးလား”

သပြေမြရိပ်ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဆိုင်းဘုတ်အဝါရောင်ကြီးပေါ်မှ တစ်နံပါတ်အောင်ချမ်းသာဟူသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင့်အင်း”

ကူးရှင်နှင့်အိမ်ကိုသာကူးနေတဲ့လူမို့ မရောက်ဖူးတာ မဆန်း။ ပြီးတော့ ဤဘုရားသည် ရွှေတိဂုံ၊ ဆူးလေ၊ ဗိုလ်တထောင်၊ မယ်လမုစသည့် ရန်ကုန်မြို့တွင်းဘုရားများကဲ့သို့ ကျော်ကြားသောဘုရားမဟုတ်၍လည်း မသိ၍မရောက်ခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

“ဒီဘုရားရှိမှန်းရော သိရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆိုဝင်ဖူးရအောင်နော် ဆရာ”

“ကောင်းသားပဲ”

ဘုရားကတစ်ဖက်လမ်းကြောမှာမို့ ကားလေးကိုချိုး
ကျွေပြီး ဘုရားဝင်းအရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“ဆရာ - ဆင်းရဲအောင်... ဖိနပ်ချွတ်ခဲ့နော်”

သပြေမြရိပ်စကားနာခံပြီး ဖိနပ်ကိုကားထဲချွတ်ထားခဲ့
သည်။

“လာ - ဆရာ”

သပြေမြရိပ်က စလင်းဘတ်လေးလွယ်ပြီး ရှေ့မှဦး
ဆောင်သွားသည်။

အောင်ချမ်းသာ ကပ်ကျော်ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်
ဝင်းထဲဝင်ခဲ့ကြသည်။

ဘုရားရှေ့တွင်ယှဉ်ထိုင်လိုက်ချိန်တွင်တော့

“ဆရာ - ရော့”

သပြေမြရိပ်က သူ့မစလင်းဘတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပုဝါ
ကြီးတစ်ထည်ထုတ်ယူပြီး သူ့အားလှမ်းပေးနေသည်။

“ဘုရားရှိခိုးဖို့လေ ဆရာ”

သူမကိုယ်တိုင်လည်း ဇာပုဝါရှည်တစ်ထည်ကို ပခုံးပေါ်
တင်လိုက်သည်။

သပြေမြရိပ်ပေးသောလက်ကိုင်ပုဝါကိုယူပြီး သူ့ရှေ့တွင်
ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်။

“ကဲ - ဘုရားရှိခိုးလိုက်ကြရအောင်”

နှစ်ဦးသား ဘုရားရှိခိုးလိုက်ကြသည်။ အောင်ချမ်းသာ
ကပ်ကျော်ဆုတောင်းပြည့်စေတီတစ်ဆူလုံးအား ‘ဟာတို’ရွှေဆေး

များသုတ်လိမ်းပြီး ပူဇော်ထားသည်။ စေတီတော်၏ဉာဏ်တော်
မှာ ပေလေးဆယ်ခန့်မြင့်သည်။

စေတီတော်ကြီး၏ထောင့်လေးထောင့်တွင် အရံစေတီ
လေး လေးဆူကိုလည်း ဖူးတွေ့ရသည်။

“ဒီစေတီကို ထွက်ရပ်ပေါက်ပိဇ္ဇာလို့သတ်မှတ်ထားကြ
တဲ့ အဘဦးအောင်ချမ်းသာတည်ခဲ့တာလေ”

ဘုရားရှိခိုးပြီးတော့ သပြေမြရိပ်ပြောပြသည်။

“ဪ... ဪ”

“ကဲ - လာ ဆရာ... ဒီပရဂုဏ်ထဲက အဓိဋ္ဌာန်
အောင်စေတီလေးတွေသွားဖူးရအောင်”

ပုဝါလေးကိုပုခုံးပေါ်တင်ပြီး ရှေ့မှခပ်ကြွကြွလေး လမ်း
လျှောက်နေသော သပြေမြရိပ်ကိုကြည့်ရင်း ဇမ္ဗူထွန်းရင်ထဲ

ကြည့်နှူးစိတ်ကလေးဖြစ်ပေါ်နေရသည်။

သပြေမြရိပ်နှင့်တူယှဉ်တွဲလျှောက်ခြင်းဖြင့် သူ့နှလုံး
သားလေး ပိုမိုလတ်ဆတ်လာသလိုခံစားရသည်။

အမေနှင့်ဘုရားသွားဖူးသည်ကလွဲ၍ မည်သည်မိန်း
ကလေးနှင့်မှ တူယှဉ်တွဲမသွားဖူးခဲ့။

သပြေမြရိပ်နှင့်ကျမှ...။

“အဲဒါ ထူပါရုံအောင်မြေစေတီလေ... အရှေ့ဘက်မှာ
အောင်မြေသတ်မှတ်ထားတယ်... ဒီအောင်မြေနေရာကို အဘ

ဦးအောင်ချမ်းသာရဲ့တပည့်ရင်း ဦးပဋ္ဌင်းကြီးဝဏ္ဏသာမိလက်
ထပ်က ဖော်ထုတ်ခဲ့တာလေ”

သပြေမြရိပ်စကားသံကြောင့် တွေးလက်စအတွေးစ တို့ကို ဖြတ်တောက်လိုက်ပြီး သူမစကားထဲစိတ်ဝင်တစား နားစိုက်ထောင်လိုက်သည်။

“အဲဒီအောင်မြေနေရာမှာ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး လက် ယာရစ်သုံးပတ်လှည့်ပြီးရင် ကပ်ကျော်ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားရဲ့ မိမိမိပွားနံ့ထောင့်မှာထိုင်ပြီး အဘအောင်ချမ်းသာရဲ့ပုတီးစိပ် နည်းနဲ့ ပုတီးပတ်သက်စေစိပ်ရတယ်”

“စိပ်တော့ဘာဖြစ်လဲ”

“အို - ဘာဖြစ်ရမလဲ... အဓိဋ္ဌာန်ပြည့်တာပေါ့”

သူ့အမေးကြောင့် သူ့ကိုမျက်လုံးစွေကြည့်ရင်း ခပ်စွာ စွာအသံလေးဖြင့် ပြန်ဖြေတာမို့ သူပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဪ... ဪ”

“ကဲ - လာ... ကိုးနဝင်းစေတီတော်သွားဖူးရအောင်”

တောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ အရံစေတီငယ်များနှင့် ကိုး နဝင်းစေတီတော်လေးဆီရောက်ခဲ့ကြသည်။

ဒီမှာတော့ သူကတပည့်ပြန်ဖြစ်နေသည်။ သပြေမြရိပ် ငါးဦးဆောင်မှုကိုပဲ သူကျေနပ်စွာလက်ခံနေမိသည်။

“အဲဒါမာန်ချတောင်စေတီတော်လို့ခေါ်တယ်... ဒီကုန်း က သိုက်ဘုရားကုန်း... သိုက်နန်းရှင်နန်းမူစောင့်ရွှေကံ သတဲ့”

“ဪ... ဪ”

ပရဝုဏ်အတွင်းမှာ စေတီတွေတစ်ဆူပြီးတစ်ဆူဖူးကြ

ရင်း ရွှေလှေ၊ ငွေလှေဆုတောင်းပြည့်စေတီဆီရောက်လာကြ သည်။

လောင်းလှေကြီးတစ်စင်းပေါ်၌ အဘအောင်ချမ်းသာ နှင့် ပုပ္ပါးအဘအောင်မင်းခေါင်တို့လှေလှော်နေကြသည့်ရုပ်တု များနှင့် ရွှေစေတီ၊ ငွေစေတီတို့ကို ဖူးတွေ့ရသည်။

ရွှေစေတီ၊ ငွေစေတီကိုဦးခိုက်ပြီး စေတီရှေ့တွင် ခေတ္တ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဟောဟိုမှာကြည့်လိုက်ပါဦး ဆရာ”

သပြေမြရိပ်ညွှန်ပြရာသို့ ဇမ္ဗူထွန်းကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့ရှိနေသောစေတီတော်၏အင်္ဂါထောင့်အရပ် ပေ (၂၀)ခန့်တွင် တောင်ပိုလေးတစ်ခုနှင့် တောင်ပိုရှေ့မှ မြေနှစ် ကောင်ရုပ်တုလေးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“မြေရုပ်လေးနှစ်ကောင်ပါလား... လှတယ်နော်”

“အဲဒါ ကုလားသိုက်လို့ပြောကြတယ်... နွားနို့တို့ ပေါက်ပေါက်တို့လှူပြီးဆုတောင်းရင် ဆုတောင်းပြည့်တယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား - ဒါဆို ဆရာလည်းလာလှူပြီးဆုတောင်း မှပဲ”

“ဆရာက ဘာအတွက်ဆုတောင်းမှာလဲ”

“ဟို... အဲ...”

သူ့မျက်လုံးများအားစိုက်ကြည့်ပြီး မေးလာသည့်အတွက် ရင်ထဲဒိန်းခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“ပြောလေ ဆရာ”

“တပည့်တွေ စာမေးပွဲအောင်ပါစေလို့”
သူ့ဖြေသံဆုံးသည်နှင့် သပြေမြရိပ်ထံမှ ရယ်သံလွင်
လွင်လေး လွင့်ထွက်လာသည်။

“ဆရာညာတယ်... ဆရာ့မျက်ဝန်းထဲကအဓိပ္ပာယ်
တွေကို သပြေဖတ်တတ်နေတယ်”

မျက်ဝန်းတစ်စုံကို ယောင်ပြီးမှိတ်လိုက်မိသည်။

“အံ့မယ် - ယောက်ျားလေးကရှက်နေရသတဲ့... ကဲ
- ဆရာ ဒီရွှေစေတီ၊ ငွေစေတီမှာပဲဆုတောင်းရအောင်နော်...
ကဲ - လာ ဆရာ”

ရွှေစေတီ၊ ငွေစေတီဘက်လှည့်ထိုင်ပြီး နှစ်ဦးသား
လက်အုပ်ချီလိုက်ကြသည်။

“ဆရာဆုတောင်းချင်တာ ဆုတောင်းနော်”

သူ့အားပြုံးကြည့်ရင်း သပြေမြရိပ်လှည့်ပြောသည်။ သူ
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“သပြေမြရိပ်သည် တပည့်တော်၏ထာဝရအရိပ်ဖြစ်
ပါစေ”

ဟု ရင်ထဲတီးတိုးဆုတောင်းပြီး ဘုရားကန်တော့လိုက်
သည်။

ဘုရားကန်တော့ပြီးတော့ သပြေမြရိပ်ကိုကြည့်လိုက်
သည်။ သပြေမြရိပ်သည်လည်း နှုတ်ခမ်းတလှုပ်လှုပ်နှင့်ဆု
တောင်းပြီး ဘုရားကန်တော့လိုက်သည်။

ဘုရားကန်တော့ပြီးသည်နှင့် သူ့မျက်နှာအား စူးစိုက်

ကြည့်လာသည်။

သပြေမြရိပ်ကို သူပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကဲ - လာ ဆရာ... သပြေတို့ဘုရားတွေလည်း ဖူး
ပြီးပြီ... လှော်ကားသွားရအောင်နော်”

“အင်း”

နှစ်ဦးသား ဦးအောင်ချမ်းသာဘုရားဝင်းအတွင်းမှ
ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

အခန်း - ၁၈-

ကားတစ်စီးစာနှင့် လူနှစ်ယောက်စာဝင်ကြေးပေး
ဆောင်ခဲ့ပြီး သတ်မှတ်ထားသောဂိတ်ပေါက်မှ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

တစ်ခါမှမရောက်ဖူးသူမို့ လမ်းဘေးဝဲယာရှုခင်းများ
သည် ဇမ္ဗူထွန်းအတွက်ထူးဆန်းနေသည်။

သပြေမြရိပ်အတွက်မူ ထူးဆန်းပုံမရ။

“ဟာ - သမင်ကြီး... သမင်ကြီး”

သမင်တစ်ကောင်ကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်တာမို့ ဇမ္ဗူ
ထွန်းနှုတ်မှ လွတ်ခနဲထွက်သွားရသည်။ သမင်မှာ သဘာဝ
တောအတွင်း သဘာဝအတိုင်းလွတ်လပ်စွာလျှောက်သွားနေ
သည်။

“ဟာ - ဟိုမှာမျောက်တွေ... မျောက်တွေ... အစာ
ကျွေးရအောင် သပြေ... အစာကျွေးရအောင်နော် သပြေ”

လွတ်လပ်စွာပြေးလွှားဆော့ကစားနေသောမျောက်များ
ကိုကြည့်ပြီး ဇမ္ဗူထွန်းစိတ်အစဉ်သည်လည်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါး

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

နေသည်။ လွတ်လပ်စွာအော်ပြောမိပုံက ကလေးတစ်ယောက်နဲ့
တူသွားတာမို့ သပြေမြရိပ်၏ပြုံးစေကြည့်ခြင်းကိုခံလိုက်ရသည်။

“မျောက်တွေက ဒီတစ်နေရာမှာပဲရှိတာမဟုတ်ဘူး
ဆရာရဲ့... လမ်းတစ်လျှောက်လုံးလည်း တွေ့ရဦးမှာ”

“ဟုတ်လား... အများကြီးရှိမှာပေါ့နော်”

သူတအံ့တဩမေးမိသည်။

“တောထဲမှာပါဆိုမှ”

“ဆရာတော့ တစ်ခါမှမရောက်ဖူးဘူး”

“ခုရောက်ဖူးပြီပဲ... ကဲ - ဆရာ... မျောက်တွေ
အစာကျွေးချင်ရင်ကျွေးလေ”

သပြေမြရိပ်ထံက ခွင့်ပြုမိန့်ကျသည်နှင့် ငှက်ပျောသီး
များနှင့်ငါးမုန့်များကို လျှင်မြန်စွာဖောက်ပြီး ကားပြတင်းပေါက်
မှ ပစ်ကျွေးမိသည်။ မျောက်တွေမှာ ယဉ်ပုံရသည်။

ကားများအား ကြောက်ပုံမရ။ ကားလာလျှင် အစာ
စားရမှန်းသိနေပုံရသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်
တွင် သန်းတုပ်သည့်မျောက်က သန်းတုပ်၊ ထိုင်နေသည့်မျောက်
များက ထိုင်နေရာမှ ကားသံကြားသည်နှင့် ခေါင်းထောင်ကြည့်
ကြသည်။ ကားပေါ်မှအစာချကျွေးလိုက်သည်နှင့် အစာဆီပြေး
လာပြီး ကောက်ယူစားကြသည်။

အစာလုစားနေကြသောမျောက်များကိုကြည့်ပြီး ဇမ္ဗူ
ထွန်းသဘောကျစွာရယ်မိသည်။

“ဆရာပျော်လားဟင်”

ပန်းပြတ်ဟေသီ

ကားရှိန်ကိုလျှော့ချမောင်းနှင်ရင်း သပြေမြရိပ်မေးသည်။

“ပျော်တယ် သပြေရယ်”

“ဆရာပျော်ရင် သပြေလည်းပျော်ပါတယ် ဆရာရယ်”

သပြေမြရိပ်၏တိုးလျှော့ကားသံကြောင့် သူ့ရင်ထဲတွင် နှမ်းလှသွားသလိုလို၊ ကြည်နူးမှုခံစားရသလိုလို ဆန့်ကျင်ဘက် ခံစားမှုမျိုးကိုခံစားလိုက်ရသည်။

မျောက်များကိုအစာကျွေးရင်း အတွင်းပိုင်းသို့ရောက်လာကြသည်။ မျောက်များကိုမတွေ့ရတော့။

သပြေမြရိပ်မောင်းနှင်လာသောကားလေးသည် ကားလမ်းအတိုင်းမောင်းနှင်နေရာမှ ရေကန်ကြီးတစ်ကန်ဘေးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်ရှိ ကွက်လပ်လေးထဲဝင်ရောက်ရပ်တန့်သွားသည်။

“လှလိုက်တဲ့ရေကန်ကြီး”

ရေကန်ကြီးကိုငေးမျှော်ကြည့်ရင်း ဇမ္ဗူထွန်းပြောသည်။

“နားနေစခန်းမှာလည်း ဒီထက်ကြီးတဲ့ရေကန်အကြီးကြီးရှိသေးတယ်... လှေဆိပ်လေ... အဲဒီမှာနားရင် လှေစီးကြမယ်နော်”

“လှေစီးမယ်... ဆရာတစ်ခါမှမစီးဖူးဘူး သပြေရဲ့... လှေလည်းမလှော်တတ်ဘူး”

အလျင်စလိုပြောမိသည်။

“သပြေလှေလှော်တတ်ပါတယ် ဆရာရဲ့... လှေ

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

မလှော်တတ်ရင်လည်း ပူစရာမလိုပါဘူး... ဝန်ထမ်းတွေကို လှော်ခိုင်းရင်လည်း ရတယ်လေ”

“ဪ... ဪ”

“ဆရာ - ဆရာဆာပြီလား”

“အဟဲ”

ဆယ့်တစ်နာရီကျော်ပြီမို့ ဆာပြီဖြစ်သော်လည်းဆာပြီလို့ပြောမထွက်။

“အဟင်း - ဆရာဆာနေပါပြီ... ဒါဆို ကားပေါ်မှာပဲ စားကြရအောင်နော်”

“ကောင်းသားပဲ”

“အံ့မယ် - ငြင်းတယ်ပေါ့”

“အဟဲ”

“ကားနောက်ခန်းမှာသွားစားရအောင် ဆရာ”

“ကောင်းသားပဲ... ရှေ့ခန်းမှာဆိုတော့ ကျဉ်းတာပေါ့”

နောက်ခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ရော့ - ဆရာ... ကတစ်ရှူးတွေကို ပေါင်ပေါ်ခင်းထား”

တစ်ရှူးများအား ဇမ္ဗူထွန်းကိုလည်းပေးရင်း သူမကိုယ်တိုင်လည်း ပေါင်ပေါ်နှင့်ထမ်းဗူးချမည့်အလယ်နေရာတွင် တစ်ရှူးများကိုဖြန့်ခင်းချလိုက်သည်။

ခံပေါက်ဗူးတစ်ဗူးအား ဇမ္ဗူထွန်းရှေ့ရှိတစ်ရှူးပေါ်တွင်

ချပြီး အဖုံးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ဒံပေါက်နဲ့မွှေးမွှေးလေးက နှာခေါင်းထဲတိုးဝင်လာသည်။

“မွှေးတံယ်နော်”

“ဆရာသိပ်ဆာနေပြီနဲ့တူတယ်... စားလေ”

“အဟဲ”

ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်ပြီး ကော်ဇွန်းလေးကိုကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

သူ့ဗူးထဲမှအချဉ်ထုပ်ကို သပြေမြရိပ်ဖောက်ပေးသည်။

“ကျေးဇူးပဲ သပြေ”

“ဘာကျေးဇူးလဲ... သူ့စိမ်းကျနေတာပဲ... နောက်တစ်ခါကျေးဇူးပဲလို့ပြောရင် စိတ်ဆိုးပစ်မှာ”

“အမလေးဗျာ... မကြိုက်ရင်လည်း မပြောတော့ပါဘူး... စိတ်တော့မဆိုးလိုက်ပါနဲ့ သပြေရယ်”

“အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ရယ်စရာမပါဘဲနှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ကြည်နူးစွာရယ်မိလိုက်ကြသည်။

“ဆရာစားနော်... အားမနာနဲ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူမဗူးထဲမှ ဒံပေါက်တစ်ဝက်တိတိအား ဇမ္ဗူထွန်းဗူးထဲခွဲထည့်ပေးသည်။

“ဟာ - သပြေစားပါ... သပြေမဝဘဲနေပါ့မယ်”

သူ့စကားကြောင့် သပြေမြရိပ်ပြုံးသည်။

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

“သပြေ ၀-ပါတယ် ဆရာ... ဆရာဝရင်ပဲ သပြေဝနေပြီ”

ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည့်စကားသံလေးက ရင်ထဲတိုးဝင်သွားရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးရှိသွေးများ နွေးထွေးသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ရင်ထဲပြည့်သလိုပါ ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဆရာစားလေ”

ဇမ္ဗူထွန်း အစားနှေးသွားသဖြင့် သပြေမြရိပ်ထံမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“စားပါတယ် သပြေ”

“ဆရာကိုကြည့်ရတာ မစားချင်တော့သလိုပဲ”

“ဟို - စားချင်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ စားလို့မရတော့ဘူး”

“ဘာလို့”

“သပြေစကားတွေကြားရလို့ပေါ့ သပြေရယ်”

ရင်ထဲရှိတာပြောလိုက်မိ၍ သူ့ဘာသာအံ့ဩနေမိသည်။

“ဆရာရယ်”

ဇွန်းကိုယ်စီကိုင်ထားလျက်ကပင် တစ်ယောက်မျက်ဝန်းတစ်ယောက်စိုက်ကြည့်မိကြသည်။

“ဟေ့ - စားကြလေ... ဘာလဲ... တစ်ယောက်

မျက်ဝန်းတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ၀-သွားကြပြီလား”

ကားတံခါးဖွင့်ထားသည်မို့ တစ်လမ်းမောင်းကားလမ်းပေါ်ဖြတ်သန်းသွားသော ကားတစ်စီးပေါ်ကလူများမြင်သွားကြ

ပြီး ဖျော်ရွှင်စွာဟစ်အော်သွားကြခြင်းပါ။

“တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်မနေကြနဲ့လေ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ခွဲကျွေးကြ”

“အဟေး ဟေး ဟေး”

နောက်ပြောင်မှုက ဇမ္ဗူထွန်းကိုရှက်စိတ်ပိုစေသည်။

မျက်နှာကြီးရဲပြီး ခေါင်းငုံ့ထားသောဇမ္ဗူထွန်းကိုကြည့်

ပြီး သပြေမြရိပ်ခပ်တိုးတိုးရယ်မိသည်။

သူမဗူးထဲမှခံပေါက်တစ်လွန်းခပ်လိုက်ပြီး

“ဆရာ”

လှိုက်သံပါသောခပ်တိုးတိုးအသံလှိုင်းကလေးက ရင်ထဲစီးဝင်လာသည်။ ခေါ်သံရှင်လေးကိုမော့ကြည့်လိုက်သည်။

ခံပေါက်မွှေးမွှေးလေးက ပါးစပ်ရှေ့ရောက်လာသည်။

“ဆရာ... ဟလေ”

“အင်း”

ခုန်နေသောရင်ကိုထိန်းချုပ်ရင်း ပါးစပ်ဟပေးလိုက်သည်။

သပြေမြရိပ်ခွဲကျွေးသောခံပေါက်သည် သူ့ကိုယ်တိုင်ခပ်စားသောခံပေါက်ထက် အဆပေါင်းများစွာစားကောင်းနေသလိုထင်မိသည်။

သပြေမြရိပ်ခွဲကျွေးသောခံပေါက်ကိုဝါးရင်း သူသည်

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

လည်း သပြေမြရိပ်ကိုပြန်လည်ခွဲကျွေးမိသည်။

“ဆရာရယ်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်စကားမပြောဖြစ်ကြဘဲ ခံပေါက်များကိုသာ တစ်ယောက်တစ်လှည့်ခွဲကျွေးနေမိကြသည်။

စကားမပြောကြ၍တိတ်ဆိတ်နေကြသော်လည်း နှစ်ဦးသား၏ရင်ထဲတွင်တော့ အပြင်ကလိုငြိမ်နိုင်မယ်မထင်။

ရင်ခုန်သံများကိုထိန်းချုပ်နေကြဟန်တူသည်။ ဒါမှမဟုတ် ရင်ခုန်ခြင်းအရသာကိုခံစားနေကြတာပဲဖြစ်မည်။

ခံပေါက်စားပြီးသွားတော့ ရေသန့်ဗူးလေးကို သပြေမြရိပ်ယူပြီးဖောက်လိုက်သည်။

အသင့်ရှိသောပိုက်လေးအား ရေသန့်ဗူးထဲထည့်လိုက်ပြီး ဇမ္ဗူထွန်းအားကမ်းပေးလိုက်သည်။

“သပြေသောက်ပါ”

“ဆရာသောက်ပြီးရင် သောက်မယ်... ဆရာက သပြေထက်အကြီးလေ”

“ဘာကြီးတာလဲ”

“အသက်ပြောတာ လူပျိုကြီးရဲ့... ပေါက်ကရမတွေးနဲ့”

ရေသန့်ဗူးကိုအကြောင်းပြုပြီး နှစ်ဦးသားထံမှစကားသံများ ဝေစီစွာထွက်ပေါ်လာကြသည်။

သပြေမြရိပ်၏ခင်မင်မှုကြောင့် ဇမ္ဗူထွန်းသည်လည်း သူမအားသိပ်မရှက်တော့။ သပြေမြရိပ်နှင့် စကားဖောင်ဖွဲ့မိကြ

သည်။

“ဆရာ”

“ဟင်”

“ပျော်လားဟင်”

“ပျော်တယ် သပြေ. . . ဆရာဘဝမှာ ဒီလိုအပျော်မျိုး

တစ်ခါမှမရခဲ့ဖူးဘူး”

“တကယ်ယုံရမှာလား ဆရာ”

“သပြေ့ကိုလိမ်လို့ ဆရာမှာဘာအကျိုးမှမရှိပါဘူးကွာ”

“အဟင်း ဟင်း. . . ဆရာပုံစံကိုကြည့်တာနဲ့ အကဲခတ်
လို့ရပါတယ်နော်”

စကားပြောရင်းနှင့်ပင် အာလူးကြော်ထုပ်ကို သပြေ
မြဲရိပ်ဖောက်လိုက်သည်။

“ဆရာစားလေ”

“အင်း”

အာလူးကြော်များကိုလည်း တစ်ယောက်တစ်လှည့်ခွဲ
ကျွေးမိကြပြန်သည်။ သံယောဇဉ်စကားများအား နှုတ်ဖျားက
ထုတ်ဖော်မပြောကြသော်လည်း အသည်းချင်းနီးစပ်ပြီး ရင်ခုန်
သံချင်းပေါင်းစပ်နေကြတာကို နှစ်ဦးစလုံးနားလည်နေကြသည်။

“ဆရာ”

“ဘာလဲ သပြေ”

“သပြေ့ကို ဆရာမြင်ဖူးလား”

“ဟမ် - ဘယ်လို”

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

“သပြေ့ကို ဆရာမြင်ဖူးလားလို့”

“ဟာ - ခုမြင်နေတာပဲ”

“ဒါပြောတာမဟုတ်ဘူး ဆရာ. . . သပြေ့ပြောတာက
သပြေ့နဲ့ ဆရာမသိခင်က သပြေ့ကိုဆရာတစ်နေရာရာမှာ မြင်
ဖူးသလားလို့”

သပြေ့မြဲရိပ်စကားက အနည်းငယ်ထူးဆန်းနေသည်။

“စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ဆရာရဲ့”

သပြေ့မြဲရိပ်စကားအတိုင်း သေချာစဉ်းစားကြည့်
သည်။

သေချာသောအဖြေတစ်ခု လျင်မြန်စွာထွက်လာသည်။

ထိုအဖြေကား သပြေ့မြဲရိပ်အား ယခင်ကတစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး
ဆိုသည့်အဖြေပင်။

“သပြေ့တို့ကျောင်းလာအပ်တဲ့နေ့ကပဲ သပြေ့ကိုစတွေ့
ဖူးတာလေ သပြေ့ရဲ့. . . ဘာလဲ - သပြေ့က ဆရာကိုမြင်ဖူးနေ
လို့လား”

“ဟင့်အင်း - ဆရာကျူရှင်ကျောင်းမရောက်ခင်က
ဆရာကိုတစ်ခါမှမြင်ဖူးခဲ့ပါဘူး”

မလိုအပ်ပါဘဲ အလျင်စလိုငြင်းသည့်အငြင်းစကားကို
ဇမ္ဗူထွန်းသံသယမဖြစ်မိ။

“ဆရာ”

“ဟင်”

“ဆရာ - သပြေ့ကိုခင်ရဲ့လားဟင်”

“အင်း - မိန်းမထဲမှာ အမေပြီးရင်သပြေပဲ”

“ဆရာစကားကြားရတာ သပြေသိပ်ဝမ်းသာတာပဲ ဆရာရယ်”

ကြည်စင်သောမျက်ဝန်း၊ ပြုံးချိုသောမျက်နှာလေးက ဇမ္ဗူထွန်းရင်အား တည်ငြိမ်စွာခုန်စေခဲ့သည်။

“သပြေ”

“ရှင် - ဆရာ”

“အခုလို သပြေနဲ့လျှောက်လည်ရတာကို ဆရာဘဝမှာ ဘယ်တော့မှမေ့ဖျောက်လို့ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“သပြေလည်း ဆရာလိုပါပဲ ဆရာရယ်”

ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်လာသော သပြေမြရိပ်အကြည့်စူးလေးကြောင့် သူ့ရင်တွေအခုန်မြန်ကာ အာလူးကြော်များကိုသာ ပါးစပ်ထဲအဓိပ္ပာယ်မဲ့သွင်းမိသည်။

“အား”

အာလူးကြော်ထဲမှငရုတ်သီးတောင့်က သူ့အားဒုက္ခပေးချေပြီ။

“ဆရာဘာဖြစ်တာလဲ”

“ငရုတ်သီး... ငရုတ်သီး”

အစပ်စားနေကျမဟုတ်တာမို့ ချွေးများချက်ချင်းစို့တက်လာသည်။

“ငရုတ်သီးထွေးထုတ်လိုက်လေ ဆရာ... ရော့ ရော့

- ဒီထဲပဲထွေးလိုက်”

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

သပြေမြရိပ်လက်ပေါ်မှတစ်ရှူးစက္ကူလေးပေါ်မှာပင် ငရုတ်သီးဖတ်လေးကိုထွေးလိုက်မိပြီးမှ အားနာသွားရသည်။

“ဟာ - အားနာ... ”

စပ်နေသည့်ကြားမှ အားနာစကားဆိုဖို့ကြိုးစားမိသည်။

“စကားမပြောနဲ့... ရော့ - ရေသောက်လိုက် ဆရာ”

သပြေမြရိပ်ကိုင်ထားသော ရေဗူးလေးထဲမှရေများကို ပိုက်လေးမှတစ်ဆင့် အငမ်းမရစုပ်သောက်လိုက်သည်။

“သနားပါတယ်ကွာ... ချွေးတွေတောင် ထွက်လို့”

နဖူးပေါ်ကချွေးများအား တစ်ရှူးလေးနှင့်သုတ်ပေးလာတာမို့ ရင်ထဲနွေးခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“ရ... ရပါတယ် သပြေရယ်”

သပြေမြရိပ်လက်လေးကို တွန်းဖယ်လိုက်သည်။

“ငြိမ်ငြိမ်နေပါ ဆရာရယ်”

တွန်းဖယ်လိုက်သောသူ့လက်အား သပြေမြရိပ်က ဆုပ်ကိုင်ဖမ်းချုပ်လိုက်ပြီး ချွေးစေးများအား ဆက်လက်သုတ်ပေးမိသည်။

ချွေးသုတ်ပြီးတော့ တစ်ရှူးများအား အိတ်တစ်ခုထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“သပြေ... သပြေရယ်”

ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း သပြေမြရိပ်လက်လေးအား ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

“အို”

ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်သံနှင့် ရှက်စနိုးခေါင်းငုံ့သွားတဲ့ သပြေမြရိပ်ပုံစံလေးက သူ့နှလုံးသားအား လာရောက်ပုတ်ရိုက်နေသည်။

တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်မိကြရင်း တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ရှက်သွေးဖြာနေသောမျက်နှာလေးက ပွင့်ခါစပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်နယ် အလှများရွှမ်းစိုလတ်ဆတ်လွန်းလှသည်။

သူမဟူသည့် သပြေမြရိပ်သည် သူ့အားလွမ်းမိုးအုပ်စိုးခဲ့ပြီလား။

တိတ်ဆိတ်သောနေရာလေးတွင် နှစ်ဦးတည်းရှိနေသည်ဆိုသည့်အသိက ရင်ခုန်သံကိုမြန်လာစေသည်။

“ညီညာထကြွ... ဆုံးမနာယူ”

ကဗျာတစ်စွန်းတစ်စက နားထဲကြားယောင်လာသဖြင့် သူ့ရင်ထဲဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

တပည့်ဆိုသည့်အသိက သူ့ဦးနှောက်အား လာရောက်ပုတ်ခတ်နေသည်။

တပည့်ဆိုသည့်အသိအား ဘယ်တော့မှဖျောက်ဖျက်နိုင်မည်လဲ။ ရင်ထဲကအချစ်၏လွမ်းမိုးမှုခံရသည်နှင့် တပည့်ဆိုသည့်အသိပျောက်သွားမှာ အမှန်ပင်။

ခုတော့...။

သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကို တိတ်တဆိတ်ခိုးချပြီး သပြေမြရိပ်လက်ကလေးအား ဖြည်းညင်းစွာဖြေလွှတ်ပေးလိုက်

အလွမ်းလွင့်ရေစီးသည်။

အဆင်ပြေသွားသည်က သူလက်အလွတ်တွင် သပြေမြရိပ်လက်လေး ပြန်လည်သိမ်းယူသွားခြင်းပင်။

သပြေမြရိပ်ပုံစံကတော့ ခပ်အေးအေး။ သူ့လိုရှည်ရှည်ဝေးဝေးစဉ်းစားပုံမရ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပုံစံလေးဖြစ်နေသည်။ သပြေမြရိပ်ကကော သူ့အပေါ်ဘယ်လိုသဘောထားသလဲဆိုတာကို ခန့်မှန်းမရဖြစ်နေမိသည်။

“ဆရာ - လှေဆိပ်သွားရအောင်နော်”

“ကောင်းသားပဲ”

နားနေစခန်းသို့ထွက်ခဲ့ကြသည်။

နားနေစခန်းကားရပ်ရာတွင် ကားရပ်ထားခဲ့ပြီး တံတားလေးပေါ်မှဖြတ်လျှောက်ကာ လှေဆိပ်သို့ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“လာ ဆရာ... ဟောဟိုမှာထိုင်ကြရအောင်”

ရေကန်ကြီးအစပ်နားတွင်ရှိသော အဆောင်လေးထဲဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကန်ရေပြင်ပေါ်ထွက်နေသောနေရာလေးဖို့ လေတဖြူဖြူနှင့် အလွန်နေလို့ကောင်းသည်။

ခုံတန်းရှည်ကြီးတွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“နေလို့ကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ”

“ဟောဟိုကျွန်းလေးသွားလို့ရလားဟင်”

ထိုင်နေသောနေရာမှ မြင်နေရသောမျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ကျွန်းအုပ်အုပ်လေးဆီသို့မျှော်ကြည့်ရင်း ဇမ္ဗူထွန်းမေးသည်။

“ဟင့်အင်း - သွားလို့မရဘူး ဆရာ... အဲဒီမှာ တိရစ္ဆာန်တွေလွတ်ထားတယ်... အန္တရာယ်ပြုနိုင်တဲ့အကောင် ရိုင်းတွေရှိလို့လေ”

“ဪ... ဪ”

“ကားလမ်းတစ်လျှောက် တောစပ်လေးတွေမှာတွေ့ရ တဲ့ အကောင်လေးတွေက လူကိုအန္တရာယ်မပြုနိုင်ဘူးလေ”

“ဪ... ဪ”

သပြေမြရိပ်ရှင်းပြနေတာနားထောင်ရင်း ကန်ကြီးကို ကြည့်နေမိသည်။

ကန်ကြီး၏တစ်ဖက်ရှိ တောအုပ်ညိုညိုလေးကိုလည်း ငေးမျှော်ကြည့်မိသည်။

လှေစီးချိန်ရောက်ပြီမို့ ကန်ထဲတွင် လှေလေးများကို တွေ့နေရပြီ။

“ဆရာ လှေစီးရအောင်”

“ဆရာကြောက်တယ်”

တစ်ခါမှမစီးဖူးတာမို့ အနည်းငယ်လန့်မိသည်။

“အမလေး - လူပျိုကြီးရယ်... ဒီမှာ ဟာကြူလီ တစ်ယောက်လုံးရှိပါသေးတယ်... ဘာမှမကြောက်နဲ့... ဘာလဲ - ရေနစ်သေသွားရင် မိန်းမမရနိုင်တော့မှာစိုးလို့လား”

သပြေမြရိပ်၏ တရင်းတနှိုးနောက်ပြောင်မှုက ဇမ္ဗူ ထွန်းစိတ်ကို လန်းဆန်းစေသည်။

လွတ်လပ်စွာရယ်လိုက်မိပြီး

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

“မဟုတ်ပါဘူး သပြေရယ်... ကဲ - လှေသွားစီးရ အောင်... သပြေပါရင် ဆရာမကြောက်တော့ပါဘူး”

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ပြုံးကြည့်ရင်း လှေ ဆိပ်သို့ဆင်းခဲ့သည်။

လှေတစ်စီးငှားလိုက်သည်။

ဇမ္ဗူထွန်းပိုက်ဆံထုတ်ရှင်းဖို့ကြံရွယ်စဉ်မှာပဲ သပြေ မြရိပ်ကလက်ဦးမှုယူသွားသည်။

“သပြေ ဒီနေ့သိပ်အကုန်အကျများနေပြီနော်... ဓာတ်ဆီလည်း အတော်ကုန်နေပြီ... တိရစ္ဆာန်ကျွေးဖို့အစာ တွေကတင် ထောင်ကျော်တယ်... ပြီးတော့...”

သပြေမြရိပ်စကားဖြတ်ပြောတာမို့ ဇမ္ဗူထွန်းပြောလက် စ စကားတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့်ရပ်တန့်သွားရသည်။

“ဆရာရယ် - ဆရာနဲ့သပြေကြားမှာ ဒါတွေပြောစရာ လိုသေးလားလို့... ဆရာပျော်ရင်ပဲ သပြေကျေနပ်လှပါပြီ”

“သပြေရယ်”

လှေလေးပေါ်တက်လိုက်ကြသည်။

“အစ်ကို - ကျွန်တော်လိုက်လှော်ပေးရမလား”

လှေဆိပ်ဝန်ထမ်းလေးက လှေကိုထိန်းပေးရင်း ဇမ္ဗူ ထွန်းကိုမေးလာသည်။ ဇမ္ဗူထွန်းဘာမှပြန်မပြောရသေးခင် သပြေမြရိပ်ထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“ရပါတယ်... ကျေးဇူးပါနော်... ကျွန်မတို့ဘာသာ လှော်သွားပါ့မယ်”

လှေဆိပ်ဝန်ထမ်းလေးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး လှော်တက်လေးကို အသင့်အနေအထားပြင်လိုက်သည်။

“ရပြီနော်... ကျွန်တော်ထွန်းပြီ”

ဝန်ထမ်းလေးအသံဆုံးသည်နှင့် လှေကလေးသည် ရေပြင်ပေါ် လျှောခနဲပြေးထွက်လာသည်။

သပြေမြရိပ်က ပဲ့ပိုင်းမှထိုင်ရင်း လှေလှော်နေသည်။

“ဟာ - ရေတွေလှေထဲဝင်လာပြီ”

လှေမစီးဖူးသူမို့ သဘာဝအတိုင်းဝင်လာသောရေများကို မြင်သည်နှင့် အလန့်တကြားအော်မိသည်။

“ဒီလိုပဲ ဆရာရဲ့... ဒီလိုလုပ်... ဟောဟိုကခွက်လေးနဲ့ လှေဝမ်းထဲကရေတွေကို ဆရာခပ်ထုတ်ပေါ့ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ပါပြီခင်ဗျ”

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ကြည့်နူးစွာ ပြုံးလိုက်ကြသည်။ လှော်တက်ကလေးကို သပြေမြရိပ်ရုတ်သိမ်းလိုက်သည်နှင့် သူသည်လည်း ရေပက်ထုတ်ခြင်းကိုရပ်လိုက်သည်။ စကားတစ်ခွန်းမှမဆိုကြဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး လှေကလေးခေါ်ဆောင်သည့်အတိုင်း လိုက်ပါသွားတော့သည်။

အခန်း - ၁၉ -

စာသင်ရတာ စိတ်မပါချင်တော့။

လွတ်လပ်နေသော တတိယမြောက်ခုံတန်းလေးသည် သူ့စိတ်အားတက်ကြွမှုကင်းမဲ့စေသည်။

ဘာဖြစ်လို့ အတန်းမတက်ပါလိမ့်။ နေများမကောင်းလို့လားဟုတွေးမိပြီး သပြေမြရိပ်အတွက် စိုးရိမ်မှုဝင်လာရသည်။

နေမကောင်းရင်လည်း တစ်ယောက်တည်းပျက်ရမှာပေါ့။ ခုတော့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်စလုံး ပျောက်နေသည်။

ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်ဟုတွေးတော့လည်း အဖြေရှာမထွက်။ စိတ်မပါသောစာသင်ခြင်းများကိုဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်မှာ သည်နေ့ပါနှင့်ဆို တစ်ပတ်တိတိရှိခဲ့ပြီ။

စိတ်မရှည်ခြင်းနှင့်အတူ စိုးရိမ်ခြင်းတို့စုပြုံဝင်ရောက်လာသည်။ တစ်နေ့တာစာသင်ခြင်းကိစ္စပြီးသည်နှင့် အိမ်သို့ လျှင်မြန်စွာပြန်ခဲ့သည်။ ရေအမြန်ချိုး၊ ထမင်းအမြန်စားပြီးသည်နှင့် ဖုန်းလေးရှိရာသို့ရောက်လာသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းများစွာကိုထိန်းချုပ်ပြီး အလွတ်ရနေ
သော ဂဏန်းခြောက်လုံးကိုနှိပ်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်မှသံရှည်မြည်သံကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် ရင်
သည်ဒိတ်ခနဲခုန်သွားရသည်။

သို့သော်လည်း ကိုင်မည့်သူမရှိဘူးထင်သည်။

သူဖုန်းထပ်ခေါ်ပြန်သည်။

နှစ်ကြိမ်။

သုံးကြိမ်။

လေးကြိမ်။

လေးကြိမ်မြောက်တွင် တစ်ဖက်မှတယ်လီဖုန်းကောက်
ကိုင်လိုက်သံကိုကြားလိုက်ရသည်။

ဝမ်းသာခြင်းကြောင့် ရင်သည်နွေးခနဲဖြစ်သွားရပြန်
သည်။

“ဟဲလို”

တစ်ဖက်မှအသံက သူ့ဝမ်းသာခြင်းများအား အဝေးသို့
ခေတ္တပို့ပေးလိုက်သလို။

“ဟဲလို - သပြေမြရိပ်နဲ့စကားပြောချင်လို့ပါ...
ကျေးဇူးပြုပြီး သပြေမြရိပ်ကိုခေါ်ပေးပါလားခင်ဗျာ”

သူမအသံမဟုတ်တာသိသည်နှင့် အထက်ပါစကားစု
ကို တလစပ်ပြောချလိုက်သည်။

“သပြေမြရိပ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... သပြေမြရိပ်ပါ... ဆယ်တန်း

အလွမ်းလွင့်ရေစီး
ကျောင်းသူလေ”

“ဆယ်တန်းကျောင်းသူ”

“ဟုတ်ပါတယ်... သူ့ကိုခဏလောက်ခေါ်ပေးပါလား
ခင်ဗျာ... သူ့ဆရာဆက်တာလို့ပြောပေးပါ”

တစ်ဖက်မှခပ်ကြောင်ကြောင်လုပ်နေတာမို့ သပြေ
မြရိပ်ကိုသာ အတင်းခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ဪ - ပထမအိမ်ရှင်ကိုပြောတာနဲ့တူတယ်...
သပြေမြရိပ်ဆိုတာ အသားဖြူဖြူ ဆံပင်ခပ်ဖွာဖွာလေးနဲ့မိန်း
ကလေးကိုပြောတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဪ - သူတို့ ဒီအိမ်ကပြောင်းသွားကြပြီ”

“ခင်ဗျာ”

“ဒီအိမ်ကို ကျွန်မတို့ဝယ်လိုက်တာလေ... ဒါနဲ့ရှင်က
သူ့ဆယ်တန်းတုန်းကသင်ခဲ့တဲ့ဆရာလား”

“ဘယ်လို”

တစ်ဖက်မှစကားကို သူနားမလည်။

“ဪ - ရှင်ကဆယ်တန်းကျောင်းသူရဲ့ဆရာလို့ ပြော
လို့လေ”

“သူက အခုဆယ်တန်းပဲမဟုတ်လား”

“အာ - ဘယ်ကလား... သပြေမြရိပ်က အီးမေဂျာနဲ့
ဘွဲ့ရပြီးသား”

“ဗျာ”

အံ့ဩခြင်းကြောင့် ရင်သည်တဆတ်ဆတ်အခုန်မြန်လာသည်။

“ခင်ဗျာ”

“ဪ - ရှင်တပည့်ကိုပြောတာ... သူ့အခုဘွဲ့ရသွားပြီလို့”

တစ်ဖက်မှအမျိုးသမီးက သူမရှင်းဘူးထင်၍ထပ်ပြောသည်။

“ဟို - တစ်ခုလောက်ကူညီပါလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

“အခု သပြေမြရိပ်ပြောင်းသွားတဲ့လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လေး...”

“ဪ - စိတ်မရှိပါနဲ့ရှင်... အဲဒါတော့မကူညီနိုင်ပါဘူး... ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့ပြောင်းသွားတဲ့လိပ်စာ ကျွန်မတို့ကို မပေးသွားလို့”

“ဒါဆို ကျေးဇူးပဲနော်”

ဖုန်းခွက်လေးကို နေသားတကျပြန်ချလိုက်ပြီး ရင်တစ်ခုလုံး ဟာခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“ဒါဘာသဘောလဲ သပြေရယ်... ဘာသဘောလဲ... ဆယ်တန်းကျောင်းသူမလေးသဏ္ဍာန်နဲ့ ဆရာရဲ့ရေပြင်သေနဲ့လုံးသားထဲကို ဝင်ရောက်နေရာယူခဲ့တယ်နော်...”

ဆရာနှလုံးသားတစ်ခုလုံးကိုစိုးမိုးပြီးတော့မှ ရုတ်တရက်ခြေရာဖျောက်သွားတာ ဘာသဘောလဲ သပြေ... ဒါဘာ

အလွမ်းလွင့်ရေစီးသဘောလဲ”

သူမသာအနီးမှာရှိပါက အိစက်စက်ပခုံးသားနှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းပြီး အော်ဟစ်မေးပစ်လိုက်မိသည်။

“အီးမေဂျာနဲ့ဘွဲ့ရပြီးသား”

“ကျောင်းနေနောက်ကျလို့...”

ဖုန်းပြောခဲ့သောအမျိုးသမီး၏အသံနှင့် သပြေမြရိပ်တို့၏အသံတို့က အကြားအာရုံကို ပဲ့တင်ထပ်မျှကြားစေသည်။

အိပ်ချင်စိတ်တို့သည်လည်းလွင့်စင်ခဲ့ပြီမို့ လရိပ်ပြေးနေသော ခြံထဲဆင်းခဲ့သည်။ ဆေးပြာပြာသုတ်ထားသော ဒန်းလေးပေါ်သို့ စိတ်ညစ်ညူးခြင်းများစွာသယ်ဆောင်ရင်း တက်ထိုင်လိုက်သည်။

လှုပ်သွားသောဒန်းလေးကဲ့သို့ပင် သူ့ရင်သည်လည်းလှုပ်ခတ်နေသည်။ သပြေမြရိပ်လုပ်ရပ်များကိုစဉ်းစားမိပြီး ရင်တို့သည် တစ်စစ်စစ်နာကျင်လာရသည်။

သပြေမြရိပ်လုပ်ရပ်သည် သွေးရိုးသားရိုးမှဟုတ်ပါရဲ့လားဟူသည့် အတွေးတစ်စရင်ထဲဝင်လာသည်နှင့် အသည်းနှလုံးတို့ဆူဝေခြင်းဝေဒနာကို ပြင်းပျစွာခံစားလိုက်ရတော့သည်။

အခန်း - ၂၀-

ကြေမ့နေသောစက္ကူအပိုင်းအစလေးကိုဖြန့်ကြည့်ရင်း သပြေမြရိပ်မျက်နှာတွင် ဖော်ပြရန်ခက်ခဲသောအပြုံးတစ်ခုဖြစ် ပေါ်နေသည်။

နှုတ်ခမ်းတစ်စုံသည် အစွမ်းကုန်ပြုံးနေသော်လည်း မျက်ဝန်းအစုံကတော့ နာကျင်ခြင်း၊ တမ်းတခြင်းတို့လွန်ဆွဲသော ဖြစ်စဉ် အရောင်တစ်ခုဖြာထွက်နေသည်။

အစွမ်းကုန်ပြုံးထားသောနှုတ်ခမ်းသားလေးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာသည်။

အောက်နှုတ်ခမ်းစွန်းသားလေးသည် အပေါ်သွား အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းနှစ်ဝင်သွားသည်။

“ဒေါက်. . ဒေါက်”

ခပ်အုပ်အုပ်တံခါးခေါက်သံကြောင့် ဖိကိုက်ထားသော အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကိုလွှတ်လိုက်ပြီး

“လော့ခံမချထားဘူး”

အလွမ်းလွင့်ရေစီး
လက်ကိုင်ဘုလေး ချာခနဲလည်သွားပြီး အခန်းတံခါး
လေး ညင်သာစွာပွင့်ဟလာသည်။

တံခါးဝတွင်ပေါ်လာသူက လှလှဖြိုးနှင့်မိုနိုနို။
“လာလေ”

ဟုခေါ်လိုက်ပြီး ကြေမ့နေသောစက္ကူပိုင်းအား အံဆွဲ
ထဲထည့်လိုက်သည်။

“သပြေ”

သပြေမြရိပ်ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် နှစ်ယောက်
သားဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး မိုနိုခေါ်လိုက်ခြင်းပါ။

“ဟင်း”

ခပ်လေးလေး၊ ခပ်မှိုင်းမှိုင်းအမူအရာဖြင့် မိုနိုနိုကိုကြည့်
သည်။

“မင်းဆန္ဒပြည့်ပြီ သပြေ”

“ပြောပါဦး”

“ဖြိုးဆီကို ဦးဇေယျထွန်းလာတယ်”

နှုတ်ခမ်းနှစ်ဖွားတွန့်ကွေးတက်သွားပြီး ခေါင်းတဆတ်
ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။ မိုနိုနိုစကားဆက်ပြန်သည်။

“သူ သပြေ့ကို အသည်းအသန်ဖြစ်နေတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ဆရာ့ကိုဖြိုးသနားတယ်”

လှလှဖြိုးထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“ဘာပြောတယ် ဖြိုး. . . ဖြိုးက ဦးဇေယျထွန်းကိုသနား

မိရင် သူ့ရဲ့ခံစားမှုစွမ်းအားလျော့မသွားနိုင်ဘူးလား”

သူမစကားကြောင့် ဆရာလျော့ရဲစွာပြုံးသည်။

“ဖြိုး - မင်းဟာ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်ပဲ
... မင်းတို့လည်း သပြေနဲ့အလိုတူအလိုပါပဲလားကွာ”

“မဟုတ်ဘူးဆရာ... ဖြိုးတို့က သပြေနဲ့အတူ ဆရာဆီ
မှာ ကျူရှင်တက်ဖို့အဖော်ပြုရုံလောက်ပါပဲ... ကျန်တဲ့အပိုင်း
မှာ ဖြိုးတို့မပါပါဘူး ဆရာ... ဒါအမှန်စကားပါ”

ညှိုးငယ်နေသောဆရာ၏မျက်နှာလေးက သူမသိထား
သမျှကိုထုတ်ဖော်မိမတတ်ဖြစ်သွားသည်။

သပြေမြရိပ်မျက်နှာကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိသည်နှင့်
သူမပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ ဆရာ၏ခပ်တိုးတိုးစကားသံ ထွက်
ပေါ်လာသည်။

“ဆရာဘဝမှာ... အဲ - မင်းတို့က ကိုယ့်တပည့်မှ
မဟုတ်ဘဲနော်... ကိုယ်ပြောတာ ဖြိုးနားထောင်ပေးမလား”

“ရပါတယ် ဆရာ”

“ကိုယ့်ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာတစ်ခါမှမပေါ်ခဲ့ဖူးဘူး”

“တကယ်လား ဆရာ”

“ကိုယ်မလိမ်ပါဘူး ဖြိုး... သပြေတစ်ယောက်သာ
ကိုယ့်နှလုံးသားကိုလှုပ်ကိုင်နိုင်တာ... ကိုယ်သေချာပြောရဲ
တယ် ဖြိုး... သပြေကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်... ကိုယ့်အချစ်က
တစ်ခါမှမပေါ်ဖူးသေးတဲ့အချစ်နဲ့ကို ချစ်နေရတာပါ... သပြေ
ကိုချစ်နေပြီလို့ ကိုယ့်ဘာသာသိလိုက်ချိန်မှာ ကိုယ့်ရင်ထဲ ငလျင်

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

အသေးစားလေးတစ်ခုငင်ရောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်
... သပြေကို ကိုယ်ချစ်ရေးဆိုဖို့စိတ်မကူးဘဲ ရှောင်ဖို့စိတ်ကူး
ခဲ့တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

သူမတအံ့တဩမေးမိသည်။

“သပြေဟာ ဆရာ့ရဲ့တပည့်ဖြစ်နေလို့ပေါ့... ဆရာ
သူ့ကိုသိပ်ချစ်ပေမယ့် ‘အတတ်လည်းသင်၊ ပဲ့ပြင်ဆုံးမ၊ သိပ္ပံ
မကျန်၊ ဘေးရန်ဆီးကာ၊ သင့်ရာအပ်ဖို့ ဆရာတို့၊ ကျင့်ဖို့ဝတ်
ငါးဖြာ’ဆိုတဲ့ကဗျာလေးက ဆရာ့စိတ်အစဉ်ကို လွတ်ထွက်
မသွားအောင် ထိန်းချုပ်ပေးခဲ့တယ်... ”

ဖြိုးတော့ဉာဏ်မကောင်းတဲ့ကျူရှင်ဆရာအချို့ကြောင့်
နာမည်ပျက်ရုံနေတဲ့ကျူရှင်လောကကြီးထဲမှာ ဆရာနဲ့တပည့်ယူ
တဲ့ သတင်း၊ အတင်းတစ်ပုဒ်ထွက်မှာစီးလို့ပဲ... တချို့ကျူရှင်
ဆရာတွေက ကျူရှင်ဆရာဖြစ်မှ ငွေမြင်ဖူးကြတာဆိုတော့ စား
ကြသောက်ကြနဲ့ အပျော်အပါးဖက်ပြီး ပျက်စီးကြတယ်... ”

ဒါ ကျူရှင်ဆရာတိုင်းမဟုတ်ပါဘူး... ကျူရှင်ဆရာ
တချို့သာဖြစ်တာပါ... လူတွေက ဉာဏ်မကောင်းတဲ့ကျူရှင်
ဆရာကို တွေ့ဖူးထားတာ ကျူရှင်ဆရာတိုင်းဟာ အခုကောင်း
နေပေမယ့် တစ်ချိန်ချိန်မှာဖောက်ပြားလွယ်မယ်လို့ ထင်နေကြ
တယ်... ဒါပေမဲ့ ကျူရှင်ဆရာဆိုတာလည်း ဆရာပါပဲ... သူ
တို့စိတ်ထဲမှာ ဆရာတပည့်စိတ်အပြည့်အဝရှိကြတယ်... အခု
ပြောဖြစ်တဲ့စကားတွေက အလျဉ်းသင့်လို့ပြောဖြစ်သွားတာပါ

ဖြိုး... ဖြိုးစိတ်ညစ်သွားပြီလား”

အားနာဟန်ဖြင့် မေးလာသည့် ဆရာအား လှလှဖြိုး
ခေါင်းခါပြလိုက်ရင်း

“ဖြိုးစိတ်ဝင်စားပါတယ် ဆရာ... ဖြိုးကတော့ ဆရာ
ကို ဆရာဂုဏ်နဲ့ညီတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်စကတည်း
က ယုံကြည်ပြီးသားပါ ဆရာ”

လှလှဖြိုးစကားက သူ့စိတ်အစဉ်ကို အေးမြစေသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ဖြိုးရယ်”

သူ့လှိုက်လှဲစွာပြောမိသည်။

“ဆက်ပြောပါဦး ဆရာ”

သူ့ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း

“ကိုယ် သပြေ့ကိုရှောင်ပေးမယ့် မရခဲ့ဘူး ဖြိုး...
သပြေ့ရဲ့ဆက်သွယ်မှုက ကိုယ့်ရဲ့ထိန်းချုပ်နိုင်မှုကို အချစ်စိတ်
နဲ့လဲပစ်မတတ်ပါပဲ...”

သပြေ့ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ကိုအရောတဝင်လုပ်လာတယ်
... မျှော်လင့်ချက်တွေပေးခဲ့တယ်... ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ထိန်းချုပ်
နိုင်ခဲ့တယ် ဖြိုး... အခွင့်အရေးပေးတာတောင်မှ ကိုယ်သူ့ကို
ချစ်ရေးမဆိုခဲ့ဘူး... ဘာလို့လဲဆိုတော့”

“တပည့်ဆိုတဲ့အသိဝင်နေလို့လား ဆရာ”

လှလှဖြိုးဝင်ထောက်လိုက်သောစကားကို သူ့ခေါင်း
ညိတ်ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဖြိုး... သပြေ့ကို ကိုယ့်နှုတ်ကချစ်တယ်

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

လို့ဖွင့်မပြောဝံ့ပေမယ့် သူ့အပေါ်ထားတဲ့အချစ်တွေက ကိုယ့်ရင်
ထဲမှာအပြည့်ပဲ ဖြိုး...

အချစ်တွေ ရင်ထဲခိုင်ခဲ့တဲ့အချိန်မှာပဲ သူ့ကိုယ့်ကို
အဆက်ဖြတ်ခဲ့တယ်... တပည့်တစ်ယောက်လိုသဘောထားပြီး
သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကိုဆက်သွယ်ကြည့်မှပဲ ကိုယ်ဟာလှည့်ကွက်တစ်ခု
ထဲရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိရတော့တယ် ဖြိုး”

ဆရာကို လှလှဖြိုးအားနာနေမိသည်။

လှည့်ကွက်ကိုဝိုင်းဝန်းအားဖြည့်ပေးသူက သူမနှင့် မိမိနှိုက်
တိုဖြစ်နေသည်ပဲ။ ဆရာစကားကြားရပြန်သည်။

“သူ့ဆယ်တန်းကျောင်းသူမဟုတ်ဘူးလို့သိလိုက်တာနဲ့
ထိတ်လန့်ခြင်းနဲ့ဝမ်းသာခြင်းကို ကိုယ်တစ်ပြိုင်တည်းခံစားလိုက်
ရတယ်... ထိတ်လန့်မိတာက ဘာကြောင့်များလိမ့်ခဲသလဲဆို
ပြီးတော့ပေါ့...”

ဝမ်းသာခြင်းကတော့ ကိုယ့်တပည့်မဟုတ်တော့လို့ပဲ
... ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ့်အချစ်တွေဟာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်နေလိမ့်
မယ်လို့ ကိုယ်ယုံကြည်တယ်လေ... ဒါပေမဲ့... ကိုယ့်ရဲ့
စင်ကြယ်တဲ့အချစ်တွေဟာ လှည့်ကွက်တစ်ခုအောက်မှာ မှိုင်းမိ
နေပြီ ဖြိုးရေ...

ကိုယ် ဖြိုးကိုအကူအညီတစ်ခုတောင်းချင်တယ်”

အကူအညီဆို၍ ရင်ထဲဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ သူမ
ပုံကိုကြည့်ပြီး ဆရာပြုံးသွားသည်။

“အကူအညီဆိုတာနဲ့ လန့်သွားသလား ဖြိုး... ဖြိုး

အဖြေခက်မယ့်သပြေမြရိပ်ရဲ့လိပ်စာကို မတောင်းပါဘူးကွာ . . . ကိုယ်အတင်းတောင်းလည်း ဖြိုးပေးမှာမဟုတ်ပါဘူး. . . မိုနိုနိုဆီလည်း ကိုယ်ရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

အောက်ကျသံမပါသော၊ တင်းမာသံမပါသောဆရာ အသံက လှလှဖြိုး၏အားနာစိတ်ကို ပိုစေသည်။

“တတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စဆိုရင် ဖြိုးကူညီပါမယ် ဆရာ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဖြိုးရယ်. . . ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက် အပေါ်ထားခဲ့တဲ့ ကတိတစ်ခုကိုဖောက်ဖျက်ခိုင်းမှ ရလာမယ့် အကူအညီကိုတော့ ကိုယ်မတောင်းရက်ပါဘူး”

“ပြောပါ ဆရာ”

“သပြေမြရိပ်နဲ့တွေ့ရင် ပြောပေးပါ. . . တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ အချစ်ပေါက်ဖွားခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို မှိုင်း မိစေအောင်ပြုသူအား ထိုသူခံစားရသလို ထပ်တူပြန်လည်ခံစား ရစေတယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့ဆိုတာပဲ ဖြိုး. . . ပြီးတော့ ဒီစာလေး သူ့ကိုပေးပေးပါလား. . . ဖြစ်နိုင်ရင်ပေါ့”

ဆရာလက်ထဲကစာရွက်လေးကို ယူကြည့်လိုက်ပြီး

“ဖြစ်ပါတယ် ဆရာ. . . ဖြိုးဆက်ဆက်ပေးပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဖြိုးရယ်. . . ကိုယ်သွားမယ်”

နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားတဲ့ဆရာကိုကြည့်ရင်း လှလှဖြိုး ရင်ထဲ စာနာသနားခြင်းတွေ ဝင်ရောက်လာရတော့သည်။

“ဟယ် - ဆရာက သပြေအတွက်စာပေးခိုင်းလိုက်တယ် ဟုတ်လား. . . ပြပါဦး ဖြိုးရဲ့”

မိုနိုနိုလက်ထဲသို့ စာရွက်ခေါက်လေးထည့်ပေးလိုက် သည်။ စာရွက်လေးကို မိုနိုနိုဖတ်ပြီး သပြေမြရိပ်လက်ထဲထည့် ပေးလိုက်သည်။

စာရွက်လေးကို သပြေမြရိပ်ဖတ်လိုက်သည်။

“မိုးပေါ်က အပ်တစ်စင်းနဲ့ လူ့ပြည်ကအပ်တစ်စင်းတို့ တွေ့ဆုံထိစပ်ဖို့လွယ်ကူပေမယ့် လူ့ဘဝရဖို့က ခဲယဉ်းသတဲ့. . . ကံကောင်းထောက်မလို့ရလာတဲ့ လူ့ဘဝသက်တမ်းတိုတိုလေးမှာ ဘဝကိုအဓိပ္ပာယ်ရှိစွာနဲ့ပဲ ဖြတ်သန်းသွားချင်တယ်. . . ဒါ. . . ငါ့ရဲ့အပြင်းပြဆုံးဆန္ဒတစ်ခုပဲ. . . ဇမ္ဗူထွန်း”

“ဘယ်လိုလဲ သပြေ”

မိုနိုနိုအမေးအား နှုတ်ကပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းကိုသာ ခပ် ဖြည်းဖြည်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

အခန်း - ၂၁-

အချစ်ဆုံးနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ်ရောက်ခဲ့ဖူးသော နံပါတ်တစ် အောင်ချမ်းသာဘုရားဝင်းသည် ဇမ္ဗူထွန်းအတွက် အချစ်ပူဖြေရာနေရာလေးဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ကျူရှင်များပိတ်ရက်ဖြစ်သော လပြည့်၊ လကွယ်ရက် သည် ဇမ္ဗူထွန်းအတွက် နားနေရက်များမဟုတ်တော့ဘဲ နံပါတ် တစ်အောင်ချမ်းသာဘုရားနှင့် လှော်ကားဥယျာဉ်သို့သွားပြီး အလွမ်းဖြေဖြစ်ခဲ့သောရက်များဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ခုလည်း လပြည့်နေ့ဖြစ်တာမို့ နံပါတ်တစ်အောင်ချမ်း သာဘုရားဝင်းထဲသို့ ဇမ္ဗူထွန်းရောက်ခဲ့ရပြန်သည်။

သပြေမြရိပ်၏အသံလေးကိုကြားယောင်ရင်း အောင် ချမ်းသာကပ်ကျော်ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်ကြီးကို ဦးခိုက် လိုက်သည်။

“အပူများငြိမ်းအေးပါစေသတည်း”

ဟု ခပ်တိုတိုဆုတောင်းပြီး ရွှေစေတီ၊ ငွေစေတီရှိရာလာ

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

ခဲ့ပြီး လက်ထဲကပုတီးကိုစိပ်နေမိသည်။

ပုတီးပတ်ပြည့်သည်နှင့် မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်ကိုဖွင့်ကြည့် လိုက်သည်။

“ဟင် ပြုံး”

လှလှဖြိုးသည် သူ့အားစာနာမျက်ဝန်းတစ်စုံဖြင့် ကြည့် နေသည်။

“ဘုရားလာဖူးတာလား ပြုံး... တစ်ယောက်တည်း လား”

“ဟုတ်တယ်... မဟုတ်ဘူး ဆရာ”

“ဟမ်”

သူ၏နားမလည်သောအမူအရာကိုကြည့်ပြီး လှလှဖြိုး ရယ်သည်။

“ဒီလို ဆရာရဲ့... ဟုတ်တယ်ဆိုတာ ဘုရားလာဖူးတာ ကိုပြောတာ... မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ် ဘူးလို့ပြောတာ... ဟိုမှာ ပြုံးမိဘတွေပါတယ်လေ”

“ဪ”

ပြုံးမိဘများမှာ ကုလားသိုက်ဟုခေါ်သော မြွေရုပ်တု နေရာတွင် အမွှေးနံသာတို့ဖြင့်ပူဇော်ပသနေသည်။

“ဆရာပုတီးစိပ်တာ အကြာကြီးပဲနော်”

“အဟင်း - တစ်နာရီတိတိပဲရှိတာပေါ့ ပြုံးရဲ့”

“ဪ - ဒါနဲ့ ဆရာက ဒီဘုရားမှာ အမြဲတမ်းပုတီး လာစိပ်နေကျပဲလား”

လှလှဖြိုးအမေးကြောင့် သူခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးမှာ မညှိုး၊ မလန်း။ သာမန်မကျ။

“ဟင့်အင်း - အရင်တုန်းကတော့ ဒီဘုရား ဒီမှာရှိမှန်း တောင်မသိပါဘူး”

“ဒါဆို”

“အဟင်း - သပြေမြရိပ်ရဲ့အချစ်တန်ခိုးကြောင့် ရောက်လာရတာပေါ့၊ ဖြိုးရယ်”

“သူနဲ့”

“သူ့ခြေရာမဖျောက်ခင်တစ်နေ့အလိုမှာ ကျွန်တော်မရောက်ဖူးတဲ့နေရာနှစ်ခုကို လိုက်ပို့ပေးရင်း အလွမ်းမျိုးစေ့တွေ ချခဲ့တယ်လေ”

အချစ်၏တန်ခိုးစွမ်းပကားက လူပျိုကြီး၏စကားတို့ကို လှပံ့စွာတန်ဆာဆင်ပေးနေသည်။

လှပသောစကားလုံးများကို မစဉ်းစားပါဘဲနှင့် နှုတ်မှတလစပ်ပြောနေမိတတ်သည်။

“နေရာနှစ်ခု... ဟုတ်လား ဆရာ... ဘယ်နေရာတွေလဲ”

“ဒီနံပါတ်တစ်အောင်ချမ်းသာနဲ့ လှော်ကားဥယျာဉ်ပေါ့၊ ဖြိုးရာ... ကိုယ့်မှာတော့ ကိုယ့်ရှင်ထဲကအလွမ်းတွေကို ပုတီးစိပ်ရင်း လှေစီးရင်းနဲ့ပဲဖြေဖျောက်နေရတယ်”

“ဆရာရယ်”

တည်ကြည်သောဆရာမျက်နှာသည် ဟန်ဆောင်

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

ကောင်းသောယောက်ျားတစ်ဦး၏မျက်နှာ မဟုတ်တန်ရာ။

“ဒါဆို အဲဒီနေရာနှစ်ခုကို ဆရာအမြဲတမ်းရောက်ဖြစ်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“လပြည့်၊ လကွယ်တိုင်းပါပဲ ဖြိုးရယ်”

“ဆရာရယ်”

သူငယ်ချင်းအပေါ်ချစ်သော ဆရာအချစ်သည်လည်း ဟန်ဆောင်ခြင်းမဖြစ်တန်ရာ။

သူငယ်ချင်းထင်သကဲ့သို့သော လူစားမျိုးသည် ဆရာမဟုတ်တန်ရာ။ ဆရာသည် သူတစ်ပါးဒုက္ခရောက်မှာ၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာကို လုပ်တတ်သောလူစားမျိုးမှာ မဖြစ်တန်ရာ။

သူငယ်ချင်းပြောခဲ့သော အတိတ်ဇာတ်လမ်းအား ဆရာအားဖွင့်ပြောပြီးဆွေးနွေးကြည့်လျှင် ကောင်းမွန်သော အဖြေတစ်ခုထွက်လာမှာမလွဲ။

လှလှဖြိုး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်သည်။

တစ်ဖက်တည်းအမြင်တစ်ခုနှင့် အရာဝတ္ထုတစ်ခု၊ ခံစားချက်တစ်ခုအား အတည်ယူ၍မရမှန်း တွေးမိသည်ပဲ။

“ဆရာ - သပြေကိုသိပ်ချစ်သလား”

“သူ့ကိုမချစ်ရင် သူနဲ့တစ်ကြိမ်သာသွားခဲ့ဖူးတဲ့နေရာတွေကို တကူးတကရောက်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး ဖြိုး... ကိုယ်တစ်ခုစဉ်းစားလို့မရဘူး”

“ဘာများလဲ ဆရာ”

တောစပ်ကိုငေးကြည့်ရင်း ခပ်မှန်မှန်လေသံဖြင့် ဆရာ
ဖြေသည်။

“သူ့ကိုယ့်ကို ဘာကြောင့်ဒီလိုလုပ်ခဲ့သလဲ... ဘာ
ကြောင့် ကိုယ့်ဘဝထဲအတင်းဝင်ပြီး အမှတ်တရဖြစ်နေအောင်
လုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာကိုပဲ”

လှလှဖြိုးခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်
ချလိုက်သည်။

“ဖြိုးသူငယ်ချင်းပေါ်ထားတဲ့ ဆရာ့ရဲ့တည်ကြည်တဲ့
အချစ်တစ်ခုနဲ့ပဲ ဆရာ့ကိုမပြောဘူးလို့ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ဇာတ်လမ်း
တစ်ပုဒ်ကို ပြောပြပါမယ် ဆရာ”

“ဇာတ်လမ်း”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ... ဒီဇာတ်လမ်းက ဆရာ့ကြောင့်
ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကြေကွဲစရာဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပဲ... ဒီဇာတ်လမ်းက
ဆရာ့ကြောင့်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို”

“ဆရာ့ကြောင့်ဖြစ်လာတာလို့ပြောတာ”

လှလှဖြိုးစကားကို သူနားမလည်နိုင်တော့။

သူ့တွင် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ရှိခဲ့သည်တဲ့။ ဘာဇာတ်လမ်း
ပါလိမ့်။

“ဟာ - မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဖြစ်ကိုဖြစ်ခဲ့လို့ပဲ တန်ပြန်ကလဲ့စားချေခြင်းဆိုတာ ရှိ
ခဲ့တာပဲပေါ့ ဆရာရယ်”

လှလှဖြိုးစကားများကို သူစဉ်းစား၍လိုက်မမိတော့။

“ပြောပြပါဦး ဖြိုး... ကိုယ်မသိဘဲ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်
ပြီးဖြစ်ခဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်အကြောင်း”

“ဆရာတကယ်ပဲမသိတာလား”

လှလှဖြိုးသေချာစေရန် မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ဖြိုးပြောပြမယ်... ပြီးတော့ ဖြိုးမေးမယ့်မေး
ခွန်းတွေကိုလည်း အမှန်ဆုံးအဖြေပေးလိမ့်မယ်လို့ ဖြိုးယုံကြည်
တယ်”

လှလှဖြိုးစကားက တည်ကြည်လေးနက်နေသည်။

သူတစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ ဖြိုး... ကဲ - ဖြိုး ပြောစရာရှိတာပြော
တော့လေ”

“ဆရာ”

သူ့မျက်ဝန်းအား စူးစိုက်ကြည့်ပြီး တည်ငြိမ်စွာခေါ်
သည်။ လှလှဖြိုးကို သူပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီပါမြရိပ်ဆိုတဲ့နာမည်ကို သိလား”

“ဒီပါမြရိပ်”

သူခပ်တိုးတိုးရေရွတ်မိသည်။

“သပြေနာမည်နဲ့ဆင်တယ်နော်”

“ကြားဖူးလား ဆရာ”

“ဟင့်အင်း”

“ဆရာ - စကားပြောဖို့အချိန်ရပါတယ်နော်”

“ဖြိုးရရင် ကိုယ်ရပါတယ်”

“ဖြိုးက အချိန်ရပါတယ်... မေမေ၊ ဖေဖေတို့က အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ကြဦးမှာလေ”

လှလှဖြိုးမိဘများမှာ မြွေနှစ်ကောင်ရုပ်တုရှေ့တွင် မရှိတော့။ သက်ဆိုင်ရာဘုရားတွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေကြဟန်တူသည်။

“ကဲ - ပြော ဖြိုး... ဖြိုးပြောမယ့်ဇာတ်လမ်းကို ကိုယ် စိတ်ဝင်စားတယ်”

လှလှဖြိုးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ဆရာတစ်ခုစဉ်းစားပေးပါဦး”

“ပြောပါ”

“သပြေမြရိပ်ကို မတွေ့ဖူးခင် သပြေမြရိပ်နဲ့တူတဲ့၊ ဆင်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ဖူးသလားလို့”

လှလှဖြိုးစကားအတိုင်း သူ့စဉ်းစားမိသည်။ အဖြေကား မရေမရာ။

“သေချာစဉ်းစားနော်”

“အင်း - သတိရပြီ ဖြိုး... သပြေ့ကို ကိုယ်သေသေချာချာကြည့်မိတဲ့အချိန်တုန်းက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ဆင်တယ်လို့တော့ သတိထားမိတယ်... ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မသိဘူး... ကိုယ့်မှာရင်းနှီးတဲ့မိန်းကလေးဆိုလို့ သပြေမြရိပ်တစ်ယောက်တည်းရှိခဲ့ဖူးတာဆိုတော့ တခြားမိန်းကလေးကို ကိုယ်မမှတ်မိနိုင်ဘူး”

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

“အင်း - ဆရာပြောတဲ့တစ်ယောက်က သပြေမြရိပ်ရဲ့ အစ်မရင်း ဒီပါမြရိပ်ပဲ”

“သပြေ့မှာ အစ်မရှိတယ်... ဟုတ်လား”

တစ်ခါမှမကြားဖူးတာမို့ တအံ့တဩမေးမိသည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာ... ရှင်းအောင်ပြောရရင်တော့ မဒီပါက ဆရာ့ကိုသိပ်ချစ်ခဲ့မိလို့ အရှက်တကွဲကိုယ်ကျိုးနည်းခဲ့ရတဲ့သူပေါ့”

“ဗျာ”

လှလှဖြိုးစကားက သူ့အံ့ဩမှုကို အရောင်တင်ပေးနေသည်။

“ကိုယ်နားမလည်တော့ဘူး ဖြိုး”

“ဆရာသိရဲ့သားနဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

သူ့ခေါင်းသွက်သွက်ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါဆို ဖြိုးပြောပြမယ် ဆရာ”

လှလှဖြိုး၏အကြည့်က ခပ်စိမ်းစိမ်းသစ်ပင်များဆီသို့ ရွေ့လျားသွားသည်။ သူမစိတ်အစဉ်သည်လည်း...။

ဒီပါမြရိပ်သည် သူငယ်ချင်းရည်းစားစုံတွဲနှင့်အတူ ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် အအေးသောက်နေသည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးချစ်စကားများဖောင်ဖွဲ့နေတာကြောင့် သူမတစ်ယောက်တည်းငေါင်နေသည်။

“ဒီပါပျင်းနေလား”

ဝေနှင်းနှင့်စကားပြောနေရာမှ မြင့်ဦးလှမ်းမေးသည်။

“သွားပါ. . . ခုမှအားနာပါးနာနဲ့ လာစကားပြောမနေပါနဲ့. . . နင်တို့သမီးရည်းစားနှစ်ယောက်ကြား လိုက်ခဲ့မိတာကို က ငါ့အများ”

စိတ်မဆိုးပါဘဲနှင့် စိတ်ဆိုးတဲ့ပုံစံလေးလုပ်နေသော ဒီပါမြရိပ်ကို ဝေနှင်းကချစ်ခင်စွာဖြင့် ပါးလေးကိုလိမ်ဆွဲလိုက်သည်။

“ဒီပါ”

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

“ဘာလဲ”

“နင်မပျင်းအောင် နင့်ကိုစကားပြောဖော်ရွာယေမယ်လေ”

“အမလေး - မလုပ်ပါနဲ့. . . နင်တို့ကြည့်ပြီး အာညောင်းတယ်”

ဒီပါမြရိပ်စကားကြောင့် မြင့်ဦးနှင့်ဝေနှင်းတို့ရယ်လိုက်ကြသည်။

“ဒီပါ”

“ဘာလဲ မြင့်ဦးရာ. . . ငါ့အတွေးနဲ့ငါနေပါရစေ. . . နင့်ဘာသာ ဝေနှင်းနဲ့စကားပြောပါလား”

“ဟဲ့ - ဟိုဝိုင်းကိုကြည့်လိုက်ပါဦး”

မြင့်ဦးပြုရာသို့ သူမကြည့်လိုက်မိသည်။

သူမရင်တစ်ခုလုံး သိမ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ တွေ့လိုက်ရသည်က အအေးတစ်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်အား စိတ်ဝင်တစားဖတ်နေသောလူတစ်ယောက်။

ထိုလူပုံစံကမချောသော်လည်း သူမကိုအလွန်ဆွဲဆောင်နိုင်သည်။ တည်ကြည်သော၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုစိတ်မဝင်စားသော ထိုသူ၏ဟန်က သူမစိတ်ကိုပိုမိုလှုပ်ရှားစေသည်။

မြင့်ဦးအသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“သူနာမည်က ဇေယျာထွန်းတဲ့. . . ကျူရှင်ဆရာလေ. . . သိပ်ရိုးသိပ်အေး. . . ဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်မဝင်စားတဲ့လူပျိုကြီး”
ဘယ်မိန်းမကိုမှစိတ်မဝင်စားတဲ့ဆိုသည့်စကားကြောင့်

ဒီပါမြရိပ်ကြည်နူးစွာပြုံးမိသည်။

“နင်နဲ့ဆိုလိုက်မှာ”

“အံ့မယ်”

ဟုပြောလိုက်သော်လည်း စိတ်ထဲတွင်တော့ ကျေနပ်သလိုခံစားလိုက်မိသည်။

“ကိုဦးနဲ့သိလို့လား”

ဝေနှင်းမေးသည်။

“ဟင့်အင်း - မရင်းနှီးဘူး... သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်

ရဲ့ညီနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခါမြင်ဖူးတာပါ... သူ့အကြောင်း သူငယ်ချင်းညီဆီကသိရတာ”

“ဘယ်လိုလဲ ဒီပါ”

ဝေနှင်းက ပြုံးစရာမျက်နှာထားဖြင့်မေးလာသည်။ သူမပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီပါ သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားတယ်”

ရှက်ရမယ့်သူငယ်ချင်းများမဟုတ်တာမို့ ပွင့်လင်းစွာဖြေလိုက်ခြင်းဖြင့် အထင်သေးခံရခြင်းမရရှိနိုင်ပါ။

“ဟာ - တကယ်”

ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိခဲ့ဖူးသူက သည်တစ်ယောက်အားစိတ်ဝင်စားသည်ဆိုတော့ ဝေနှင်းနှင့် မြင့်ဦးတို့အံ့ဩသွားရသည်။

“ခဏနော်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျူရှင်ဆရာထိုင်သည်ဝိုင်းသို့

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

ဒီပါမြရိပ်ရောက်သွားသည်။ .. ငါနုခန့်ဒီထမယေလ

“လိပ်စာလေးသိချင်လို့” ဘုန်းဟခင်ဌာယဌာယ

သူမအသံကြား၍ ကျူရှင်ဆရာ၏အမိန့်ကိုအတိုင်း

သူမအား အံ့ဩသည့်မျက်ဝန်းအစုံဖြင့်ကြည့်နေစဉ်မှာ

သူမ လှပစွာဖြူလင်းသော နှုတ်ခတ်လက်ခနဲ

“ဟို... ဆရာ့အဖို့ကလေးနဲ့အဖို့ကလေး” ငြိမ့်

“ဟုတ်ပါတယ်”

။ ပြိုင်ကလေးက

ပြန်ဖြေဆိုပြီးလျှင် သူမရင်ကို ငိုမိမိပိုက်ပိုက်စေသည်။

ငြိမ့်လျှင်လျှင် ကျူရှင်ဆရာမရဲ့လက်ခနဲအဖို့ကလေး

လို့။ ငြိမ့်ပဲပြေးလှမကလေးပဲလေး ငြိမ့်ပဲလေး

“ငါဟာ ငြိမ့်ပဲလေးပဲလေးပဲလေး ကျူရှင်ဆရာကြောင့်

လွန်ခဲ့တာပဲ။ ဒီလိုအဖို့ကလေးလို့ခေါ်ပါပြီသား”

။ မငြိမ့်ပဲလေးပဲလေး ငြိမ့်ပဲလေးပဲလေး ပြီး ငြိမ့်ပဲလေး

နေသည်။ “... ငိုပဲပဲ”

။ ငြိမ့်ပဲလေးပဲလေး ငြိမ့်ပဲလေးပဲလေး ငါ့လေးကလေး

လျှင်လျှင် - လေ... ဟခင်လျှင်လျှင် - လေ”

“ဆရာ့အဖို့ကလေးပဲလေးပဲလေး” ငါ့လေးကလေး

“အာ - နေပါစေ... ကိုယ့် မိန်းမကလေးအဖို့ကလေး

ကျေးဇူးအစွမ်းအစွမ်း မဟာအစွမ်းပဲလေး” ငြိမ့်ပဲလေး

“ဆရာက အားနာတာကို ငြိမ့်ပဲလေးနားနားမလိုဘူး

“ငါ့အဖို့ကလေးပဲလေး... ငါ့အဖို့ကလေးပဲလေး”

ငိုငိုပဲလေးပဲလေး ငါ့အဖို့ကလေးပဲလေး ငါ့အဖို့ကလေးပဲလေး - ငိုငို

တယ်မထင်နဲ့နော်... ဆရာမှာ စာဖတ်စရာကျန်သေးလို့”
ယဉ်ယဉ်လေးနှင့်သည့်စကားမှန်း ဒီပါမြရိပ်သိပါသည်။
ကျူရှင်လိပ်စာရပြီးပြီမို့ သူမနှစ်ခြိုက်စွာပြုံးရင်း ထိုဝိုင်းမှထွက်
ခဲ့တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်တော့ ဘီအက်စ်စီဘွဲ့ရတစ်ယောက်
သည် ဆယ်တန်းအင်္ဂလိပ်စာသင်သောကျူရှင်ကျောင်းတွင်
ကျူရှင်တက်ခဲ့ပြီ။

ဒီပါမြရိပ်သည် ဇမ္ဗူထွန်းအား မြင်မြင်ချင်းစွဲလန်းချစ်
မိခဲ့ပြီ။ ဇမ္ဗူထွန်း၏အသံ၊ ဇမ္ဗူထွန်း၏အမူအရာများသည် သူမ
ဘဝ၏အားဖြည့်အိပ်မက်များဖြစ်ခဲ့သည်။

“မမ - ခုတစ်လော အပြင်ထွက်တာစိပ်လှချည်လား”

ညီမဖြစ်သူ သပြေမြရိပ်စကားကြောင့် ဒီပါနှစ်ခြိုက်စွာ
ပြုံးလိုက်သည်။ သပြေမြရိပ်သည် သူမ၏အချစ်ဆုံးညီမ။

“စိပ်ဆီ...”

စကားအား ဆက်မပြောဘဲ နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးမိပြန်သည်။

“ဟာ - မမပြောလေ... ဟာ - ဘာမှတော့မပြော
ဘဲ တစ်ယောက်တည်းသဘောကျပြီး ပြုံးနေပုံထောက်တော့
သပြေအစ်မ မရိုးတော့ဘူး”

သပြေမြရိပ်စကားကြောင့် သူမရယ်မိပြန်သည်။

“ဟာ - ရယ်ပြန်ပြီ”

“ပြောပါ့မယ် သပြေညီမရဲ့... မမမှာ ချစ်သူရှိနေပြီ”
ရှက်စနိုးမျက်နှာထားဖြင့်ပြောလာတဲ့ အစ်မဖြစ်သူကို

ကြည့်ပြီး သပြေမြရိပ်ပါပြုံးမိသည်။

“ဪ - ဒါကြောင့်ကိုး... အဟင်း - ထင်တော့ထင်
သား... ဒါနဲ့မေးရဦးမယ်”

“မမချစ်သူကို မမသိပ်ချစ်လား”

“ချစ်သမှ သိပ်ချစ်”

“အဟား - မမတို့တော့ ရှက်ရကောင်းမှန်းမသိတော့
ဘူး”

“အံ့မယ် - ဘာလို့ရှက်ရမှာလဲ... ချစ်လို့ချစ်တယ်
ပြောတာ”

ဒီပါမြရိပ်ကြည်နူးစွာပြုံးနေသည်။

“မမကတော့ပိုပြီ... အဲ - ဟိုတစ်ခါတုန်းကပြောတဲ့
တရားမဝင်ချစ်သူဆိုတာပဲလား”

“အင်း”

“မမဘက်ကပဲပေါ့... ခုထိ အခြေအနေမပြောင်း
သေးဘူးလား”

“အင်း”

“နာမည်ကဘယ်သူ... မမတစ်ခါပြောဖူးတယ်လေ
... ဪ - သိပြီ... မမကတော့ သူ့ကိုထွန်းလို့ပဲ ရင်ထဲက
ခေါ်တယ်ဆိုတာနော်”

“အင်း”

“မမ”

“ဟင် - သူနဲ့ချစ်သွားရင် ညီမလေးပေါ် အချစ်မလျော့

ရဘူးနော်

“အင်းပါ ညီမလေးရဲ့ . . . သူ့ကို ချစ်တဲ့အချစ်နဲ့ ညီမလေးကို ချစ်တဲ့အချစ်က မတူပါဘူး. . . ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်စလုံးတို့ ချစ်တဲ့အချစ်ကတော့ အနှိုင်းမဲ့ပဲ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ကြည်နူးစွာ ရယ်လိုက်ကြသည်။

ပိုဆိုးသည်က မိန်းကလေးအများစုက ဇမ္ဗူထွန်းအပေါ် စိတ်ဝင်စားကြခြင်းပင်။

ဇမ္ဗူထွန်းအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုပြိုင်နေကြသည်။

ဇမ္ဗူထွန်း သတိထားမိအောင် အပြိုင်အဆိုင်လုပ်နေကြတာကြောင့် လိုလုပ်တာကို ဇမ္ဗူထွန်း မကြိုက်ဆုံး။

“ကျောင်းသူဆိုတာ ကျောင်းသူလိုပဲနေရတယ်. . . . တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းဆိုတာ တက္ကသိုလ်တန်းမဟုတ်သေးတာမို့ ဆီရခြားစားဖူးကြလေးလိုပဲသဘောထားတယ်. . . ကလေးဆိုတာ စိတ်ထားဖြူစင်ရမှာပေါ့. . .

ပေါက်ကရစိတ်နဲ့ဆိုရင် ဦးတည်ချက်တွေ လွဲကုန်မယ်. . . . ဆရာမကြိုက်ဆုံးတစ်ခုက ကြွေမဲ့ခြင်းပဲ. . . ဆရာမကြောင့်လို့ကြည့်ကြည့်နေတာ. . . နာမည်တပ်ပြောရင် အရှက်တွေ ကွဲကုန်မယ်. . . .

အခုအတန်းက မိန်းကလေးသုံးယောက်. . . ဆက်ရှင်စိတ်နန်းက ငါးယောက်. . . အက်ဖ်တန်းက နှစ်ယောက်. . . အေတန်းက ခြောက်ယောက်နဲ့ ကျန်သေးတယ် လေးငါးယောက်

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

. . . အဲဒီမိန်းကလေးတွေ ကြွေမဲ့ချင်နေကြတယ်. . . ဆရာတို့ ဆရာလို့ သဘောမထားဘဲ သူတို့ ရင်ခုန်ရာ စက်ကွင်းလိုသဘောထားကြတယ်. . . . အဲဒါကို ဆရာ မကြိုက်ဆုံးပဲဆိုသည်စကားက ဇမ္ဗူထွန်းစိတ်ကို သိသာစေသည်။

ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ အံ့ဩခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် ရင်တစ်ခုလုံး နာကျင်နေသည်။ အတားအဆီးမဲ့စွာ စီးကျနေသော မျက်ရည်တို့ကို မသုတ်နိုင်သေးဘဲ ကျောက်သင်ပုန်းရှိရာသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။

ခပ်နောက်နောက် ကျောင်းသား၏ အော်ဖတ်သံမဆုံးခင် စာရွက်လေးအား ဆွဲဖြုတ်ယူငင်ပြီး ထိုကျူရှင်ကျောင်းမှ ရင်နာစွာ ပြေးထွက်ခဲ့တော့သည်။

“ဆရာ့ရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် မဒီပါသိပ်စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရတယ် ဆရာ... ဆရာ့လုပ်ရပ်က မချစ်ဖူးတဲ့၊ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ နေလာခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ရှက်ရွံ့ခြင်းကို အထွတ်အထိပ်ထိပို့ပေးသလို ဖြစ်ခဲ့တယ်လေ... ”

ရှက်စိတ်၊ နာကျည်းခံပြင်းစိတ်တွေရဲ့ ဖိနှိပ်မှုကြောင့် မဒီပါဟာ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်ပြီး သူ့ချစ်တဲ့ညီမလေးနဲ့ ဆရာ့ကိုစွန့်ခွာသွားခဲ့တယ်”

“ဟင် - ဒီပါမြရိပ်ဆုံးသွားပြီ... ဟုတ်လား”

သူ့စိတ်မကောင်းစွာမေးမိသည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာ... အစ်မအကြောင်းကိုသိထားတဲ့ သပြေက ဆရာ့ကို မဒီပါကိုသတ်တဲ့တရားခံလို့သတ်မှတ်ပြီး နာကျည်းမုန်းတီးခဲ့တယ်... သပြေဘက်ကကြည့်ရင်လည်း ဆရာက သိပ်မုန်းဖို့ကောင်းနေတာပဲ... ဆရာ့စိတ်နဲ့ သူ့အစ်မ ကြွေလွင့်သွားရတာမဟုတ်လား”

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

“ဟုတ်တာပေါ့ ဖြိုးရယ်... ကိုယ်အကြောင်းစုံသိရတော့ ဒီပါအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ... သပြေလုပ်ရပ်လည်း မှန်ပါတယ်... အစ်မဖြစ်သူရဲ့စိတ်ခံစားမှုကို အထွတ်အထိပ်ရောက်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့သူကို ကလဲ့စားပြန်ချေတာ သူ့မမှားပါဘူး”

ဆွေးမြေ့ကြေကွဲသော အသံတုန်တုန်ဖြင့်ပြောလာသည့် ဆရာ့စကားသံကြောင့် လှလှဖြိုးရင်ထဲ ကျင်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“ဆရာ - ဒီပါကို ဆရာတကယ်ပဲအရှက်ခွဲခဲ့သလား”

သူကပ်ထားသောစာရွက်ကလေးကိုဆွဲယူပြီး ငိုရွိုက်ကာ ပြေးထွက်သွားတဲ့ပုံရိပ်တစ်ခုကို မြင်ယောင်လာသည်။

“စာတိုက်ကရောက်လာတဲ့စာရွက်တစ်ရွက်ကိုတော့ ကျောက်သင်ပုန်းမှာ ကိုယ်ကပ်ခဲ့ဖူးတယ်... ဒီပါမှန်းလည်း မသိခဲ့ဘူး... ”

ပြီးတော့ သေချာတာက ဒီပါအရှက်ကွဲအောင် တမင်လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး... ဒီပါကို ကိုယ့်တပည့်လို့ပဲထင်ခဲ့တယ်လေ... ကိုယ့်အကြောင်းပဲ သူ့စိတ်ထဲမှာရှိနေရင် စာမေးပွဲကျမှာစိုးလို့ ကိုယ့်ကိုရင်ထဲမထားအောင် လုပ်လိုက်ရုံပါပဲ... သူ့အရှက်ကွဲအောင် တမင်လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး ဖြိုး”

ဆရာအသံမှာ အမှန်တကယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခြင်း တို့ဖြင့် လှိုက်သံပါနေသည်။

“တကယ်လား ဆရာ”

“ကိုယ် ဘုရားရှေ့မှာပြောနေတာပါ ဖြိုး... ကိုယ် မလိမ်ပါဘူး... ကိုယ့်ရဲ့စေတနာက စေတနာအမှားဖြစ်သွား တာသိရတော့ ကိုယ်တကယ်စိတ်မကောင်းဘူးကွာ”

“သပြေကတော့ ဆရာ့ကိုသိပ်စိတ်ဆိုးနေတယ်... သူ့ အစ်မကို ဆရာတမင်သက်သက်အရှက်ခွဲတယ်ပဲ ထင်နေတာ” ဆရာခေါင်းညိတ်သည်။

“သူ့ခံစားချက်ကို ဆရာနားလည်ပါပြီ ဖြိုး... ကိုယ့်ကို လှည့်ပတ်ကစားသွားတဲ့ မာယာမလေးလို့ ကိုယ်မထင်တော့ပါ ဘူး”

“သူ့ကိုစိတ်မဆိုးတော့ဘူးလား ဆရာ”

လှလှဖြိုးအမေးကြောင့် သူသဘောကျစွာပြုံးသည်။

“ဖြိုးရယ် - သပြေကိုချစ်ခဲ့တာ စိတ်ဆိုးဖို့မဟုတ်ဘဲ ... အကြောင်းစုံသိရတော့ သူ့ခံစားချက်ကို ပိုနားလည်မိတယ် ... သပြေကို ကိုယ်သိပ်သနားတယ် ဖြိုး”

“ဆရာရယ်”

ကြေကွဲခြင်းတစ်ဖက်၊ အားရခြင်းတစ်ဖက် ပျော်ဝင်နေ သော ဆရာ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး လှလှဖြိုးစိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိ သည်။

“သပြေကလဲစားချေခြင်း အထမြောက်ပါတယ်... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်သပြေကို မုန်းမရအောင်၊ စိတ်မဆိုးရ အောင် ချစ်နေမိလို့ပဲ”

“ဆရာရယ်”

ကိုယ်အပြစ်မရှိတာကို ငြင်းချက်ထုတ်ဖို့မကြိုးစားဘဲ သူငယ်ချင်းမအပေါ်ထားသော စိတ်ထားကြောင့် လှလှဖြိုးရင်ထဲ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းတို့ကို ခံစားရစေသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုသည်လည်း ရင်ထဲသို့ မည်သူ့မျှ တာဝန်မပေးဘဲ ဝင်ရောက်လာသည်။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ဆရာ့အပေါ်တစ်မျိုးမြင်နေသော သူငယ်ချင်းမ၏ထင်မြင်မှုကို ပြောင်းလဲပစ်ရန်သာပင်။

အခန်း - ၂၄ -

သပြေမြရိပ်မောင်းနှင့်လာသောကားလေးသည် ဖြိုးနှင့်မိုနိုနိုတို့ကိုသယ်ဆောင်ထားပြီး တစ်ခုသောမီးပွိုင့်တစ်ခုတွင် မီးနီမိနေသည်။

“ဟယ် - မိုနိုနို... ခေါင်းကိုငြိမ်ငြိမ်ထား”

မိုနိုနိုခေါင်းလှုပ်ရှားနေတာမို့ သူမ၏ဆံစများက ဖြိုးမျက်နှာအားစူးရှစေသည်။

“ဟဲ ဟဲ... အေးပါ ဖြိုးရဲ့”

ဆံပင်ကို လက်ဖြင့်စုစည်းကိုင်ပြီး အကြည့်ကပြတင်းပေါက်မှကျော်ထွက်သွားပြန်သည်။

“ဟမ် - ဟေ့”

“ဘာလဲကွာ မိုနို... မင်းပဲ တစ်လမ်းလုံးစကားများနေတာပဲ”

ဖြိုးက စိတ်မရှည်သလိုအော်သည်။

“မိုနိုပြောတာ နားထောင်... ဟိုဘက်ကားမှာ ဆရာ

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

ဇမ္ဗူထွန်းရှိတယ်”

“ဟင်”

သပြေမြရိပ်ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မသိလိုက်ချိန်တွင် အကြည့်က ဆရာထံကျရောက်သွားရသည်။

အနည်းငယ်ချောင်ကျသွားသော ဘေးတိုက်အနေအထားလေးကိုငေးကြည့်ရင်း အမျိုးအမည်မသိသော ဝေဒနာကိုခံစားလိုက်ရသည်။

ရှေ့ဘက်တည့်တည့်ကြည့်နေသော ဆရာအကြည့်သည် သူမကားဘက်သို့စောင်းငဲ့လာသည်။

“ဟင် သပြေ”

သူမအား ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရ၍ထင်။ ဝမ်းသာရိပ်သည် ဆရာမျက်နှာပေါ် ရုတ်ချည်းပေါ်လာသည်။ ပြီးမှ သူမအကြောင်းစဉ်းစားမိ၍ထင်။ ဆရာမျက်နှာသည် ဝမ်းနည်းရိပ်ချက်ချင်းဖြစ်ပေါ်လာပြီး ရုတ်ချည်းညှိုးကျသွားသည်။

ရီဝေဝေဆရာ့မျက်ဝန်းက သပြေမြရိပ်ရင်ကို ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်စေသည်။ အကြည့်အား ဆရာထံမှမလွဲဖယ်မိ။

တမေ့တမောဖြစ်နေသော သပြေမြရိပ်ကိုကြည့်ပြီး ဖြိုးနှင့်မိုနိုနိုတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဆရာအားကြည့်နေသော သပြေမြရိပ်၏မျက်ဝန်းထဲ

တွင် မုန်းတီးနာကျည်းခြင်းအရိပ်အယောင်ကင်းစင်နေပြီး လွမ်းမောခြင်းပါဝင်နေတာကို သူမတို့မြင်တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“သပြေ - မီးစိမ်းနေပြီလေ”

ဖြိုးသတိပေးမှပင် သတိတို့ကိုပြန်လည်စုစည်းမိသည်။

အကြည့်ကို ချက်ချင်းသိမ်းပြီး ကားလေးကိုမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“ခုဘယ်မောင်းနေတာလဲ သပြေ”

“အိမ်လေ”

“ဟမ် - East Point Shopping Centre သွားမယ်ဆို”

“ဟို - သပြေခေါင်းနည်းနည်းမူးနေလို့”

အရိပ်အကဲမကြည့်တတ်သောမိနို့ပေါင်ကို ဖြိုးကြိတ်ဆိတ်လိုက်ပြီး

“အိမ်ပဲမောင်း သပြေ... ဖြိုးလည်း သပြေအိမ်

ရောက်မှနားတော့မယ်”

အိမ်ရောက်သည်နှင့် သုံးဦးသား သပြေမြရိပ်အိပ်ခန်းထဲဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ဖြိုးနဲ့မိနို့ - နင်တို့စားချင်တာ ထယူစားကြနော်... အိမ်မှာအစုံရှိတယ်... သပြေတော့ ကိုယ်တိုင်မယူပေးနိုင်တော့ဘူး... ခေါင်းနည်းနည်းမူးနေလို့ပါနော်”

။မိ

အိပ်ရာထက်ပစ်လွဲချရင်း သပြေမြရိပ်ပြောလာသည်။

ဖြိုးနှင့်မိနို့တို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်နှာနှာပြောကြည့်ဖြင့်ကြည့်မိကြရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

။ငြိ

မိနို့နှင့်ဖြိုးတို့သည် သပြေမြရိပ်၏ခေတ်စားတွင် ဝင်

ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ဖြိုး၏လက်တစ်ဖက်က သပြေမြရိပ်ပခုံးပေါ်သို့ ခပ်စွဖွကျရောက်သွားသည်။

“သပြေ”

“ဟင်”

“မင်းကိုယ်မင်းနဲ့ မင်းအရိပ်အကဲကို အမြဲကြည့်တတ်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေကို လိမ်ချင်ရင် မင်းအမူအရာနဲ့ မင်းမျက်ဝန်းတွေကို အရင်ပြုပြင်လိုက်ဦး”

“ဘယ်လို”

ဖြိုးစကားကြောင့် သပြေမြရိပ်အိပ်ရာပေါ်မှ ဝုန်းခနဲထထိုင်လိုက်သည်။ မျက်ဝန်းများကို ကြိုးစားဖုံးဖိရင်း မသိဟန်ဆောင်မေးမိသည်။

“ဖြိုးပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို မင်းမသိဘူးဆိုရင် မင်းကိုယ်မင်းနဲ့ မိနို့တို့ကိုလိမ်နေတာဆိုတာ ရှင်းနေတာပဲ”

မိနို့နို့စကားကြောင့် သပြေမြရိပ်မျက်နှာလေး တွေတွေငေးငေးလေးဖြစ်သွားရသည်။

“ဖြိုးပြောမယ့်စကားကို သပြေငြိမ်ငြိမ်လေး နားထောင်ပေးမလား”

တွေငေးနေရာမှ ခေါင်းကိုခပ်လေးလေးညိတ်သည်။

“ဖြိုးနဲ့ ဆရာတွေ့ခဲ့ပြီးပြီ သပြေ... ဖြိုးသိချင်တဲ့စိတ်မထိန်းနိုင်လို့... ပြီးတော့ ဘာမှမသိသေးတဲ့ဆရာကိုသနားလို့ မဒီပါအကြောင်းပြောပြီး မေးခဲ့တယ်”

“ဟင်!”

တစ်ခုခုပြန်ပြောဖို့ ပါးစပ်ပြင်လိုက်တဲ့ သပြေမြရိပ်ကို ဖြိုးလက်ကာပြလိုက်ပြီး စကားဆက်သည်။

“အဲဒီမှာပဲ ဖြိုးအားလုံးသိရှိနားလည်ခဲ့တယ်”

ဆရာနှင့်ပြောဖြစ်ခဲ့သောအကြောင်းအရာများကို တစ်လုံးတစ်ပါဒ်မကျန် ပြောပြလိုက်သည်။

“သူပြောတာတွေ တကယ်ပဲလို့ မင်းယုံကြည်သလား ဖြိုး”

လှလှဖြိုးစကားဆုံးသည်နှင့် သပြေမြရိပ်အမေးထွက်ပေါ်လာသည်။ လှလှဖြိုးနှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

မိုနိုနိုကတော့ လှလှဖြိုးစကားကိုနားထောင်ရင်း သပြေမြရိပ်မျက်နှာကဲကိုကြည့်နေသည်။

“ယုံတယ် သပြေ... ဆရာစကားကို ဖြိုးအကြွင်းမဲ့ ယုံတယ်... ဖြိုးအယုံဆုံးက မင်းအပေါ်ချစ်တဲ့ဆရာအချစ်ကိုပဲ”

သပြေမြရိပ်ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ကြည်နူးပျော်ရွှင်စိတ်တို့သည်လည်း ရင်ထဲသို့မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်ခဲ့ရသည်။

ကြည်နူးမျက်နှာထားအား သူငယ်ချင်းများမသိအောင် ကြိုးစားဖျောက်ပစ်နေရသည်။

သူမတစ်ချက်ပြုံးလိုက်တာကိုတော့ ဖြိုးမြင်ဖြစ်အောင် မြင်သွားခဲ့သည်။

“သေချာစဉ်းစားကြည့်ရင် ဆရာမှာအပြစ်မရှိဘူးဆိုတာ သိသာပါတယ် သပြေရယ်... မဒီပါကို ဆရာပြောလိုက်တဲ့စကားတွေဟာ သူ့စိမ်းကိုပြောတဲ့စကားမှမဟုတ်ဘဲ... တပည့်ရင်းကို ကောင်းမွန်စေချင်တဲ့စိတ်နဲ့ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေပါ... ပြီးတော့ ဆရာက မဒီပါတစ်ယောက်ကိုပဲ ပြောခဲ့တာမှမဟုတ်တာ”

“ဟုတ်တယ် သပြေ... တကယ်တမ်းကျရင် ဆရာမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး... မဒီပါဒုက္ခရောက်အောင် တမင်ရည်ရွယ်ခဲ့တာမှမဟုတ်တာ”

မိုနိုနိုပါ ဝင်ပြောသည်။

သပြေမြရိပ်တွေတွေ့ငေးငေးလေးလုပ်နေမိသည်။ ဖြိုးနှင့်မိုနိုအား သူမတစ်ခါကပြောခဲ့ဖူးသောစကားတချို့ကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိသည်။

“သူ့ကိုငါသိပ်မုန်းတယ်... နာကျည်းတယ်... သူ့ကြောင့် ငါ့အစ်မသေရတာ... သူတရားခံ... ဒီလောက်တောင် မာနထားတဲ့ ကြီးကျယ်တဲ့သူ့ကို ခံစားသွားရအောင် ငါလုပ်မယ်... ပထမဦးဆုံး ငါ့ကိုယ်ငါ မြရိပ်ဆိုတဲ့နာမ်စားသုံးပြီးဝင်မယ်... နင်တို့လည်း မြရိပ်လို့ပဲခေါ်ကြ... ”

သပြေမြရိပ်ဆိုတဲ့ ငါ့နာမည်ထဲက မြရိပ်လို့မခေါ်ဘဲ သပြေလို့သူခေါ်လိုက်တာနဲ့ ပထမအဆင့်အောင်ပြီပဲ”

“သပြေ”

“သပြေ - ဘာတွေ့နေတာလဲ”

လှလှဖြိုးနှင့်မိနိနိအသံကြားမှ အတွေးမှလွတ်ခဲ့ရသည်။

“ဟင် - ဘာလဲ”

“မင်း ဆရာကိုအပြစ်မမြင်စေချင်တော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ် သပြေ... သပြေက ဆရာကိုခံစားသွား
အောင်လုပ်တာကို ဆရာသိတာတောင် မင်းကိုအပြစ်မတင်ဘူး
... မင်းကို မုန်းမရအောင်ချစ်နေသတဲ့”

“သူ ဒီလိုပဲတကယ်ပြောခဲ့တယ်ပေါ့”

တွေတွေငေးငေးလေးဖြစ်နေရာမှ မေးမိသည်။

“ဟုတ်တယ်... ပြီးတော့ ပြောလိုက်သေးတယ်...
သပြေရဲ့ကလဲ့စားချေခြင်း အောင်မြင်တယ်တဲ့”

“ငါ့ကို သူတကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ယုံရပါ့မလား”

ဖြိုးထံမှရယ်သံထွက်လာသည်။

“ယုံချင်နေပြီပေါ့ ဟုတ်လား... ဘာလဲ အနိုင်ရမှန်း
သိလို့ မဏ္ဍပ်တိုင်တပ်ပြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ခနဲသံပါချင်သော ဖြိုးစကားကြောင့် သူမအား ဆရာ
အတွက်နှင့်သိပ်မကြည်ချင်မှန်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဖြိုး... သပြေလေ...”

“အဟင်း... သပြေ - မင်းကို ဖြိုးနားလည်ပါတယ်
... ဒီမယ်... ကိုယ်ပြောမယ့်စကားတစ်ခွန်းကြားရင် မင်း
ဆရာအပေါ် လုံးဝကြွေသွားစေရမယ်”

“ဟာ - အလာကြီးပါလား”

မိနိနိဝင်အော်သည်။

သပြေမြရိပ်ကတော့ ကြည်နူးချင်သောမျက်နှာထားကို
အတင်းဖုံးဖိနေရတာမို့ သူမမျက်နှာထားမှာ မချိုမချင်။

“ဟေ့ - နားထောင်ချင်ရဲ့လား သပြေ”

ဖြိုးမှာ သပြေမြရိပ်စိတ်ခိုးလုလုဖြစ်စေရန် မပြောသေး
ဘဲ အချိန်ဆွဲထားခြင်းပင်။

“နားမထောင်ချင်လည်း ဖြိုးမပြောတော့ပါဘူးကွာ
နော်”

“အာ - ဖြိုး... သပြေသိချင်တယ်”

တစ်ဖက်လှည့်သွားသည့်ဖြိုးအား မရှက်နိုင်တော့ဘဲ
သူမဘက်ဆွဲလှည့်ရင်း အလျင်စလိုပြောလိုက်တာမို့ ဖြိုးရယ်
သည်။ အရယ်အား ချက်ချင်းရပ်လိုက်ပြီး

“ဖြိုးနဲ့ဆရာနဲ့ ဘယ်နေရာမှာတွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ
သပြေကိုမပြောရသေးဘူး”

“ဘယ်နေရာလဲ”

ကာယကံရှင်ထက် မိနိနိက သိချင်စိတ်ထက်သန်စွာ
ဖြင့် ဝင်မေးသည်။

“တစ်နံပါတ်အောင်ချမ်းသာ ကပ်ကျော်ဆုတောင်းပြည့်
ဘုရားဝင်းထဲမှာရှိတဲ့ ရွှေစေတီ၊ ငွေစေတီအရှေ့မှာ”

“ဟင်”

ကြည်နူးမှုကြောင့် ရင်သည်သိမ့်ခနဲ ငြင်သာစွာခုန်
သွားရသည်။

“ရင်ခုန်သွားပြီလား... ဒီထက်ရင်ခုန်အောင် ပြောရ

ဦးမယ်... ဆရာက တစ်နံပါတ်အောင်ချမ်းသာဘုရားနဲ့ လှော်ကားဥယျာဉ်ကို လပြည့်၊ လကွယ်နေ့တိုင်းသွားပြီး ပုတီးစိပ်တယ်... လှေစီးတယ်တဲ့”

“အို - တကယ်... တကယ်...”

ရင်ခုန်ခြင်းကြောင့် အသံလှိုင်းမှာတုန်ယင်နေသည်။

“တကယ်ပေါ့ သပြေရဲ့... အဲဒီနေရာကို ဘယ်သူ ခေါ်သွားတာလဲဆိုတာ ပြောရဦးမလား မိညာမရဲ့”

ဖြိုးမျက်နှာပေါ်တွင် ရွှင်မြူးရိပ်များပေါ်လာသည်။

စူးစူးစိုက်စိုက်စူးစမ်းကြည့်လာသည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏အကြည့်အောက်တွင် ရှက်မျက်နှာထားအား ဖုံးမရချင်တော့။

“ဆရာ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ သပြေရယ်”

ဖြိုးက မိုနိုလက်မောင်းလေးကိုကိုင်ပြီး အသံကိုဩကာပြောသည်။

“ဟင့် - ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ ဆရာရဲ့... သပြေလေ... သပြေ”

“ကောင်မစုတ်တွေ... သူများကို လိုက်စ-နေတယ်”

မိုနိုက သပြေမြရိပ်အမူအရာလုပ်ရင်း ပြောလာတာမို့ မိုနိုနှင့်ဖြိုးအား သပြေမြရိပ်လိုက်ထုတော့သည်။

“အဟား ဟား... ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှက်ရမ်းရမ်းနေတယ် အရပ်ကတို့ရေ”

“ဟယ် - အသံပြကြီးနဲ့... တိတ် မိုနို တိတ်... မေမေ

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

ဝင်လာမှ ဟုတ်ပေဖြစ်နေမယ်”

“ဟဲ ဟဲ... သပြေ”

“ဘာလဲ... ဆရာ့ကိုခွင့်လွှတ်လား”

“ခွင့်လွှတ်တဲ့အပြင် ချစ်ပါချစ်မိနေပြီလို့ ပြောလိုက်လေ သပြေ”

ဖြိုးစကားကြောင့် သပြေမြရိပ်ရှက်ပြုံးလေးပြုံးနေမိသည်။

“ဆရာသနားပါတယ်”

“သွား - ခုမှလာသနားနေတယ်... ငါတို့ဆို အစောကြီးကတည်းက သနားနေတာ”

“အံ့မယ် - သနားရင် ဆရာ့ကို နင်တို့သွားကြိုက်လိုက်ပါလား”

“နင် တကယ်ပေးရင်...”

“အမလေး မပေးနိုင်ပေါင်... မပေးနိုင်ပေါင်”

မိုနိုနို့စကားမဆုံးခင် အလျင်စလိုပြောလိုက်သော သပြေမြရိပ်စကားကြောင့် အားလုံးကြည်နူးစွာပျော်ရွှင်စွာ ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြတော့သည်။

“ဆရာကို သပြေချစ်နေမိပြီ ဆရာ... သပြေအမှန် ပြောတာပါ... ဆရာကြောင့် မမဆုံးသွားတယ်ဆိုပြီး ဆရာကို မုန်းခဲ့၊ နာကျည်းခဲ့တယ်ဆိုတာ အမှန်ပါ... ဒါကြောင့်လည်း ဆရာကို တန်ပြန်ကလဲ့စားချေဖို့ သပြေဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပဲ... ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း သပြေအကောင်အထည်ဖော်ခဲ့ပါတယ်... စတင်အကောင်အထည်ဖော်တဲ့နေ့မှာပဲ ဆရာကို ဆရာကျောင်းမှာ စ-တွေ့ခဲ့တယ်... ဆရာကိုတွေ့လိုက်တာနဲ့ သပြေစိတ်တွေ ယိုင်လဲမတတ်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်... ကလဲ့စားမချေရက်တော့ဘူး... ဆရာဟာ သပြေနှလုံးသားကို သိမ်မွေ့စွာလှုပ်ခါနိုင်တဲ့သူ တစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ပေါ့ ဆရာရယ်...”

ဒါပေမဲ့ မမကိစ္စကို ပြီးမြောက်အောင်လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာမို့ သပြေစိတ်ကို သပြေထိန်းချုပ်ပြီး သပြေကို ဆရာသတိထားမိအောင် ဘယ်သူမှမလုပ်သေးတဲ့နည်းတွေနဲ့ ဆရာကိုပြုစားလိုက်တာပါ “ဆရာရယ်”

သပြေမြရိပ်ကားလေးသည် ပြည်လမ်းမပေါ်တွင် တရိပ်ရိပ်ပြေးလွှားနေသည်။

ကားလေးပြေးလွှားနေသလို သပြေမြရိပ်စိတ်အစဉ်သည်လည်း ကျန်ခဲ့သည့်အတိတ်ရက်များဆီသို့ တရိပ်ရိပ်ရောက်ရှိတွေးတောနေမိသည်။

နှလုံးသားခံစားမှုရသများအား ရင်တွင်းဖွဖွရေရွတ်ရင်း သပြေမြရိပ်မျက်နှာတွင် ကျေနပ်ပြုံးတို့ဖူးပွင့်နေသည်။

ကားကက်ဆက်မှထွက်ပေါ်နေသော ဒစ္စကိုတီးလုံးသံ မြူးကြွကြွသည် သပြေမြရိပ်စိတ်အားလန်းဆန်းတက်ကြွစေသည်။

မြူးတူးလှုပ်ရှားစေသည်။

“တာဝန်တစ်ခုအရ ဆရာကိုရင်းနှီးအောင်လုပ်နေရပေမယ့် သပြေရင်ထဲမှာတော့ သံယောဇဉ်ကြီးတွေဟာ တစ်စပြီးတစ်စကြီးထွားရှင်သန်လာခဲ့တယ်... ကလဲ့စားချေဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် ဆရာကိုပြောခဲ့တဲ့စကားတွေဟာ မာယာစကားတွေလှည့်ဖြားချက်တွေ၊ ကလဲ့စားချေခြင်းဘက်တွန်းပို့ပေးနေတဲ့စကားတွေချည်းပဲ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်...”

ကလဲ့စားချေရင်းနဲ့ သပြေစိတ်ဟာ ဆရာအပေါ် လုံးဝညွတ်ကျခဲ့ရတယ်... ဆရာရဲ့ဖြူစင်တဲ့သိက္ခာတွေကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့နေရလို့ ဆရာ... စိတ်နေစိတ်ထားကို သပြေအကဲခတ်လို့ရခဲ့ပါတယ် ဆရာရယ်... မမအတွက်ကြောင့်သာ ဆရာရဲ့စင်ကြယ်တဲ့အချစ်တွေကို လှည့်ကွက်တစ်ခုထဲထည့်ပြီး

မိုင်းတိုက်လိုက်မိတာပါ ဆရာ... ဆရာအချစ်ကို မိုင်းသာ တိုက်နေရပေမယ့် သပြေစိတ်ချမ်းသာနေတယ်လို့ ထင်နေလား ဆရာ...

အဲဒီလိုထင်ရင် မှားသွားမှာပေါ့ ဆရာရယ်... ဆရာ ကို ခံစားရအောင်လုပ်နေတဲ့သပြေစိတ်ခံစားမှုတွေကလည်း ဆရာခံစားရမယ့် နာကျင်ခြင်းဝေဒနာတွေကို ကြိုတင်ခံစားနေ ရတာပါ ဆရာရယ်...

ဖြိုးကို ဆရာပြောခိုင်းတဲ့စကားတစ်ခွန်းလိုပေါ့... ဘာတဲ့... တစ်သက်မှာတစ်ခါသာ အချစ်ပေါက်ဖွားခဲ့တဲ့ လူ တစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို မိုင်းမိစေအောင်ပြုသူဟာ ထိုသူခံစား ရသလို ထပ်တူခံစားရစေတယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့လို့ပြောခဲ့တယ်နော် ... ဆရာပြောတာ သိပ်မှန်နေတယ် ဆရာရယ်...

ကလဲစားချေခြင်းအမှုကို ပြီးမြောက်အောင်လုပ်ခဲ့နိုင် ပေမယ့် သပြေအချစ်တွေလောင်ကျွမ်းခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သပြေ တစ်ယောက်တည်းသိခဲ့ပါတယ် ဆရာရယ်...

ခုတော့ အရာအားလုံးဟာ သပြေရဲ့စိတ်ကို အမှန် အတိုင်းဖြစ်စေခဲ့ပြီ ဆရာ... ဆရာရဲ့ချစ်အားကြီးတဲ့စွမ်းအား ကြောင့် သပြေအချစ်တွေ နိုးကြွနေပြီ ဆရာ...

သပြေကြောင့် ခံစားနေရတဲ့ ဆရာအနီးသပြေရောက် လာတော့မှာပါ ဆရာရယ်... အံ့ဩဝမ်းသာသွားမယ့်ဆရာ မျက်နှာကို သပြေလေ အားပါးတရငေးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်မယ် ... အဟင်း...

ဆရာရှက်မသွားရဘူးနော်... ပြီးတော့ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားလေးကိုလည်း သပြေကို ပြောဖို့မမေ့လိုက်နဲ့နော်... ဆရာနှုတ်က ချစ်တယ်လို့ပြောမှ သပြေက အဖြေပြန်ပေးလို့ရမှာမဟုတ်လား... အဟင်း ဟင်း ဟင်း"

ကြည်နူးစွာရယ်မောလိုက်မိသည်။ အပျော်စုနေသူမိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ရင်သည်

ကြည်နူးမှုဖြင့် တဒိတ်ဒတ်ခုန်နေမှာဧကန်။
“အင်း - တစ်ခုကျန်သေးတယ်... တချို့မိန်းကလေး တွေက ကိုယ့်ချစ်သူရည်းစားကို မောင်၊ ကိုကို၊ ကိုလို့ခေါ်ကြတယ် ... ဆရာကို ငါဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ... မောင်လို့ခေါ်ရင် ကောင်းမလား... အဟင်း ဟင်း... မောင်တဲ့... ရှက်စရာ ကြီး”

အပျော်လွန်ရယ်သံလေးက ဒစ္စကိုတေးသွားလေးကို ဖုံးမတတ်။ ချိုမြိန်သောမျက်နှာပြုံးပြုံးလေးက လက်ရှိအခြေ အနေကို နှစ်သက်နေဟန်။

“ကိုကိုဆိုရင်ရော... ကိုကို... ကိုကို... ဟီဟီ... ခေါ်ရမှာ လျှာကလိလိုက်တာ... ကိုကိုတဲ့... ခေါ်ရတာ အာ မထိလျှာမထိ... မဟုတ်သေးပါဘူး... ကိုဆိုရင်ရော... ကို ... ကို... အဟင်း - ခေါ်လို့ကောင်းသား... ကို... ကိုတဲ့ ... အဟင်း ဟင်း”

ရယ်သံလွင့်လွင့်သည် ဒစ္စကိုတေးသံနှင့်အတူ မြူးထူး

လှုပ်ရှားနေသည်။

တစ်နံပါတ်အောင်ချမ်းသာဘုရားအနီးသို့ ရောက်ခါနီး
လေ ရင်ခုန်သံပိုမြန်လေ။

တစ်နံပါတ်အောင်ချမ်းသာဘုရားဝင်းကို လှမ်းမြင်နေ
ရပြီ။

“ဟာ - ဟိုမှာ ဆရာကားပါလား”

ဆရာမှာ အောင်ချမ်းသာဘုရားကို ဦးခိုက်ပြီးဟန်တူ
သည်။

“လှော်ကားသွားတာနဲ့တူတယ်”

နှုတ်မှဖွဖွရေရွတ်မိသည်နှင့် ကြည်နူးစိတ်တို့ဖြင့်
လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေသည်။

“ကိုရေ သပြေလာပြီ”

ကိုဟု လွတ်ခနဲခေါ်မိပြီးသွားမှ ရှက်သွေးတို့ဖုံးသွားရ
သည်။

ကိုကားနောက်မှ မျက်ခြည်မပျက်ရုံခွာပြီး လိုက်လာခဲ့
သည်။

အဝင်ဂိတ်တွင် ကားဝင်ခ၊ လူဝင်ခပေးပြီးသည်နှင့် ကို
ကားနောက်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလိုက်ခဲ့သည်။

ဒံပေါက်စားခဲ့သောရေကန်ဘေးရှိ သစ်ပင်ရိပ်ရောက်
အောက်တွင် ကိုကားလေးခေတ္တရပ်သွားသည်။

သူမကားလေးသည်လည်း ကိုကားနှင့် ခပ်ဝေးဝေးနေ
ရာတွင် ရပ်တန့်သွားပြီး ကိုကားလေးကိုငေးကြည့်နေမိသည်။

အလွမ်းလွင့်ရေစီး

ခေတ္တအကြာမှ ကားလေးပြေးထွက်သွားသည်။

လှေဆိပ်သို့သွားနေမှန်းသိလိုက်ပြီ

ရင်ခုန်သံဖြင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးနေသည်။

ကားပေါ်မှဆင်းပြီး လှေဆိပ်သို့သုတ်သုတ်သွားနေ
သည့် ကိုနောက်သို့ သူမအပြေးလေးလိုက်ခဲ့မိသည်။

“ကို”

ရင်းနှီးဖူးသောအသံလေးတစ်ခုမို့ ဇမ္ဗူထွန်းရင်ထဲ ဒိတ်
ခနဲခုန်သွားရသည်။

‘ကို’ဆိုသည့်ခေါ်သံသည် သူနှင့်မှမသက်ဆိုင်ဘဲ။ ချစ်
သောသူမလေးမဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး ခြေဆက်အလှမ်း။

“ကို”

ခေါ်သံလေးကိုကြားရပြန်သည်။

“ကိုဦးဇမ္ဗူထွန်း”

သူနာမည်။

ခုန်ရင်နေသော ရင်ခုန်သံသံစဉ်ကို စည်းချက်မှန်မှန်
လှုပ်ရှားစေပြီး ခေါ်သံကြားရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် - သပြေ”

ချစ်သူသပြေမလေးကို တွေ့လိုက်ရပြီ။

“သပြေ”

“ကို”

လျှင်မြန်သောခြေလှမ်းများက ချစ်သူနှစ်ဦး၏ရင်ခုန်
သံကို နီးစပ်စေသည်။ တမ်းတအကြည့်များနှင့်အတူ တစ်

ပေါက်တော့သည်။

“သပြေ . . သပြေရယ် . . . မင်းကို ကိုချစ်တယ် . . .
သိပ်ချစ်တယ် . . . ကို့ကိုချစ်လားဟင် . . . ဖြေပါဦး သပြေရယ်
. . . ဖြေပါဦး”

အခုမှ အငမ်းမရမေးနေသောကို့ကို သပြေမျက်စောင်း
တစ်ချက်ထိုးရင်း

“မချစ်ရင် ကို့ဆီတောင်ရောက်ပါ့မလားလို့”

မူနွဲ့နွဲ့ဖြေသံလေးကြောင့် ရင်ခုန်သံမြန်ခြင်းနှင့်အတူ
ရင်ထဲမချင့်မရဲဖြစ်သွားရသည်။

“ဟာ - သပြေ . . သပြေရယ်”

ကို့မျက်နှာက သပြေမျက်နှာအနီးသို့နီးကပ်လာသည်။

“ဟေ့ ကို့ . . . သတိထား . . . ဟိုမှာ လူတွေလာနေပြီ
. . . အဟင်း ဟင်း . . . ကဲ - လာ . . . လှေသွားစီးရအောင်
နော်”

တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ရင်း လှေဆိပ်
သို့ဆင်းလာခဲ့ကြတော့သည်။

အခန်း - ၂၆-

နေရောင်တလက်လက်ဖြာထွက်နေသော ရေပြင်ပေါ်
တွင် လှေငယ်တစ်စီးသည် ညင်သာစွာရွေ့လျားနေသည်။ ချစ်
ရေစီးသည် သူတို့ရင်ထဲသို့ ညင်သာစွာစီးဝင်နေသည်။

လှေငယ်လေးပေါ်ရှိချစ်သူနှစ်ဦးသည် ဘာစကား
တစ်ခွန်းမှမဆိုကြဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

သို့ပေမယ့် ခပ်ငြိမ့်ငြိမ့်လှုပ်ရှားနေသော ရင်ခုန်သံ၊
ပြိုင်ကြည့်နေကြသောအကြည့်များမှ သိပ်မေ့နှုန်းည့်ရင်ခုန်လို့က်
မောဖွယ်စကားသံများ ထွက်ပေါ်နေတာကိုတော့ ချစ်သူနှစ်ဦး
မှတစ်ပါး . . . ။

ဖြူစင်သောအချစ်၏အရသာဖြင့် ရင်ခုန်သံတို့
ထာဝရနွေးထွေးနိုင်ကြပါစေ၊
စာပေသစ္စာဖြင့်
ဇွန်စာအုပ်အဖွဲ့အစည်း